

ناول: بوجی.

لیکوال: خواجہ زی.

ژباړونکې: خواجہ زی خپرونډیه اداره

نشرونکې چینل: <https://t.me/pashtoonovels0>

Ketabton.com

<https://t.me/pashtoonovels0>

"بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ"

#بوجی ناول.

#ابلیس ناول دویم جلد.

#خواجہ زی: لیکوال.

#اول برخہ.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ضرورت به معرفیِ ته نه ویی د ناول د نوم په اړه؟ ځکه تول پوهیږو بوجی څه ته وایې؟ خو بیا هم لږ به یې واضح کړم چې کامل متوجه شې، وړه، وریجې او نور شیان چې پکی اچوی هغه خلطي یا هم کڅوړی ته بوجی یا هم بوری وایې...

زبیر- پخدای قسم دا ظلم دی..

ذوالفقار په نری مسکا پداسې حال کې چې سړیې ښکته وو او د دواگانو په حساب و کتاب لگیا وو وویل: بیا پر تا باندی چا ظلم کړی؟

زبیر- پخدای که په څلور مذهبو کې دا کار انصاف وی!

ذوالفقار سر راپورته کړو او زبیر ته چې د اطاق مینځ کې ولاړ او گیلې و شکایتونه یې کول وکتل او په خندا یې وویل: څه شوی بیا؟

زبیر- پخدای ذوالفقار دا کار دی دسې دی لکه د تور او سپین مینځ کې د توپیر

ایخودلو پر معنا؟!

ذوالفقار- استغفرالله وایم څه شوی چې داسی بر بر ددی؟
زبیر زما خواته چې پر کوچ ناست وم او د هغه بل هفتې د وارد شوی دواگانو لیست
مې چک کوی گوته ونيول او ویې ویل: موږ دواړه ستا کارمندان یو کنه؟
ذوالفقار زما خواته راوکتل او بیا یې د سر په خوځه ولو زبیر ته د هو جواب ورکړو
چې زبیر په ناراضه لهجه وویل: بیا ولې پر ما دومره کارونه کوی او طاها دی مفته
بیکاره خپل څنگ کې کینولې؟ دا وچ ظلم دی ای خلکوووو..

د زبیر په خبره په خدا مې وویل: هسې بې شرمې مه کوه زه کله مفته بیکاره ناست
یم؟ نگوری لیستونه چک کوم د سهار راهیسې؟

زبیر- وی... زه دی پارچه، پارچه شم دغه دوه ورقو اړولو را اړولوته ته کار وایې؟
- نو تا بیا کوم غر کینلې څنگه؟

زبیر- غر نه غرونه مې کینلې د سهار څخه تراوسه لکه خر پدی سره دویې کې په هغه
بی مصرف خراب موټر سایکل باندی یو شل دانو دواخانو تخو مې دواگانې وړی

دومره گرځیدلی یم چې بیخی د اخ او ټوخ وولیدم..! هغه وخت ته کرار د ایسې
شمال ته ناست یې او دوه ورقې اړوی را اړوی او سینه هم ټکوی چې د سهار
راهیسې کار کوم..؟ ذوالفقار د محشر میدان کیدی په دغه بې انصافی باندی چې
خپل وراره دی خپل څنگ ته کینولې او پر ما دی ظلم کوی د خدای و مخ ته دی د
گریوانه څخه رانیسم...

زبیر دا خبری وکړل او په غوسه د کوټې څخه ووت چې ذوالفقار په خدا وویل: لکه
چې ستا پیریان زبیر ته تللی چی داسې لیونی شوی..!

- هغه عادت دی هر کله چې یو څه ستړی شې داسې اپلاتی وایې..

ذوالفقار- امم خو د حق څخه تیر نشم نن د رښتیا یې هم زیات کار کړی..

څه مې ونه ویل او د لیست په چک کیدو شوم دا هفته د سروی " دواخانو ته د
دواگانو وړو او د هغوی څخه د پیسو راخیستو " نمبر د زبیر وو یو هفته هغه سروی

کوی او یو هفته بیا زه! کوم هفته چې زما نمبر وی ولاکه نه دومره جنگ وی او نه خم دومره گیلې! خو کوم ورځ چې د زیبر نمبر وی بیا داسې حال پر موږ جوړه وی..

سر مې ښکته وو او د حسابونو د چک کولو حال کې وم چې د کوټې دروازه خلاصه شوه ما فکر وکړو چې بیا به زیبر راغلې وی ترڅو خپل زړه پر موږ یخ کړی او یو څه نور خبری هم وکړی خو د سلام پر غږ مې سر پورته کړو!

ذوالفقار- علیک سلام طاهر خان؟ دا د کوم خوا لمر راختلې چې ته زما شرکت ته راغلې؟

طاهر زما او د ذوالفقار سره سترې مشې وکړل او په یو خالي کوچ کیناست ما هم حساب کتاب پریخود او ورته مخامخ کیناستم ذوالفقار هم خپل د میز تر شا د ریاست د چوکې څخه را ولاړشو او موږ ته مخامخ پر یو نفره کوچ کیناست..

ذوالفقار- ښه نو څه خبری څه قیصې دی طاهر؟

طاهر- شکر د خدای فضل دی کاکا خیرو خیرت دی.

ذوالفقار- شکر چې خیرو خیرت دی..

دواړه خاموش شول طاهر لږ پریشانه غوندی معلومید ما په کراره ورنه پوښتنه

وکړل: څنگه وه ادی؟ مروه؟ حسنا، طیبه ټول ښه وه؟

طاهر سر راپورته کړو او ما ته یې په کتلو په نری مسکا وویل: شکر دی ټول ښه دی

سلامونه یې ویل..

- علیکم سلام...

طاهر- هغ... هغه اصل کې زه راغلې وم چې تاسو دواړه دعوت کړم..

ذوالفقار- څه ته؟

طاهر- میلمستیا مو کړې ټول کاکاگان عمه او د هغه کورني مو دعوت کړی یو کورنی

میلمستیا ده، تاسو ته مې هم زنگ وهې چې راشې! خو بابا ویل د زنگ لځایه درشم

او مخامخ مو راوغواړم تر څو نن شپه راشې زموږ کورته...

د طاهر په خبره د قيصې تر اخيره ورسيدم، دا درى مياشتې كيدل ما او ذوالفقار په كامل توگه د بابا سره قطع ارتباط كړې وه! ذوالفقار خو ددې لپاره چې بابا ورته خبرې كړې وه او ما هم ددې لپاره چې وهلې وم؟! هو كله چې بابا خبر شو ما ځانته يواځې كور اخیستی البته د ذوالفقار په مرسته نو يو بل جنگ يې هم د ذوالفقار سره وكړو او هم يې زه يو سپيره ووهلم! د هغه وخت مور دواړو نه د بابا كورته تللې وو نه هم ذوالقرنين كاكا! البته ذوالقرنين كاكا كله ناكله راتلې د ذوالفقار كورته خو بابا بيخي دا درى مياشتو كې نه وو راغلې..

ذوالفقار- زه خو ددې بيخايه ميلمستياو حوصله و عصاب نلرم..
- همچنان زه يې هم نلرم هغه د داسې كورنې ميلمستيا خو بيخي نه..
طاهر- ما ته چې كوم خبره شوى وه ما هغه تر تاسو دواړو راورسه ول نور نورستاسو زړه چې راځې كنه؟ (طاهر دا خبره وكړل او لځايه پاسيدى د تلو وقت كې وويل: او هو كه نه راتلې نو بيا بابا ته خبر وركړې.. زه نور بايد لاړشم كار لرم بايدد ماښام لپاره سودا ويسم كورته..

د طاهر د تلو وروسته ما ذوالفقار ته چې په تروش تندى نظر لاندې ځمكې ته نيولې وو وكړو او ومې ويل: ته ځې د بابا كورته؟
ذوالفقار سر را پورته كړو او غوښتل يې چې جواب راكړې چې موبایل ته يې زنگ راغې په همغه تروش تندى موبایل ته جواب وركړو...

ما بيرته خپل حساب كتاب راوخيست، زه خو نه تلم هغه ميلمستيا ته! اول خو دا چې بابا سره مې جوړه نه وه دويم هم كورنى ميلمستيا وه! مطلب د بنى اسرائيل ټول اولاده يوځاى كيدل او هغه مينځ كې زما حضور داسې وه لكه د ليوانو مينځ كې دى مېړى! ولاى همداسې وو هر چا راباندې حمله اچول ترڅو ما بيا ب كړې او طعنه راباندې ووهى! نو عقل وايې كوم ځاى كې چې پوهيږى داسې سپك سپانده كيږى مه ځه.

د ذوالفقار د خبرو څخه معلومیده چی د موبایل شاته نفر ذوالقرنین کاکا دی! د لږ خبرو وروسته ذوالفقار په غوسه موبایل قطع کړو او ویې ویل: تیار شه.
- چیرته؟

ذوالفقار- ترڅو چی موږ تر کوره څو او کالې مالې بدله وو ما بنام دی..
- ته غواړی میلستیا ته لارشی؟

ذوالفقار- زه نه موږ غواړو میلستیا ته لارشو..

- امکان نلری زه لارشم ته ځی پخیر...

ذوالفقار- زما پر عصابو مه ځه طاها... شابه پاسه..

- زه نه ځم ذوالفقار....

ذوالفقار په غوسه وویل: ته فکر کوی زه د شوق روان یم؟

- چی زږه دی نغواری خو ته هم مه ځه..

ذوالفقار- ته ماشوم یې په ځینی خبرو نه پوهیږی...

ذوالفقار په زوره مجبور کړم تر څو ورسره هغه میلستیا ته لارشم، زبیر هم زموږ

سره راغلو ترڅو ذوالفقار یې په موټر کې تر یو حده ورسه وي.

- زه غواړم خپل کور ته لارشم کالې مې بدل کړم یو حمام وکړم بیا د هغه خوا خپل درځم..

ذوالفقار- ضرورت نشته زما کور ته راځه هم کالې دی هلته شته او هم حمام لرم...

هر رکم بهانه مې چې راوړل ذوالفقار سره یې جواب په لستونې کی وو نور نامیده شوم او غلې کیناستم..

زبیر- یعنی تاسو دواړه اوس روان یاست آشتی کتان؟

- خوله دی بنده کړه.

زبیر په خندا وویل: ای کاش زه هم راغلې وایې ستاسو سره ترڅو لیدلې مې وایې

چې سنگه صلح کوی؟ غیږه، بڼکل کول، لاس مچ کول..

ذوالفقار- که خپل د غاښونو سلامتیا غواړی نو خوله دی بنده ساته زییر.

بڼه وو د ذوالفقار گواښ فايده وکړل او زبیر خپل خوله نور بنده کړه، زبیر مو د ذوالفقار د کوڅې مخکې پیاده کړو او هغه د تلو مخکې بیا لږ چینجی واچوی چې ما ورپسې د آب معدني خالی بوتل ختا کړو او هغه هم په خندا ولاړی، د موټر څخه ښکته شوم ترڅو د ذوالفقار د کور دروازه خلاصه کړم او هغه موټر د ننه ویسې، دروازه مې خلاصه کړه او ذوالفقار موټر دننه ویسو، ددی څخه مخکې چې دروازه بیرته بنده کړم د جنرال د کور دروازه خلاصه شوه او د هغه لور او تازه زوم د کور څخه راووتل!

د جنرال د لور په لیدو مې بیحده حیرت وکړو زیات ډنگره شوی وه! دا څو وخته مې بیخی لیدلی نه وه یواځې د ذوالفقار د خولې خبر شوم چې ورکړی ده هغه هم یو نظامی سپری ته پر بن! د هلک پسی مې وکتل او باید ووایم هلک نه بلکه سپری نه سپری هم نه بوډا کم او زیات د 50/52 کالو ښکاره کیدی! زه یې چی ولیدم چې ولاړ یم او دوی ته گورم نو تندي تروش شو یو بد بد نظر زما خواته راواچو چې ما هم ژر خپل نظر ورڅخه واخیستو هغه بوډا د جنرال د لور لاس کلک ونيو او روان شول، نه پوهیږم ولې خو بی اختیار مې د هغوی پسی کتل!

زړه مې د جنرال په لور وسوځیدی منم زیات شوخ او شیطانه وه خو حق یې نه وه چې داسې یو بوډا خړیت ته یې ورکړی هغه هم پر بن! کور ته ننوتلم ذوالفقار لگیا وو خپل گیره یې جوړه ول، زما پر لیدو یې وویل: چیرته وی؟ ورځه اول ته حمام وکړه..

- سمده..

خپل پخوانې کوټې خوا ته روان شوم تراوسه څه ناڅه زما شیان پکې وه، د الماری څخه مې خپل کالې راخیستل چې د کوټې کړکې بغیر د کوم باد او شمال څخه کرار خلاصه شوه او بیرته بنده! په حیرت مې وروکتل یو څو دقیقې هملته ولاړ وم چې وگورم د رښتیا داسې کوم کار وشو یا هسی زما خیال وو؟ بل کوم خاص کار ونشو او ما هم ژر خپل کالې راوخیستل او د هلیز ته ولاړم،

ذوالفقار تراوسه لگيا وو خپل گيره اصلاح کول زما گيره هم د کوم ورځ څخه چې زبیر ورباندې پاکی تیره کړه داسې گڼ بېره راتلل چې مجبور هفته پر هفته مې باید اصلاح کړي وايې! خو د حق څخه تیر نشم د هغه دوه تارو څخه داسې یو برابر بڼه ښکاریده..

ذوالفقار- غواړي سنت دی واخلي؟ (مطلب گيره اصلاح کړي)

- نه اوس لپاره حوصله نشته یو بل وخت به یو لاس په گيره او ویښتیانو مې ووهم. ذوالفقار- سمده نو ژر کوه ناوخته کیږي.

په پنځه دقیقو کې مې یو حمام وکړو او راووتم، د ماښام آذانو خوا وه چې حرکت مو وکړو لاره کې موټر مو و دره ویې او یو جومات کې مو مونځ وکړو او بیا حرکت، زه بیخي تللی نه وم د بابا دا نوی د ښار کور ته نو ځکه نه پوهیدم څنگه دی؟ او چیرته دی؟ د نیم ساعت وروسته چې موټر د پاڅه سرک څخه خام سرک ته په حرکت شو پوی شوم چندان ښار کې دننه هم نه دی! د یو کوچي مخکې چې دوه دري نور موټران هم ولاړ وه ذوالفقار موټر و دره وی..

- موټر د ننه کور ته نه وړي؟

ذوالفقار- ځای نشته حویلي نلری آپارتمان پشان جوړ کړي یو کوچنی پارکینګ لری چې هغه کې هم یو نفر ضرور خپل موټر پارک کړي.

- دلته دی موټر سوک خراب نکړي..

ذوالفقار- نه سوک کار نلری.. ښکته شه..

د موټر څخه ښکته شوم ذوالفقار موټر قفل کړو او د یو دري منزله کور په خوا روان شو توره شپه وه ټول کوڅه کې یواځی یو کور برق روښانه کړي وو نور هیس نه ښکاره کیدل، ذوالفقار د کور دروازه وټکول نه پوهیدم ولی خو د زړه درزا مې بیحده زیاته شوی وه لاسونو مې خوله کړي وه، بیحده زیات استرس او ویره مې درلود ځان سره مې وویل: څه مرگ درباندی شوی؟ ولې داسې ویریدلې یی؟ سوک خو دی

نخوری! سنگه چې ته د هغوی د لیدو څخه بڼه نه راځی همغسی هغوی هم چندان ستا د لیدلو لیوال ندی نو آرام اوسیده.

په همدی خبرو مې ځانته دلداری ورکړل چې د طاهر غږ مې واورید چې د دروازی خلاصه ولو مخکې وویل: سوک یې؟
ذوالفقار- ذوالفقار یم.

طاهر پیر ژر دروازه خلاصه کړه او موږ کور ته داخل شو د ذوالفقار خبره یو دم صحیح وه په شمار دری قدم حویلې وه او بیا یو کوچنې پارک کینگ چې شاید یو موټر پکی په زوره ځای کیدی! طاهر زموږ سره ستړی مشی وکړل او کور ته یې دعوت کړو..

د تلو حال کې ما ذوالفقار ته وویل: دا دری منزل کور یواځی د بابا دی که ذوالقرنین کاکا هم دلته اوسیدی؟

ذوالفقار- دری نه دوه منزل کور هغه لاندی منزل کامل تکاوی (زیرزمینی) ده د دی کور څنگ کې چی هغه سره دروازه کور دی هغه د ذوالقرنین دی.

نور مې څه ونه ویل او د طاهر پسی شوم طاهر دروازه خلاصه کړه او مخکې شو تر څو موږ ته لاره وښایی، پیر عجیبه وو یو څو زینې پورته تللې وه او یو څو لاندی خوا ته دوه لاری درلود! ذوالفقار لاندی زینو ته اشاره وکړل او ویې ویل: دا تکاوی ده.
- لویه تکاوی معلومیږی؟

ذوالفقار- کامل یو منزل دی لاندی دری څلور کوټې لری غټ لوی دهلیز.
- اهوم بڼه ځای معلومیږی.

زینو باندی چې پورته شو لوی غټ دهلیز وو او د هغه ځای څخه د خبرو غږونه راتلل د دروازی مخکې ما او ذوالفقار خپل بوټونه وباسل او ننوتلو زموږ د ننوتلو سره سم یو دم خاموشي شوه! ما خو ځان نامحسوس توگه د ذوالفقار شاته پټ کړو! کرکه لرم لدی چې اته ویشته سترگې راباندی دروبین واچوی! بابا د دهلیز سر کې د ذوالقرنین کاکا سره ناست وو د هغه انډی نالی باندی فرید او د عمه میره ناست وو

دا نور شاوخوا هم بښي او ماشومان وه، فهيم نه راته بښکاريدي لکه چې ندي راغلي شکر..

ذوالفقار خاموش ولاړ وو لکه چې هغه هم نه پوهيدی څه وکړي؟ اخير کې يو غټ سلام په ټولو واچوی او کوم خواته چې ظاهر اشاره وکړل همغه خوا ته راون شو ما هم د ذوالفقار په تقليد يو سلام وويل او د ذوالفقار پسي شوم نه مې غوښتل د ذوالفقار د څنگ څخه بل ځای کينم، هسي د ذوالفقار انډی کې مې د امنيت احساس کو.

همدا چې غوښتل مو په نالي کينو چې بابا خپل لځايه پاسيدي! داسې لکه چې غواړي په غير ورکول ستړی مشی وکړي؟ ذوالفقار هم بابا ته فکر شو او صاف و دريدی، يو څو ثاني د بابا خواته وکتل بيا په کراره او کلک قدمو د هغه خوا ته نږدی شو، بابا ته يې غير ورکړل او ستړی مشی ورسره وکړل..

بابا- تير شوی اختر دی مبارک شه..(په حيرت مې د بابا خواته وکتل اختر خو يو کال مخکې تير شوی وو؟ وروسته مې ياد ته راغله چې دوی اختر کې د يو بل سره نه وه ليدلی ځکه چې جنگ يې کړی وو نو ځکه بابا اوس ورته د اختر مبارکی ورکړل؟)

ذوالفقار- ستاسو دی هم مبارک شي، عبادتونه او قربانی مو قبول شه.. بابا- ستا هم..

ذوالفقار د ذوالقرنين کاکا بيا د عمه ميرپه سره هم ستړی مشی وکړل زه هغه مينځ کې گنگس ولاړ وم، همدا چې بابا زما خواته وکتل ژر خپل ځای کې کيناستم او نظر مې د بابا څخه واړوی او راغلو کسانو ته په کتلو شوم، هسي نه اوس ماته ووايي راشه راسره ستړی مشی وکړه!

فريد خپل لځايه پاسيدي او ويې ويل: ذوالفقار کاکا راشی دلته کيني.. ذوالفقار- ضرورت نشته ته دی ځای کې کينه زه د طاها انډی کې راحت تره يم.

ذوالفقار زما څنگ ته کیناست او د هغه د کیناستلو سره سم یو دم د دهلیز فضا کې بیا خاموشې خپره شوه، بد احساس مې درلود لدی چې داسې ځای کې شتون لرم زړه مې غوښت پاسیږم او الفرار، خو افسوس چې داسې کار مې نشو کولې، د لږ خاموشی وروسته د عمه خاوند پداسې حال کې چې زه مخاطب کړی وم په یو طعنه لرونکې انداز وویل:

د عمه خاوند- بڼه نو طاها جان ته سنگه یې؟
- شکر خیرو خیرت دی خپله بڼه یاست؟

زما د عمه د خاوند نوم بشیر دی او ما هیس دا بشیر خان صیب نه خوښیدی! دا هم زما د عمه خاوند وو او هم زما ماما! هو زه یوه عمه لرم چې هغه هم زما د پلار موخې بدل وه، خو نه پوهیږم ولی دا بشیر ماما دومره زما سره چینجې لری؟ هسې د جان په ویلو یې ما هیس بڼه احساس پیدا نکړو! دا د جان لفظ سره ما کرکه پیدا شوی وه خلاصه هر هغه نفر چې غواړی ما سپک سپانده کړی او را باندي ملنډی ووهې نو زما د نوم سره جان اخلې!

بشیر ماما- اوریدلې مې دی ښاپیری ماپیری لری که سنگه؟ وه هلک که د رښتیا یې لری نو ورته ووايه چې کوم خزانه مزانه درته راوړی هسی موږ ته به هم یو شی د یو کونج مونج څخه راورسیرې..

هغه دا خبره وکړل او کټ کټ په خدا شو د هغه سره د فرید خوله هم دری من غاز وخورل او هر هر په خدا شو! ما ویلې وه زه د جان لفظ سره کرکه لرم دا هم ثبوت. هیس مې ونه ویل او یواځې مې وروکتل غټ سپری دی شرم نلری پدی خبرو، مثال پدی خبره دی اوس زیات ټوکی او خوش اخلاقه کس ښکاره شو؟ د بشیر ماما یو بد خاصیت همدغه دی چې پر هر چا ملنډی وهې او فکر کوی پدی کارونو باندي خوش اخلاق کس ښکاره کیږی؟ خو زه ورڅخه کرکه لرم انسان باید لږ شخصیت او دروند والې ولری نه دا چې هر مجلس کې د خولې کشک خلاص وی او مشر و کشر ته ونگوری او بیخایه اپلاتې ووايې.

د دی څخه مخکې چې زه کوم جواب ورکړم، ادی، عمې، او د کاکا بڼځه سره د فرشتې او زما خویندی دهلیز ته راغلل، لځایه پاسیدم د عمه سره مې ستړی مشی وکړل بیحده مهربانه بڼځه وه سومره چې میره یې بیعقل وو هغومره زما عمه هوبنیاره وه، د ادی او د کاکا بڼځې سره مې هم ستړی مشی وکړل او ادی د تل پشان زما پر لیدو د سر په ویښتیانو یې ښکل کړم او څو څاڅکی اوښکې توې کړل! ادی تل زما پر لیدو ژاړی! او بابا بیا تل زما پر لیدو تندی تروش کیږی! د طیبه سره مې هم ستړی مشی وکړل زه خبر نه وم چې طیبه ماشوم لری؟ هغه رکم لیدو باندي په حیرت مې وروکتل ..

خو څو دقیقې وروسته خوشحال شوم لدی چې ماما کیږم او هم خفه شوم! لدی چې ددی ماشوم پلار د فرید پشان یو بیعقل انسان دی خدای خبره ددی ماشوم آینه به څه شی؟ زه لا همدی فکرونو کې وم چې یو ناشنا انجلې پداسې حال کې چې د عمه شاته د شرم څخه ځان پټ کوی زما سره ستړی مشی وکړل! ما بیخی ونه پیژندل خو کله چې هغه جنی ذوالفقار ته ماما وویل پوی شوم دا د عمه مشره لرو ده! خو سومره غته شوی؟! دا دومره کوچنی ماشومه وه چی ما لیدلی وه خو اوس ماشالله پیغله انجلی وه، د هغې پر لیدو دومره حیران نشوم سومره چې د فرشتې پر لیدو هک حیران شوم!

هیس مې باور نکیدی چې دا دی همغه فرشته وی؟ یو لنډ جمپر دامن یې اغوستې وو د پطلون سره؟! زموږ ټول قوم او خویش کې انجلې خو لری هلک لا پطلون نه اچوی! د پطلون څخه مې نظر واخیست او مخ ته مې وکتل دری منه آرایش یې وهلې وو لکه چې کوم واده ته راغلې ویې؟! وریځې داسې نری کړی وه چې بیخی نه معلومیده! دا یې لا بله کارنامه زموږ رواج وو انجلې تر هغه وخت چې کوژدن یې نه ویې کړی خپل وریځی نه اخلې! بیخی پوه نشوم هغې سلام وکړو که ونکړو؟ ما څه وویل کنه؟ په گنگس انداز د ذوالفقار انډی ته کیناستم.

انجونی هم د سترې مشې وروسته د دهلیز څخه ووتل یواځی عمه، د کاکا بنځه او ادی په دهلیز کی زموږ سره کیناستل، ذوالفقار خوا ته مې وکتل د هغه تندی هم تروش وو او دوه سترگې د دهلیز دروازی خوا ته کوم طرف چې انجونې تللې ول نیولې وه! فرید خوا ته مې وکتل د غوسې څخه تک سور شوی وو خو ناست وو خپل ځای کې! د ذوالفقار د غوږ اندی ته مې کرار وویل: ذوالفقار څنگه چل دی؟

ذوالفقار زما خوا ته راوکتل او په پوسخند په لوړ غږ داسې چې نور یې هم وآوری وې وویل: لکه چې پر دا بعضو خلکو د ښار هوا بیخی بل رکم زیات تاثیر کړی؟ د ذوالفقار په خبره فرید جست خپل لځایه پاسیدی او د دهلیز څخه ووت، د هغه په تلو ما کرار وویل: لکه چې بیخی زیات تاثیر یې کړی هغه هم منفي تاثیرات! ذوالفقار- دا دوه درې میاشتي ښار ته په راتلو دا رکم شی شول که دا مو خارج ته استولې وایې عجب نامې کارونه به یې کړی وایې!..

دشپې ږوپی راغله و مو خوړل دسترخوان ټول شو، چای راغله خو زما ټول فکر تراوسه د فرشتې هغه نوی څهره کې وو! ولې ځان څخه داسې شی جوړه کړی وه؟ او ولې هې زما خوا ته کتل او خندل؟ په همدی فکرونو کې وم چې د ذوالفقار د موبایل غږ د فکرونو څخه راوویستم، ذوالفقار د بڅبنې په غوښتو لځایه پاسیدی ټول خاموش وه او یو نفر لکه ماته رادیو بغاری وهل! د مجبوری څخه ورته غوږ شوم چې څه وایې؟ لکه چې بحث د پښتنو د بدی او غچ اخیستو په اړه وو او بشیر ماما لکه چې یو مثال ورکوی..

بشیر ماما- گوز په پښتنو کی پیر بده خبره ده، د بد څخه لا بتر تر دی حده چی پر دی خبرې مړی او دښمنیانی کیږی. زه څو کاله مخکی تللی وم خپل کلې ته هلته چی ولاړم یوه ورځ یواځی ځان په پتیو کی گرځیدم چی څو ځوانانو راته مخ ونیو راته ویل یی: ته د هغه سړی زوی یی چی زما په پلار یی گوز اچولې! او ترواسه یی موږ ته طعنا او رسوایی پاتې؟ نن موږ ستا پرتوگ باسو او درباندي غول کوو چی خپل پیغور له مینځه یوسو..!

دا خبری چی هغه کسانو وکړل رنگ می وپړیدی هر څو نه چی زاری می کول چی زه هغه کس نه یم باور یی نه کوو همدا چی راغله خپل خبره عملی کړی چی زما ماما او څو نور خپلوان مو راغله او په سل عزرا او زاریو زه د هغوی څخه خوشې کړم په همغه ورځ د کلی څخه راغلم دومره وپړیدلی وم چې حد نه درلود. کله چی کورته راغلم تازه په قیصی خبر شوم. زما پلار په ځوانی کی پیر شوخ وو په پهلوانی کشتی وخت کی د دغه ځوانانو پلار نیولی وو او په بیچاره یی گوز اچولی وو بس د هغه وخت څخه تراوسه تقریبا شل کاله دوی هغه گوز د یاده ونباسو نو ستا په نظر خپل بدله دیاده باسی؟ یا بخشه کوی؟

نه پوهیدم د بشیر ماما دی خبری ته کوم ریکشن ښکاره کړم؟ همغسې می ورته کتل! که دا خبره مثال ماته زبیر کړی وایې د خندا څخه به مې ورته گردی شنه ول! خو د بشیر ماما د عمر او د داسې مجلس چې ښځې، ماشومان او مشران و کشران حضور درلود دا خبره یو رکم سپکه او لری د ادب څخه ما ته ښکاره شوه، هیچا څه ونه ویل یواځې ځینی کسانو وخنډل.. بابا چی زما د راتلو څخه دوه سترگی راته نیولې وه ناساپه یې وویل:

بابا- سنگه یې محمد طاها..!

په حیرت مې د بابا خوا ته وکتل اول ددی په خاطر چې زه یې مخاطب کړی وم! دویم دا چې زما کامل نوم یې ماته واخیست! په کراره غږ مې وویل: شکر د خدای فضل دی ښه یم.

ټول بیرته خاموش شول! نه پوهیدم هغه ماحول او فضا هغه رکم وه! یا هم لکه چی ټول منتظر وه زه خبری وکړم! ښه وو ذوالفقار بیرته راغې، د هغه پیاله چای یخه شوی وه نو ځکه یې زما د واخیستل! غوښتل مې ورنه پوښتنه وکړم چې چا زنگ وهلې وو؟ بیا مې ځان سره وویل پر ما یې څه؟ دا بد اخلاق هم د زبیر څخه راته منتقل شوی وه! هغه عادت درلود د هر چا څخه پوښتنه وکړی چا زنگ وهلې وو؟

بابا- محمد طاها درس خو دی هم خلاص شو اوس څه اراده لری؟
یو سه ځای کې مې ځای پر ځای شوم بد احساس مې درلود چې ټولو زما خبرو ته
غوږ وه! په کراره غږ مې وویل: د اوس لپاره خو کوم خاص اراده نلرم د ذوالفقار
شرکت کې کار کوم، که د خدای رضا وه اراده مې ده ځانته کارو بار شروع کړم.
زما په خبره فرید په ریشخند وخنډل او ویې ویل: ته یو کار سر ته نشی رسولی
اوس غواړی ځانته کاروبار شروع کړی؟ دا کارونه ستا په حد کی ندی.

- ډیر شیان زما په حد کی ندی. لکه ستا بی سواد سره خبری کول.
زما په خبری ذوالفقار په خدا شو...

ذوالقرنین کاکا- فرید جان یو سه شوخ طبع هلک دی.
ذوالفقار خپل د چای پیاله کیخودل او ویې ویل: نه ذوالقرنین خبره د شوخ طبعی
نده (ذوالفقار خپل سرته اشاره وکړل) ستونزه یی بل ځای ده.
فرید- کاکا هیس زما څخه ښه نه راځي...
ذوالفقار- خبره د خوبش ناخوبش نده، خبره د عقل ده چی ته یی د جرگ هومره هم
نلری.

فرید د غوسې څخه تک سور شو او ویې ویل: د خدای شکر دی خپل تر اندازی هم
عقل لرم او هم شعور، که ستاسو مطلب د عقل څخه گیره خریل او لاس کې دسبند
او گوتمی اچول او د خلکو ناموس کتل وی! نو هو زه بیعقل یم..
زه خو ورته حیران وم یعنی بحث څه کې وو؟ او ده پکې راکش کوم مثالونه کړل؟
په کرار انداز مې ورته وویل: یو متل دی وایې کافر همه را به کیش خود
پندارد(خلاصه داسې چې مضر انسان خپل گمان پر ټولو کوی او فکر کوی ټولو کې
زما پشان چینجې دی.) د کاکا زو دومره درته وایم ترڅو چی ته ما وغواړی وپیژنی د
سر ویبنتیان به دی د خولی د غابونو پشان سپین شوی وی، او هو ته زما پیژندل
پریرده ورڅه یو دوه خبری د مجلس زده کړه چی کله مشران ناست ویی خپل خوله
بیځایه ونه خوځه ویی.

ذوالقرنین کاکا- هلکانو دومره جنگ مه کوی، یو نن ما بنام پریږدی په آرام واوسیدو.
- باور وکړی قسم پر خدای زه کرکه لرم لدی چی د فرید سره خبری وکړم، خو نه
پوهیږم دی ولی دومره مشتاق دی زما سره په بحث کولو کی؟
فرید په غوسه وویل: فکر کوی زما ډیر خوبنیږی ستا پشان بیعقل سره خبری وکړم؟
- معلومیږی خو همداسی...!

زما په جواب کې فرید ډیر یوه بده خبره وکړل داسې چې بیان کول یې لا د ادب
څخه زیات لری دی، د هغه په خبره ټولو ورته بد بد وکتل او خبری ورته وکړل، خو
ماته یې دومره زور راکړی وو چې زړه مې غوښت سترگی پدی پتې کړم چې مجلس
کې یم او مشران، کشرانو و بنځې و ماشومان ناست دی او خوله ورباندی خلاص کړم
او ښه یې سپک کړم، خو هغه وخت مې سترگی د هیرت څخه خلاصې پاتې شوی
چې ذوالفقار...

په فرید باندی خپل د لاس پیاله گوزار کړل دومره یې هم ښه نیول سم و چې پیاله
مخامخ د فرید په تندی ولگیدل...!

موټر کې ناست وو او د کور خواته روان وو، د ذوالفقار تندی همغسې تروش وو او
هیس یې نه ویل، تراوسه د ذوالفقار د هغه کار په حیرت کې وم! هیس مې باور
نکیدى چې ذوالفقار دی فرید په پیاله ویشتلې وی؟! د هغه څخه هم زیات د تعجب
خبره دا وه چې د سر په مات کولو یې زړه یخ نشو او پاسیدی او غوښتل یې په هغه
حال کې نور هم ووهې..! چې په زوره مو راگیر کړو، که رښتیا ووايم یو څه پاریدلې
وم د ذوالفقار څخه، هغه د غوسې وقت کې خپل پر ځان هیس کنټرول نلری..

- ه... هغه ذوالفقار وایم ما دلته ښکته کړه زه نور خپله ځم کور ته.

ذوالفقار- یو نن شپه قیامت نه راځې که زما کور کې پاتې شې، نیمه شپه ده ستا
دکور لاره هم چندان ښه نده.

- سمدہ.

زما په دومره ژر قبول کولو او څه نه ویلو ذوالفقار د موټروانې حال کې یو نیم نظر راواچو او په تروش تندی وویل: ته زما څخه ویریرې؟

په تلوار مې وویل - نه ولې...؟

ذوالفقار څه ونه ویل ما هم چې اوضاع امنیت ولیدل نو کرار مې وویل: خو باید ووايم د غوسې وقت کې بیحده خطرناک کیږي انسان درنه ډاریرې!

ذوالفقار یو نیم نظر راواچو خو څه یې ونه ویل، کور ته ورسیدو ذوالفقار موټر کور کې و دره ویې د هغه د راتلو مخکې زه ولاړم تشاب ته ترڅو اودس وکړم، عادت مې کړې وو پنځه وقت مونځ په مسجد کې په جمع سره وکړم، خو د بابا کور کې راته بڼه شکاره نشو چې پاسیرم او د ټولو مخکې ووايم چې زه ځم جومات ته؟ یو شانتي ریا کاری معلومیده نو ځکه د ماسخوتن مونځ رانه پاتی شو، د اودس کولو وروسته دهلیز کې می جای نماز هوار کړو او په مانځه و دریدم..

مونځ مې چې خلاص شو غوښتل مې جای نماز قات کړم چې ذوالفقار وویل: مه ټوله جای نماز زه غواړم مونځ وکړم..

د جای نماز څخه ولاړ شوم او ذوالفقار په مانځه و دریدی، بیحد خوب مې راتلی زیات ستړی وم اول خو د سهار څخه تر ماښام شرکت کې بیا هغه خراباتی میلمستیا! تراوسه چې د فرید مات شوی تندی او هغه نه بند کیدونکې وینه مې یاد ته راځي نو دوه احساس پیدا کوم اول د خوشحالی.. بڼه کار یې وکړو د مور شیدی دی شې د ذوالفقار داسې نامې ټک یې وکړو! او دویم یو څه د ویری! د ذوالفقار خواته مې وکتل په کرار انداز یې مونځ کوی دا غوسه د نن پرون نده ذوالفقار تل همداسې غوسه کیږي او په وار وار یې خلک داسې جوړ ډبه ولې، د نور ډبول خو خیر زه پدی ویریرم چې هسې نه یو ورځ پدی غوسه باندي یو سوک مړ نکړي..!؟

د سهار مونځ مې بیا د مجبوری څخه په کور کې وکړو او همدا چې راغلم بیرته ویده شم ذوالفقار راویښ کړم ویل نوی دواگانې رارسیدلې باید ژر شرکت ته لاړشو، په

سل نه زړه او پټې سترگې د خوب روان شو، هلته چې ورسیدو نو بیچاره زبیر هم پداسې حال کې چې اړېمې باسل د موټر څنګ ته ولاړ وو، تر غرمه پوری مو ټول دواګانې ځای پر ځای کړل دومره سترې شوی وو چې حد نه درلود، د ذوالفقار د مدیریت په کوټه کې ما او زبیر د زیات ستریا څخه بې حال پراته وو..

زبیر- پخدای قسم زه د ذوالفقار لځایه وایې دا ټول مفت خوره شریکان مې د شرکت څخه ویستل، دا درې میاشت کیږي راغلې یو ما ولاکه یو نفر یې لا لیدی ویې! ټول کار ذوالفقار کوی او هغوی مفت پيسی خوری..!

- ولاکه زه هم نه یم خبر شاید هغوی یواځی پانگونه کړی ویې او کار د ذوالفقار وی؟ زبیر- ورک شه خیرن د پانګونې سره دی، ما هغه د شراکت تړون هغه ورځ ولوست هغه کې صفا د ټولو برخه لیکل شوی وه چې چا سومره سرمایه گزاری کړی.. (زبیر ناساپه د کوچ څخه پاسیدی او ما ته یې په هیجان وویل:

زبیر- ګوره بنا د ذوالفقار شرکت اوه دانې سرمایه گزاره لري چې هغه کې دوه دانو خپل برخه خرڅه کړی او ذوالفقار د دواړو برخه او فیصدي اخیستې! نو اوس هم د ذوالفقار فیصدي او برخه پر دی نورو پورته ده او هم ټول کار ذوالفقار کوی!

- بڼه ماشالله سم دم جاسوس دی کړی ..

زبیر- عه پرېږده خبری ته مې..

- اهوم وایه..

زبیر- یو بل نفر دی چې سرمایه گزاری پدی ټولو کې لږ ده! یعنی که ذوالفقار هغه نفر دی خبری ته اړ کړی چې خپل فیصدي په ذوالفقار خرڅ کړی نو ذوالفقار ددی ټول نیم شرکت مالک کیږي هغه وخت کولې شې کرار کرار دا نور هم وباسې او موږ دواړه خپل شریکان کړی...؟

د زبیر په خبره په خدا مې ورته وویل: شکر دی چې ته بڼځه نه یی کنه ځل کورنه به دی خپل پدی مغزو خراب کړی وه...

زبیر- ریشخندی مه کوه رښتیا وایم یو ځل سم فکر ورته وکړه..

- ستا په نظر ذوالفقار به دی خبرو ته فکر نه وی کړی؟ هغه دوه نفرو چې خپل فیصدي خرڅه کړه هغه وقت شرکت په بد حال کې وو او دوی فکر کوی چې شرکت به حراب شي نوځکه یې خپل فیصدي خرڅه کړه، اوس چې شرکت په فایده کې روان دی یو نفر هم دپته نه حاضر کیږي چې خپل یو فیصد برخه خرڅه کړي کامل خو لری!

زبیر- بیا هم زه باید د ذوالفقار سره دا خبره شریک کړم..

- خو زه درته توصیه کوم تر یو دوه هفتو ورته هیس خبره مه کوه هسی نن خو بیا ستړی هم دی او عصاب یې خراب دی ویریدم کوم ترموز مرموز درباندي گوزار نکړی..

زبیر- څنگه پوی نشوم ترموز څه کوی؟

د پرون شپې ټول کیسه مې زبیر ته وکړل هغه په حیران انداز وویل: نه دروغ وایې...!
- پخدای..

زبیر- نه هسې خبره کوی غواړی ما و ډاره وی ترڅو ذوالفقار ته دا خبری ونکړم..!

- ما تا ته تراوسه دروغ ویلې؟ په قران قسم چې په پیالې وویشت!
زبیر- څنگه یې وویشت؟

- پیاله یې لاس کې وه دوه دری غږپ چای پاتی وه چې فرید اپلاتی ویل شروع کړل ذوالفقار هم درب...
زبیر- وای ... تاسو تللی واست چې صلح وکړی که جنگ؟

د دی څخه وروسته چې زبیر ته مې قیصه وکړل د ډار له لاسه یې ذوالفقار ته هیس ونه ویل او په ویره باندي وویل: طاها..!
- ها؟

زبیر- گوره بنا ما هغه د محمودی ورونو دواخانه چې نده هغه ته مې دواگانې ورکړل خو رسید مې وانخیست (یو کوچنې ورقه ده چې ددی خبری ثبوت ورکوی چې مور فلانکې دواخانی ته دومره دوا ورکړی ترڅو د میاشت په سر د پیسو اخیستو وقت کې کوم مشکل مخ ته رانشی..)

- ولې دی رسید ورنه ونغوښت؟

زبیر- هغوی ویل زموږ د رسید کتابچه ورق شوی نوی چې ترسو جوړ کو لږ وقت نیسی..

- او تا ټنبل هم صبر ونکړو چې هغوی نوی رسید جوړ کړی..

زبیر- اهوم اوس به څه کیږی؟ که ذوالفقار فکر شو ورته هسی نه ومې غربه وي؟ گوره د اوس څخه مې ویلې اوسپړی زما هډوکې بیحده نازک دی! که ذوالفقار یواځی لاس راته راوړی هډوکې مې مات کیږی...

- گوره ذوالفقار ددې نوی راغلې دواگانو په حساب کتاب کې مصروف دی ددی څخه مخکې چې بیکار شې ته په دوه دقو کې په موتر سایلکل باندی لارښه او رسید راوړه شابه تر هغه وخت زه ذوالفقار مصروف ساتم..

زبیر- ای قربان دی سم..

- بلا ورځه نو ژر کوه...

د زبیر د تلو څو دقې وروسته ذوالفقار کوټې ته راغلو د زبیر په نه لیدو یې وویل: دا بل چیرته لاری؟

- چیرته نه اوس به راشی ویل د سهار څخه تراوسه وړی یم شاید تللې وی ځانته کوم شی واخلي.

ذوالفقار- نو دا آسپز د څه لپاره دیگ باندی کوی چی دی تللې د بیرون څخه ځانته ډوډی اخلی؟ و ته زنگ ووهه چی ژر راشه اله شابه.

دا چې دروغ مې لا سم صحیح نشو ویلې ځانته مې غوسه راغله په کرار مې وویل: هغه د زبیر فاصله نه خوبنیږی نو ځکه تللې ځانته کوم بل شی واخلي..

ذوالفقار په مشکوک انداز وویل: عجب تر پروانه خو یې فاصله خوړل او نن بیا نه خوبښیری؟ څه خبره زما څخه پټ کوی تاسو دواړه؟
- وا ... هیس خبره نشته ته ولې داسې راگوری؟ زه څه خبر یم چې ولې نن چینجی درلود او ویل زه د بهر ډوډی خورم ..!
ذوالفقار- یعنی ډاډمن اوسیرم چې کومه خبره نشته؟
- هو خپرو خیرت دی.

دعا دعا مې کول زبیر رسید را ورسه ویې مسج مې ورکړو چې راتلو وقت کې ځان سره یوشی واخله چې ما ذوالفقار ته داسې خبره کړې هغه هم سمده وویل او ولاړی، د نیم ساعت وروسته پداسې حال کې چې یو کباب وریجی لاس کې وه کوټې ته راداخل شو او شکر د خلاص خولې څخه یې پوی شوم چې رسید یې راخیستی..

ما زدیگر مابنام خوا ته د شرکت څخه ووتلو، ذوالفقار ډیر وویل چې زما کور ته راځه خو ما ونه منل او د زبیر سره په هغه خراب موټرسایکل د کور په خوا روان شوم، د لاری په نیمه کی زبیر ښکته شو او خدای پامانی وکړل، زما کور د ښار څخه یوسه لری دی دومره تگ او راتگ نشته او زیاتر اوقات خاموشی ویی. د کوڅی سر کی یو زور جومات دی او د هغه چپ لاس ته دری څلور کوره دی. مخکی یو دوه دانی دو کانونه او یو زړه نانواي ده، او د کوڅی اخر کی زما کور دی..

خو د راسته لاس او زما د کور و شاته یو لویه هدیره ده، د همدی هدیری برکت وو چی ما دا خراب او بی ډیزاینه کور وکولی شو واخلم. ځکه ډیر خلک نغواری د کور مخامخ یی هدیره واوسیری! په همدی خاطر د کور بیه زما د توان البته د قرض د وسی د توان برابر وه او دا کور می واخیستی. البته د ذوالفقار په پیسو چې مثال ماته قرض راکړل او باید ادا کړم ورته، خو په هر حال خوشحاله وم چی که نور نه ویی یو کور لرم چی زما په نوم دی او هر کله چی وغواړم کولی شم بغیر د حیث شرم او ویری څخه خپل کورته راشم.

کورته د داخلیدلو سره سم احساس می وکی چی چپ غوږ کی می بنگهاری او په زوره درد شروع شو لاس می خپل په غوږ کلک نیولی وه د څو دقیقو درد وروسته می احساس وکی چی یو گرم شی می په لاس کی راغله؟ کله چی لاس می وکتی گورم د وینو څخه ډک دی حیران شوم چی دا سنگه چل وشو! ولاړم حمام ته خپل غوږ او لاسونه می پریول یو وړوکی پښته می خپل په غوږ کی ننباسل او دومره ډیر فکر می ونکی چی ولی داسی وشو؟ زه خپله یو سلو اتیا بدبختیانی لرم و دي موضوعي ته نور وخت نه لرم..!

ځانته می یو ناله په کوم کوټه کې چی ما ورنه د کور دهلیز جوړ کړی وو واچوی او سترگی می پټی کړل ترڅو یو څو دقیقو لپاره آرام وکړم تر څو چې د ماښام آذانونه کوی! خو ډیر ژر خپل د معدی په آوازونو چی ویل یی یو شی وخوره چی زه دی مړ کړم، د آرام کولو څخه مط ډډه وکړل لځایه پاسیدم د ماښام آذانونه وه ولاړ شوم چی وگورم څه کور کی شته چی ویخورم کنه؟ دوه دانی هگی وه خو ډوډی می نه درلود ژر می خپل بوټونه واغوندل او روان شوم ترڅو هم جومات کې مونځ وکړم او هم ترڅو چې نانواى بنده شوی نده یو څو ډوډی واخلم..

د مونځ کولو او ډوډی اخیستلو وروسته کله چی کورته بیرته راغلم نو د زییر مسج می ولیدی چی ویلی وه ستا کورته در روان یم یو سم شی پوخ کړه مجبور شوم د هغه دوه هگی سره سلور رومی واچوم ترڅو د دوه نفرو چاره وشی، زییر ته می هم مسج وکړو چی راتلو وخت کی یو دوه ډوډی د نانواى څخه ځان لپاره واخلی. د زییر تر راتلو پوری می یو څه کور منظم او پاک کړو د بې نظمه او ناپاک کور څخه می خدای کرکه کیدل، د کور د پاک کولو په حال کی وم چی سترگی می اوښکی شروع کړل هرسونه چي پاک کول می بیا هم اوښکی نه بندیدل..!

مجبور ولاړم او هینداره کی می ځانته وکتل سترگی می تکې سری شوی وه داسی وه لکه چی ژړلی می ویی..؟ اوښکی تراوسه روان وه سترگو می خارښت او سوځیدل هم شروع کړی وه دومره ډیر می سترگی پاک کړل چی د سترگو لاندی

پوست می وشوریدی اول غورِ او اوس سترگی خدایه توبه دا نو څه مرض دی؟ لا د اوبنکو پر پاکیدلو وم چی دروازه وټکیده د شمال په لاس د دروازی خواته لارم ترڅو دروازه خلاصه کړم..

زبیر- سلام علیکم جناب طاها..!

- علیک سلام دروازه ځان سره بنده کړه.

زبیر- واخله دادی گرم ږوږی.

د زبیر خبرو ته می پام نکوی او ژر ژر می خپل سترگی پاک کول کورته د ننوتلو سره زبیر وویل: ته ژاری؟

- نه ژرا چیرته و بیعقله نه پوهیږم دا لس دقیقی کیږی چی سترگو می اوبنکی شروع کړی هرسونه چی پاکوم نه بندیږی..

زبیر- دا غورِ کیدی پخته څه کوی؟

- غرمه هسی غورِ می وینه وکړل ما هم پخته پکی ننباسل..!

زبیر رانږدی شو زما د غورِ څخه یی پخته وباسل او زما غورِ ته یی په کتلو وویل:

پخته په وینو ده خو کوم زخم دی په غورِ کی نشته..! (بیایی زما سترگو ته وکتل او

وی ویل: سترگی دی پټی کړه.) زبیر خپل د کمیس د لمنې څوکه خپله په خوله په

اه ویلو گرم کړل او زما د سترگو پر شا یی کیخود! کار یی چی هر سومره د عقل

څخه لری و خو فایده یی وکړل او زما سترگو نور اوبنکی ونکړل..!

- افرین البته زما باور نکیدی چې ستا دا کار به کومه فایده وکړی

زبیر- تا پرموږ څه گمان کړی اینجانب داکتر زبیر خان احمدی...

زبیر زما کورته ږیر راتلو خو د شپی لخوا دومره نه پاتې کی دی، ځکه کورنی یی ماته

د یو لوچک او لنډغر انسان په حیث کتل او نه یی غوښتل زبیر زما کورته راشی سو

ځله ورور یی زما سره جنگ کړی وو چی نور د زبیر سره ونگرځی خو بیا هم نه زبیر

خبره منل نه هم.. د ذوالفقار کور کې چی وم هیس مشکل نه وو خو همدا چی ما

یواځې کور ونيو د زبیر ټول کورنی راسره شات سو، یو دم د هغوی نظر کې زه بد
هک معرفي شوم...

- کورنی دی څه ونه ویل چی دلته پاتې کیږی؟ نن ماښام؟
زبیر- نه جنگ می وکړو کور کی دلته راغلم.

- ولی دی جنگ وکړو؟

زبیر- زمري هسی بیخایه خبری کول ما هم ورسره جنگ وکړو، زما پلار هم خو ته
پیژنی همیشه د زمري خوا نیسی ځکه پیسې ورته راوړی.. هی پیسې چې پلار او
مور لا در باندی اخیستل کیږی هی...

- تخو خپل کورنی پیژنی چی دا سو وخته زما وینو ته تږی دی ستا په جنگ او دلته
راتلو باندی نور هم ماته پرسپړی او فکر کوی چی ما ستا غوږونه در خلاص کړی چی
داسی کارونه وکړی..!

زبیر- که زما د کورنی څخه ویریرې او فکر کوی تاته مشکل جوړیږی زه زم.
زبیر خپل د خبری سره سم له ځایه پاسید چی ما یی ژر لاس ونيوی او ومې ویل:
کینه خیرنه داسی بیا ورباندی بد هم لږیږی زما خبره... زه ستا د کورنی څخه نه
ویریرم او نه هم راته مهم ده چی زما په اړه څه فکر کوی. که رښتیا ووایم حق
ورکوم چی هغوی زما څخه بد راشی. ک!

زبیر- ولی مگه تا څه کړی؟

- دا افغانستان دی وروره دلته یو مجرد هک په تنهای کور کی اوسیدل هغه هم
پداسی حال کی چی خپل د ټول کورنی سره یی قطع رابطه کړی زر فکره انسان ته
اچوی.

زبیر- بد کوی هر څوک چی ستا پسې بیخایه فکر او خبری کوی، تا مگر څه کړی؟ خو
د سهار څخه تر ماښامه ځی کار ته او ماښام راځی کور ته نه د کوم انجنی لار دی
نیولی، او نه هم کوم بل غیر اخلاقی کار دی کړی. نو بد کوی سوک چې ستا پسې
داسې خبری کوی...

- دا افغانستان دی نه خارج، دلته په نه خبره درباندی د کفر او ناپاکې ټاپه لگوی..
زبیر- امم دا خو رښتیا وایی زموږ خلک بیحده بد زړه دی. همدا چی یو هلک تنها
کور کی ووینی فکر کوی معتاد دی یا هم
- مرگ..

زبیر په خندا شو چې ما هم نور څه ونه ویل او ولاړم ترڅو ډوډی راوړم، د زبیر دا
خاصیت ښه وو چی ژری خبری لیاده باسل او ژر بیرته خپل شوخ طبع اخلاقو ته
راتلی، د ډوډی خوړلو وروسته زه لگیا وم آشپزخانه کې می هغه دوه قاب مینځل او
چای مې دم کوی چې زبیر وویل:

زبیر- طاها ژر کوه راشه یو مقاله می پیدا کړی ارواح پوهنه..!
- خبر نه وم چی د هندو وانو غوندی روح منې! او فکر کوی چی سرگردانه او ورکه
شوی روح وجود لری! پوهیږی دا ټول دروغ دی روح چی کله د انسان د جسم څخه
بهر شې نور ددی دنیا څخه یې ارتباط قطع کیږی ...!
زبیر- فلسفه دی خلاصه شوه دا ارواح پوهنه ده نه روح... روانشناسی درته یاده وم!
- ښااا زما پر غوږ روح راغله نور مې وا نه وریدل.
زبیر- بلااا

- هومم د کوم وخته ارواح پوهنه درته جالبه شوی..؟

زبیر- دلته راشه شابه.

ترموز او دوه پیاله چای مې راواخیست او د زبیر څنگ ته ورغلم.

زبیر- گوره زه درنه یو سو پوښتنی کوم کله چی ته راته سم جواب راکړی نو زه درته
وايم چی ته سنگه انسان یی؟
- غیب وای یا که فال نیسی؟

زبیر- توبه خدایه یواځی د ارواح پوهنی د علم په بنسټ ستا بعضی عادتونه او
خویونه درته وایم نه کوم بل شې...
- سمده ده پوښتنه وکړه زه تیار یم..

زبیر- کوم یو درنه پوښتنه وکړم؟

- زه څه خبر یم؟

زبیر- گوره دلته څو بخشه دی اول د روحی ناروغی په اړه دی او شل پوښتنی دی ته ټول ته جواب وایې او اخیر کی هغه درته وایې چې آیا ته کوم روحی ناروغی لری کنه؟

- نور څه دی؟ بغیر ددی روحی ناروغی څخه؟

زبیر- مثال شخصیت شناسی ده، ضریب هوشی ده، او خلاصه چې ډیر دی کوم یو ته غواړی درنه پوښتنه وکړم؟

- زه خو نه پوهیږم ورباندی هر دانه چې ستا په نظر سم دی همغه پوښتنه وکړه.

د څو دقیقو وروسته زبیر په شیطانی خدا وویل: عه پیدا می کړو.. گوره طاها هر پوښتنه چې کوم سم صحیح به جواب راکوی او ناز و نخری به نکوی کنه په لغته دی وهم..

په مشکوکه انداز می وروکتل او ومې ویل: خدای دی خیر پینښ کړی هسې ستا د خدا څخه زه ښه احساس نلرم..

زبیر په خدا وویل: تیار شه کلمه ملمه دی ووايه چې اول پوښتنه کوم.

- بسم الله کړه.

زبیر په شیطانی مسکا وویل: ددی آزمویښی نوم دی آیا تاسو واده ته زړه شوی کنه؟

- ای بلا..

زبیر په همغه خدا شروع کړل- اول پوښتنه: کله چې یو کوچنی ماشوم د هغه د مور و پلار سره گوری نو آیا آرمان کوی چې ای کاش ما هم داسې اولاد درلود؟ ددی څخه مخکې چې جواب ورکړم زبیر وویل: دروغ به نه وایې طاها..
- عه سمده رښتیا وایم..

زبیر- جواب زه درته دری جوابه وایم ته یو دانه انتخاب کره.
-سمده..

زبیر- 1 هو آرمان مې کړی. 2 نه آرمان مې ندی کړی. 3 کله ناکله آرمان کوم..
- دویم نمبر نه آرمان مې ندی کړی.

زبیر- کله چې یو تازه واده کړی جوړه مطلب خاوند او میرمن گوری چې یو د بل سره خوشحال دی او خاندی نو آیا ته د واده آرمان کوی؟
1 هو آرمان کوم. 2 نه آرمان نکوم. 3 کله ناکله آرمان کوم..
- د دی جواب هم همغه دویم نمبر دی نه.

زبیر- آیا د پخوا پشان خپل د یواځې توب څخه خوند اخلې؟
1 هو. 2 نه. 3 کله ناکله.

- زما په نظر ددی دری جوابه تل همدا هو نه او کله ناکله دی؟
زبیر- ته هغه څه کوی جواب راکړه؟
- اول نمبر. هو

زبیر- کله چی خپل د متاهل ملگرو مینځ کې یاست نو آیا ارمان کوی چې ای کاش ما هم واده کړی وای؟
په خندا مې وویل: شکر متاهل ملگری نلرم کوم چې دی هغوی هم زما پشان مجرد خانان دی.. دویم نمبر نه...

زبیر په شیطنت وویل: اها دا جالب دی گوره دی کې به دروغ نه وایې.

- داسې نکیرې ورشه قران کریم راوړه د هر جواب سره به لاس په قسم ایږدم چې ته باور وکړی!

زبیر- دا خو ډیره بڼه خبره ده.

- بلا بلا

زبیر- خو بیا هم گوره سم جواب راکړه.

- یو ځل بیا داسی ووايې نور بیخې جواب نه درکوم.

زبیر- عه سمدہ خیرن پوښتنې ته غوږ شه، تراوسه د یو انجلې شتون او حضور تاسو
نا آرامه کړی یاست؟

- که د نارامه کولو څخه دی مطلب د عشق او عاشقې وی نو جواب می نه دی، او که
مطلب دی یعذاب کیدل مطلب خلق تنگیږی وی نو هو زیاتر اوقات د انجونو شتون
می عصبی کوی.

زبیر- لیاقت نلری.. زه غوږ شه بل پوښتنی ته تراوسه دی فکر کړی چې نور مجردی
بس ده او باید واده وکړم؟
- امم رښتیا ووایم کله ناکله.

زبیر په شیطنت وویل: کوم وختو کې دا فکر کوی؟؟
- انسان شه بی ادبه..

زبیر- آیا تراوسه داسې شوی (زبیر خاموش شو بیا یی وویل: ددی جواب هم نه دی
پوهیږم بهتره به وی ادامه پوښتنه وگورم.. اممم بنا سه رکم سندری دی خوبنیږی
ارام که مست؟

- دا مست لفظ پیر بد دی او زه سندری نه آورم..

زبیر- بیخی؟؟ کله ناکله هم نه آوری؟

- کله ناکله چې آورم هغه هم زیاتره آرامه وی.

زبیر- امهم ښه تراوسه شوی چې د یو مغازی شاته و درېږی او زړه دی ووایې راځه
یو چا ته ډالې واخله؟

- زه دومره بازا ته نه ځم که لار هم شم دومره بیکار کیږم نه چې د مغازو شاته و
درېږم چې سه شته او کنه؟

زبیر- ته سومره مسخره او بکواس شخصیت لری هسی د اوس څخه ماته جواب
معلوم دی چې ته مجرد مړی کیږی خو خیر تر اخیره به لار شو د آزمویږی. تراوسه
شوی چې د یو مخالف جنس خدا تاسو ته ښه ښکاره شوی ویې او تاسو وغواړی د
خدا حال کې هغه کس ته وگوری؟

- امممم نه.

زبیر بد بد راوکتل او بیا یې وویل: کله چې پلار او مور دی ووايې نور دی د واده وخت را رسیدلی دی نو آیا زړه کې خوشحالیږي؟
- داسې خبره تراوسه ماته ادی بابا نده کړی.
زبیر- فکر وکړه داسی خبره درته وکړی خوشحالیږي؟
- هیسکله هم نه ځکه زه غواړم خپل راتلونکی د ژوند شریکه خپل و ټاکم نه مور و پلار می.

زبیر- البته که درته پیدا شول... اخیری پوښتنه... تراوسه مئین شوی یې؟
ددی څخه مخکې چې زه جواب ورکړم زبیر وویل: نه... خبر یم ته او عاشقی لری خبره ده.. ستا نمری 8 دی لیکلی تاسو تراوسه د واده لپاره چمتو نه یاست..!

زبیر پر ما خندل چې ما یې موبایل واخیست او ومې ویل: اوس زه درنه پوښتنه کوم او ته جواب راکړه.

زبیر- همدغه پوښتنه کوی؟

- نه د دی خوند لاری یو بل نوی پوښتنه کوم.

بیحده زیات پوښتنې په بیلا بیلو موضوعاتو کې وه، یو دانه یې هم ماته جالب نه ښکاره کیدی تر دی چې سترگې مې پر یو متن ولگیدل "آیا تاسو زیات خبری کوی که لږ" په شیطانی خندا مې همغه موضوع راوخیسته لس دانې پوښتنې وه زبیر ته مې موضوع ونه ویل او مستقیم لومړی پوښتنه مې وکړل، پوښتنه کیفیت لږ عجیبه وه درې جوابه پوښتنه وه ده باید یو دانه انتخاب کړی وایې..

- ښا نو پوښتنه داسې شروع کیږی...زه

1: زه هیسکله لځان سره خبری نکوم (مطلب ځینې کسانو عادت وی ځان سره خبری کوی)

2: زه زیاتر اوقات ځان سره خبری کوم.

3: د ځان سره په خبرو کولو عادت نه یم خو کله ناکله د ځان سره خبری کوم.!

زبیر- پیر نمک حرام یې (په خدا مې ورکتل چې هغه په تروش تندی وویل: ته خپله هم پوهیږی چې زه زیاتر اوقات ځان سره خبری کوم.

- امهمم دویم پوښتنه. فکر وکړی یو صمیمی ملگری مو خپل د تیر شوی چکر او تفریح په اړه تاسو ته خاطره تعریف کوی تاسو څه کار کوی؟

- 1: کونښن کوی داسې الفاظ ووايست چې هغه نور چوپ شی؟
- 2: د هغه د ځنډ او چوپ کیدو څخه فایده اخلي او خپل د چکر او تفریح ته دتلو خاطره بیان کوی؟
- 3: یا هم په خاموشی کې د هغه خبرو ته غوږ نیسې ..!

زبیر- امهمم فرق لری کله ناکله چې مقابل نفر مې په زړه نه ویې نو کونښن کوم داسې الفاظ ووايم چې نور خوله بنده کړی، کنه زیاتر اوقات په خاموشی کې ورته غوږ نیسم.

- امهمم دریم پوښتنه. د دی کارونو څخه یو دانه انتخاب کړه.

- 1: کمدين.
- 2: یو سیاست مداره شخصیت.
- 3: د فلمونو اکټر.

زبیر- دریم که ونشو اول.

- نه یو دانه انتخاب کړه.

زبیر- امهمم اکټر.

- امهمم څلورم پوښتنه. کله چې د کورنې سره ډوډی خوری نو....

- 1: په خاموشی کې ډوډی خوری؟
- 2: یا د ډوډی خوړلو په جریان کې هر نوی خبره او موضوع چې ستا په نظر جالب وي بیان کوی؟

3: یا هم غوږ نیسې ترڅو هر چا چې بو خبره وکړل ته هم پکې یو نظر ورکړی؟
زبیر- دریم.

- پنځم پوښتنه. د ملگرو مجلس کې ته زیاتر اوقات

1: تماشاچې یې او خبری نکوی..

2: لنډ وقت کې درې منه ټوکې او قیصې کوی.

3: تل د خبرو حال کې او نور درته غوږ نیولې.

زبیر- دویم..

- که دا دی انتخاب کړی نه وایې یو جانانه لغت مط تا دروغجن ته درکول.. بیا شپږم
پوښتنه.. فکر وکړه غواړی یو شعر ووايې کوم یو کار کوی؟

1: په شاعرانه انداز غواړی هغه شعر ووايې؟

2: ډیر تیز یې وایې لکه کوم اخبار چې وی؟

3: د شاعر تقلید کوی او داسی هغه شعر وایې لکه تا چې هغه شعر لیکلی دی؟

زبیر- دریم..

- اوم پوښتنه.. فکر وکړه بڼونکې ستا څخه غواړی چې د تختی مخکې لارشی او پر
تخته باندی لیکل شوی پوښتنې حل کړی..

1: هغه پوښتنې چې جواب مو نزده هغه تا لا جواب لیکلی او هسی نه پریردی.

2: ټولو ته ډیر ژر جواب لیکي خو بی معنا جواب..

3: ویریری او ټول درس مو لیاده وځي.

زبیر- اول و دویم زیاتر اول.

په خندا مې وروکتل چې هغه هم وخنډل: بیا اتم پښتنه.

زبیر- دا څو پوښتنې دی؟

- خلاص شول لس دانې دی.

زبیر- زه بڼه ده.

- اتم پوښتنه. په ټولگې کې زیاتر اوقات کوم ځای کې کینې؟

1: هغه ځای چې د استاد نظر راباندې ونه لگېږي.

2: د صنف مینځ اوسېږي تر سو په راحت خیال د ملگرو سره خبرې وکړي.

3: اول چوکي کینې تر سو د استاد په نظر راشي..

- ددی جواب ښکاره دی دویم..

زبیر په خدا وویل: افرین ټېبلان یو بل پیژنی.

- بلا.. نهمه پوښتنه.. ایا زبه مو بنده بنده کېږي؟

1: هو کله ناکله.

2: نه هیسکله نه.

3: هو زیاتر اوقات داسی کیږم.

زبیر- زما ژبه یو ځل بنده شوی وه هغه هم د زیات ویری څخه.

د زبیر په خبره د خدا څخه شین شوم چې هغه یو لغته راکړل او په تروش تندي

ووېل: هغه ورځ مې زاره وچودل په عمر کې مې د لومړي ځل لپاره د زیات ډار او

ویری څخه مې ژبه بنده شوه. (په خدا مې د زبیر خوا ته کتل زموږ دویم سمسټر د

حساب امتحان وو او ټول صنف امتحان داسې خراب ورکړي وو چې حد نه درلود،

یو ټولگې وال مو ووېل چې استاد د امتحان ورقې د مدیر په میز کېخودلی او ټول

استاذان نه پوهیږم چیرته تللي او اداره خالي ده..!

موږ هم زبیر ته یو څه بات ورکړو او وامو ستوی چې د اداری څخه د امتحان ورقې

پټ کړی خو د بد شانس همغه وخت کې استاد ورباندې برابر شوی وو ...

- ښه جواب وایه نیمه شپه دی کړل.

زبیر- بغیر د هغه یو ځل څخه نور هیسکله.

- امم اخري پوښتنه.. غواړي خپل د کار څنگ کې کوم یو دا کار هم وکړي؟

1: نقاشی شې.

2: کمیدین شی.

3: آواز خوان شی.

زبیر- رسامی مې هم خوبنیدې خو فکر کوم کمیدین برخه کې به زیات بریالې شم..
په خدا مې وویل: وه وه یو دم هغه سلیم شاهین جوړیدې..

زبیر په خدا باندې زه وهلم چې ما د آزموینې نتیجه او پایله راوخیسته.

- امم ستا نمری دی 10 لیکلی ته یو اجتماعې او شوخ طبع مزاج لرونکې انسان
یې!.

زبیر- دا خو یم شک مه کوه.

- دا ټول اپلاتی دی.

زبیر په خدا وویل: ولې زور درکوی بخیل زما د تعریف آوریدلو توان نلری؟!
موبایل مې د هغه خوا ته واچوی او ومې ویل: هسې دا بیخایه خبری دی دومره دا
بیخایه مقالې مه وایه لیونی کوی دی.

زبیر- دا پوهیدې سومره مشهوره مقاله ده دا سومره ډیر نفرانو مطالعه کړی او ټولو
ورته مثبت رای ورکړی.

- خو زه وایم په دوه روپو هم نه ارزی، هسی بیخایه خبری لیکلی او د مقالې په سر
لیکلې د " ارواپوهنی اړوند آزموینه"

ساعت دولس بجی د شپی وو چی د ویده کیدلو ارده مو وکړل د عادت مطابق د
کوټی په یو کونج کی پریوتم، زبیر هم خپل ځای زما څخه یو سه لری د کوټی په بل
کونج کی واچوی برق مو خاموش کړو، د کرکی پرده پورته وه او د سپوږمی رڼا د
کوټی مینځ ته راغلی وه او کوټه یی رڼا کړی وه، کله ناکله د سپې غږونه راتلل، زما د
کور بدی همغه د کور شاته قبرستان وو، یو خو خپله هدیره ویره او وحشت لری او
بل دا چي همیشه به د شپی لخوا د هدیری په شاوخوا سپې راټول کیدل او داسې
حال به یې جوړه وی چې انسان به یې خوب ته نه پریخودی.

د غرمې څخه ستړی وم خو نه پوهیږم ولې خوب نه راتلې؟! هسې ځای کې اړخ په اړخ اوړیدم د زبیر د منظم ساه اخیستلو څخه معلومیدل چې کرار ویده شوی. زما په نظر زبیر ډیر نا شکره دی؟ ځکه هغه یو کورنی درلود مور، پلار، وروڼه، خویندی داسې کورنې چې د زبیر په تروش تندی لا خوا بدیدل او پوښتنه یې کول چې ولې خفه یې؟ پداسې حال کې چې زما کورنی ته زما مرگ او ژوند لا مهم نه وو؟ بیا هم زبیر خپل د کورنی سره په جنگ وو!

په همدې فکرونو کې خوب راباندې غالبه شوی وو او ویده شوی وم، د سو نفرو د لمانځه په آوازنو راویښ شوم! سترگی می چی خلاص کړل د کوټې په مینځ کی د همغه سپورمی په رڼا کی لس دولس نفره چې سپین کالې اغوستې وه په لمانځه ولاړ وه! سو دقې مې هغوې ته وکتل یو نفر یې مخکې ولاړ وو؟ لکه چې امام وی او دا نور مقتدیان! پوی شوم چې پیریان دی خو عجیبه وه و نه ډار شوم! همغسې د هغوی خوا ته مې کتل او غوښتل مې د هغوی خوا ته لار شم چې یو نفر د اوږې څخه ونیولم او ځان طرف ته یې راکش کړم مخ مې چې را وگرځه ویې شمویل وو..!

شمویل- هلته مه څه پاسیره مونځ وکړه.

هغه لس دولس نفرو چې مونځ کو هغه خوا ته مې اشاره وکړل او ومې ویل: دا کسان ته پیژنی؟

شمویل- گوره طاها هر مسلمان پیری ستا دوست ندی او هر کافر پیری هم نغواری تا ووژنی، کله ناکله مسلمان پیریان د کافرانو څخه زیات ظالمان وی، کونښن وکړه خپل ځان د ټول څخه وساتی..

- ستا څخه هم؟ ته هم پیری یې خو..!

شمویل- زه تا ته هیسکله تکلیف نه در رسه وم، خو هو زما څخه هم ځان وساته.

- نو دا ولې راغلې زما کور کې مونځ کوی؟

شمویل- هغوی تل همدلته وه، هغوی دلته ژوند کوی، دا کور د هغوی دی..

- یعنی زه د هغوی کور ته راغلی یم؟ خو ما دا کور اخیستی! یعنی دوی غواری ما

خپل د کور څخه وشړی؟

شمویل- نه هغوی هیسکله دا کار نکوی، هغوی د انسانانو سره کار نلری، هغوی دلته د کلونو راهیس د انسانانو سره یوځای ژوند کوی تر سو چې ورته کوم تکلیف ونه رسه ویی هغوی درسره کار نلری..

- بیا نو که زما سره کوم مشکل نلری نو ولی اجازه نه راکوی چې د هغوی سره مونځ وکرم؟

شمویل- ته ډیر ساده یې ماشوم.. هغوی پیریان دی او ته انسان..! ته نباید هغوی ووینی..!

- پوی نشوم... څه مطلب؟

شمویل د ژبی لاندی کرار ځان سره وویل: دا ولې دومره بیعقل او ساده دې؟
- څه؟

شمویل- گوره د انسانانو او پیریانو مینځ کې خدای څه ایخودلې؟
- یو پرده او فاصله.. لکه باډر.

شمویل- افرین فکر وکړه دغه هغه پرده ده (شمویل خپل دواړه لاسونه زما مخ ته ونیول او د یو لاس په بنکته کیدلو یې وویل: دوه پردی وه چې یو دانه یې لری شوی ستا لپاره او ته زموږ نږی ته لږ را داخل شوی یې نو ځکه کله ناکله پیریان گوری پداسې حال کې چی هغوی فکر کوی ته هغوی نه گوری..!

په گنگس انداز مې وروکتل اوس هم سم پوی نشوم، زما د نظر په لیدو هغه په خاموش نظر راوکتل او ویې ویل: پوی نشوی کنه؟

بیا مې هم یواځې مې وروکتل چې هغه وویل: تنها زما دا خبره یاد کې وساته که کوم پیری دی ولیدی چې تاته کوم تکلیف او نقصان نه در رسه وی او لگیا دی خپل کار کوی نو ته خپل ځان ناگاره واچوه داسې لکه چې هغه نه وینی.. اوس هم پاسیږه مونځ وکړه...

د شمويل په اخيري لفظ د خوب پاسيدم د مولا آذنونه وه، د کوټې مينځ ته مې وکتل هيس سوک نه وه! يو سه و ډار شوم د شمويل په خبرو يعنی دلته زما کور کې زما سره پيريان ژوند کوی؟ پدی فکر په ويره باندی مې شاوخوا وکتل لځايه پاسيدم په زبیر مې د لمانځه لپاره غږ وکړو او خپل هم اودس و مونځ مې وکړو او بيرته د ويده کيدلو لپاره خپل ځای ته راغلم او دومره ژر ويده شوی وم چې فکر مې نشو زبیر د لمانځه لپاره پاسيدی او کنه؟

سهار د موبایل په آواز راويښ شوم د خوب حالت کی مې موبایل پیدا کړو او جواب می ورکړو..

-الو ..

ذوالفقار- بلای الو چيرته يې چې دا دري ساعت زنگ وهم جواب نه راکوی؟ ما درته پرون و نه ويل چې سبا بيا تاسو دواړه ژر شرکت ته راشه چې دا پاتې دواگانې هم ځای پر ځای کړو؟ چيرته دی هغه بل ټنبل؟

د ذوالفقار په غوسه ناکه غږ خوب مې يو دم وپريدی په ځای کی کيناستم خپل د سترگو د مېنلو حال کې مې ذوالفقار ته وويل: اوس پنځه دقيقو کې درځو..

موبایل مې بند کړو او زبیر مې غوښتی د خوب راويښ کړم چې گورم خپل ځای کې نه وو! شاوخوا مې ورپسی وکتل لځايه پاسيدم چې زبیر د کوټې څخه راووت زما پر ليدو يې وويل: راويښ شوی؟
- هو ته کله ويښ شوی؟

زبیر سو ثانی په خاموش نظر راوکتل او بيایې کرار وويل: يو خبره کوم خو و نه ويریږی.

- څه شوی؟

زبیر- هسی اوس خو ته خپله هم ماشالله مولا يې او ددی خبرو څخه نه ويریږی، ستا د کوټې په غږونو راويښ شوم...!
په ويری او وحشت مې وويل: څنگه آوازونه؟

زبیر- هسی د قدم وهلو! اول مې فکر وکړو چې شاید ته اوسپړی خو کله چې مې ته دلته ویده ولیدی نو لږ شکمن شوم او کوټې ته ولاړم..

په تلوار مې وویل: کوم څه دی ولیدل سوک وه؟
زبیر- هیس سوک نه وه..! البته که خفه کېږی نه نو باید ووايم پیریان مور نشو لیدلی ..
کرار مې ځان سره په ویره وویل: خو زه یې لیدلی شم..

زبیر- څه دی وویل؟؟

- هیس ...

لاس او مخ مې ومینځې او د زبیر سره یو ځای د شرکت خوا ته روان شو، خو فکر مې تراوسه د زبیر خبرو کې وو، ما خو د کور شاوخوا نثار کړی وه بیا سنگه زبیر داسې غږ آوریدلی؟ یعنی هغه تعویذونه باطل شوی کوم چې ما خپل کور ورباندې نثار کړی وو؟ خو چا باطل کړی؟ او ولې شمویل وویل هغه پیریانو دلته د پخوا څخه ژوند کوی! نو مطلب د انسانو سره کوم کار نلری خو دا چې وویل زه هغوی لیدی شم پداسې حال کې چې هغوی فکر کوی زه هغوی نشم لیدلی؟ ددې خبرې په معنا پوه نشوم! پدې مینځ کې یو بل خبری هم زما فکر ځان طرف ته کړی وو او هغه دا چې ولې شمویل تل ما ته په خوب کې راځی او خبری کوی؟ ولې هیسکله ما ته په ویبڼه نه راځي؟ دا ځل مې چې ولیدلی باید ضرور ورنه دا پوښتنی وکړم...

شرکت ته ورسیدو موټرسایکل مې و دره وپې او دواړه جوړ شرکت ته داخل شو، د ذوالفقار اطاق ته د داخلیدو سره سم دواړه خپل پر ځای و دریدو، زبیر کرار وویل:
هغه یو متل دی طاها وایې شیطان یې یاد کړی شیطان حاضر شو..!
ذوالفقار زموږ دواړو په لیدو هغه ناست کس ته چې ما یواځې اول میاشت یو ځل په شرکت کې لیدلی و او ذوالفقار راته د شرکت د شریکانو څخه معرفی کړی وو، موږ معرفې کړو موږ دواړو هم ورسره سترې مشی وکړل

ذوالفقار تندي تروش وو داسې لکه چې د یو موضوع څخه خفه ويې؟! ما او زبیر دواړو د سلطان خیل سره سترې مشې وکړل او غوښتل مو چې کینو چې زبیر راته اوږه چونگار کړل په تروش تندي مې وروکتل چې هغه د سر په اشاره یو خوا ته اشاره وکړل! د زبیر نظر مې تعقیب کړو او تازه مې سترگې د کوټې په اخی کونج کې په کوچ ناسته په یو انجلې ولگیدی...!

سلطان خیل- ښه نو ذوالفقار جان مور به نور لارښو ان شاءالله سر له سبا به امینه لورکې می دلته راځې او ته یا هم ددی دواړو ځوانانو څخه یو نفر به ورته د کار اصول و رزده کوی..

ذوالفقار هم لځایه پاسیدی او په تروش تندي پداسې حال کې چې سلطان خیل ته یې لاس ورکوی ویې ویل: و به گورو هر څه چې د خدای رضا وه.. سلطان خیل- امین بس خدای دی خیر کړی نور نو په اجازه مو مور لارښو. ذوالفقار- یو پیاله چای به مو راسره څکلې وایې. سلطان خیل- ان شاءالله یو بل وخت..

سلطان خیل او هغه انجلې دواړه د دفتر څخه ووتل د هغوی په تلو ذوالفقار په غوسه زموږ دواړو خوا ته راوکتل او ویې ویل: تاسو دواړه کوم هدیره کې واست؟ ولیمو دומר مو ناوخته کړل؟

زبیر- هغه انجلې سوک وه؟ دا سلطان خیل څه ویل؟ د کار اصول او راتلل سر له سبا سوک راځی؟

ذوالفقار په بې حوصله توگه ځان په کوچ واچوی او ویې ویل: دا چې ما تاسو دواړه بغیر لدی چې هغې ته خبر ورکړم په کار کې ونیولې دا سلطان خیل ته یې زور ورکړی اوس تللی دا انجلې خدای خبر دده څه کیږی چې راوړی وایې دا هم کار کې ونیسه!

- تا ورته څه وویل؟

ذوالفقار- څه مې ویلې وایې؟ دا سلطان خیل په شریکانو کې د ټولو څخه زیات

بودیجه لری نشم کولی ورته نه ووايم.

زبیر- یعنی هغه انجلی سبا راخی دفتر ته؟
ذوالفقار- هو.

زبیر- زه درته یو مشوره درکوم داسې چې نه غوښه وسوخی او نه هم سیخ!
ذوالفقار- مطلب؟؟؟

زبیر- زموږ کار هغه انجلی ته هم ورکړه ..!
- تا بیا اپلاتی وویل!

زبیر- عه ته چوپ کینه زه د ذوالفقار سره خبری کوم.. گوره ذوالفقار داسې نکیرې
چې هر نفر دی خپل پر خوښه خپل ورور، خور شرکت ته راوړی هسی د شرکت څخه
بیا فامیلې رستورانته جوړ کیرې..

ذوالفقار- نو ستا په نظر څه وکړم؟ ورته ووايم ستا راوړی نفر ته زه کار نه ورکوم؟
هغه به ونه وایې چې تا نو بیا ولې خپل د خپلوانو دوه نفره په شرکت کې نیولې؟
- که مشکل زموږ په سر دی زه خو سر تر سبا نور نه راځم...
ذوالفقار په غوسه راوکتل او ویې ویل: غول مخوره ما ته یاد نکړې، دا سلطان خیل د
اول څخه هم هسی د بهانی پسی وو اوس هم دغه بهانه یې لاس ته ورغلې اوس
پعذاب کول کوی..

زبیر- زما خبری ته غوږ نیسي او کنه؟

- څه وایې؟

زبیر- گوره ذوالفقار سلطان خیل ته ووايه چې انجلی راوستوی کله چې راغله ته هم
ورته ووايه چې زموږ د کار اصول داسې دی چې یو هفته به سروی کوی ...
ما او ذوالفقار دواړو په حیرت وروکتل...
ذوالفقار- څه ورته ووايم؟

زبیر- ورته ووايه یو هفته سروی وکړه.. ستا په نظر یو انجلی کولې شی په
موټرسایکل کینې او شل دواخانو ته دوا ویسي او ده زر سرپانو سره خوله پر خوله

شې...؟ نشې کولی کنه کله چې وگوری دا کار دهغې د وسی ندی خپله خې ضرورت
نشته ته کوم کار وکړی...

ما او ذوالفقار خو دقیقی په حیرت د زبیر خوا ته وکتل د خو دقیقو وروسته ذوالفقار
په غوسه باندی د کوچ کوچنی بالبت د زبیر پسی گزار کړو او ویې ویل: ستا په نظر
زه بیغرت راحم؟ چې د خلکو خور او مور دواخانه په دواخانه د زر دانو بې ناموس
او قران وهلو سرپانو مینخ کې د سروی پسی واستوم...! دا که خدای نکرده یو دانه
یې ورته لاس واچوی یا کومه خبره ورته وکړی سبا ورخ یې بد نامې ما ته پاتې
کیږی چې ذوالفقار یو پیغله انجلې د سروی پسی دواخانه په دواخانه د زر سرپانو
مینخ کې استول..

زه د ذوالفقار د خبری سره یو دم موافق وم، زبیر هم لکه چې خپل د خبری دی خای
ته فکر نه وو کړی چې خاموش شو، تر غرمه مو هغه پاتی دواگانې خای پر خای کړل،
د غرمې د آذان په آوریډو مو کار بند کړو او زه د تشناب خوا ته روان شوم تر خو
اودس وکړم او لارشم د شرکت خنګ جومات ته د لمانځه لپاره..

اودس مې خلاصه کړی و او غوښتل مې د تشناب څخه ووځم، چې پوزی مې په
وینو شول! لکه چې گرمې خپل تاثیر کړی وو هر سو نه چې اوبه مې اچول بیا هم
وینه یې نه بندیدل، ځان سره مې وویل دباندی لارښه او پوزه کې پخته کیږده داسې
اوبو اچولو باندی وینه بنده نه راځی. خو د تشناب دروازه نه خلاصیده! داسی لکه
یو چا چی د بهر څخه نیولی ویی تر سو زه یی خلاصه نکړم. اول فکر مې چې ذهن
ته راغې دا وو چې شاید زبیر راسره ټوکی کوی! په همدی خاطر می ورته ناری کړل.

- زبیر دا خرکی ټوکی دی پریږده خلاصه کړه دروازه.

د زبیر غږ می د دروازه څخه پیر لری واوریدی چې ویې ویل: څه اپلاتی لکیا یی؟ ما
دروازه نده نیولی.

د زبیر د خبری سر سم دا ځل غږ می ورنه نږدی د دروازی شاته واوړیدی: سم وگوره
تا خو له هغه خوا څخه بنده کړی نده؟
- نه ما نده بنده کړی.

زبیر- دا خرابی دروازی دی کله ناکله بندېږی، لږ صبر وکړه اوس یی خلاصه وم.
- ژر کوه.

زبیر- څه تلوار لری؟

- اخ پوزه می په وینو شوی او وینه یی هیس نه بندېږی.

زبیر یو څه ورختا شو او ویی ویل: ولی دی پوزه په وینو شوی؟ په یخو اوبو باندی
یو سه خپل پوزه ووینځه شاید وینه یی بنده شی، نه پوهیږم دا لعنتی دروازه ولی
دومر کلکه بنده شوی؟

د پوزی وینه می نه بندیده او له بلخوا ما احساس کوی شیبه په شیبه د حمام فضا
درنه کیږی، داسی چی نفس می نشو اخیستی.
زبیر- دا څنگه لعنتی دروازه ده ولی نه خلاصیږی؟

پوی شوم چې سنگه چل دی؟ په ویری او وحشت مې د تشناب شاوخوا وکتل خو
ماته هیس کوم مشکوکه شی تر سترگو نشو، اولې سورت مې چې ذهن ته راغې د
هغه ویل مې شروع کړل، شاید یو یا هم دوه ایت د سورت مې ویلې وه که نه وه
چې د تشناب دروازه خلاصه شوه او ذوالفقار و زبیر دواړه په تلوار تشناب ته رانوتل
خپل پوزی ته مې لاس ووهې وینه راتلل یې بند شوی و..

ذوالفقار په مشکوکه انداز شاوخوا وکتل بیا یې ماته راوکتل او ویې ویل: ښه یې؟
د پوزی وینځلو حال کې می وویل: ښه یم... هې مجبور له سره اودس وکړم جماعت
هم رانه قضا شوه... (خپل پدی لفظ مې ناساپه د ضیالحق صیب خبره یاد ته راغلل،
په پنځم درس د کافر پیریانو پعدابه ولو کې هغه راته دغه خبره کړی وه! زه سومره
بیعقل یم ولې مې لیاده وتې وه؟ هغه ویلې وه چې کله ناکله کافر پیریان ددی لپاره

چې تا د مونځ او عبادت څخه منع کړې نو داسې کارونه او مضریت کوي! او نن هغوی زما سره همدغه چل وکړو، ولې می اول ورته فکر نشو؟

زبیر- بڼه یې طاها؟

- هو بڼه یم تاسو ځې زه اودس تازه کړم درځم..

دواړه د تشناب دروازی خوا ته روان شوه او ما تازه د ذوالفقار لاس کې د تشناب د دروازی لاستې ولید! د دروازی لاسته یې مات کړې و؟! دواړه د تشناب څخه ووتل د اودس تازه کولو وروسته مې ځان سره اراده وکړل چې نن به یو ځل خامخا د ضیالحق صیب دیدن ته ځم! ما د هغه ډیر خبری لیاده وتی وه، مجبور یو ځل بیا ورته ووايم چې راته تکرار یې کړی، او خپل د کور لپاره ورنه یو تعویذ هم واخلم، او د شمویل د خبرو په اړه هم ورنه پوښتنه وکړم چې څه معنا لری؟

مونځ مې په دفتر کې وکړو او هملته په کوچ کیناستم زبیر ته یو چا زنگ ووهې او هغه هم د ذوالفقار څخه د یو مهم کار لرم په ویلو اجازه واخیسته او ولارې، ما هم غوښتل ورنه اجازه واخلم او د ضیالحق صیب دیدن ته ورشم نو ځکه مې ذوالفقار خواته چې ماته مخامخ په چوکی تکیه وهلی وه، او خپل موبایل کی لگیا وو. وکتل هیڅکله می دومره ورته پام نه وو شوی! یو تور تنگ کمیس او غټ گیبی پرتوگ یی اغوستی وو په هغه کمیس کی باپی له ورايه ښکاره کیده، وینبتيان یی په ډیر ښایسته توگه پورته کړی وه. او یو ډیر ښکلی ساعت یی په لاس وو. همداسی په زبر او زیر می ورته کتل.

ذوالفقار- باور وکړه اغلی پیری که اوس دده بدبخته په بدن کی ناسته یې او ماته راگوری نو درته وایم، زه دده پشان نه یم زما خوا ته راشی هډوکی درمات کوم. د ذوالفقار په خبره می خندا راغلل هغه فکر کړی وو پر ما پیری راغلی او هسی ورته گورم په خندا می وویل: ذوالفقار پیریان هډوکی نلری.

ذوالفقار- ته خو یی لری؟

- زما د هډوکو سره څه کار لری؟

ذوالفقار- په تا باندی مئینه ده که تا ووهم شاید هغی ته هم درد ورسپږی؟

- تا بیخی د لیلی مجنون عشق او عاشقی ورڅخه جوړه نکړل؟ او هو هغه بیچاره
گې پیر وخت کیږی نور زما سره کوم کار نلری...

ذوالفقار- نو ولې دې داسې په زیر او زیر ماته راکتل؟

- هسې ستا باپی او سټیل ته مې کتل، ماشالله پیر ښایسته معلومیږی که انجلې
واپې ستا سره مې واده کوی ذوالفقار..

زما په خبره ذوالفقار په لوړ غږ وخنډل خپل موبایل یې جیب ته کږو او ماته په کتلو
یې وویل: هو هو ما هم ستا سره واده کوی...

- نه بغیر د ټوکو څخه باپی دی پیره ښه جوړه کړی، زه هم باید لږ لږ ورزش شروع
کړم دا رقم بیخی معتاد معلومیږم، رښتیا ته سو ساعت جیم کې ورزش کوی؟

ذوالفقار- امم زما پر خیال 3 ساعت..

- اووو دومره زیات دومره که زه ورزش وکړم مږ کیږم..

ذوالفقار- هیس مرگ هم درباندی نه کیږی، تیار شه یو ساعت وروسته ځو.
- ها! چیرته؟

ذوالفقار- د ذوالک... ستا د پلار یو ملگری میلمستیا کړی او ټولو ته یی بلنه ورکړی.

- د بابا ملگری زه دعوت کړی یم؟

- یواځی تاته یی میلمستیا نده کړی زموږ ټول کورنی ته یی کړی. څو ځله کیږی چی
میلمستیا کوی او ته نه یی، نن دی ادی ویل که په رضا نکیده په زوره دی راوړم.

- لیونی دی؟

ذوالفقار- څوک ستا ادی؟

- بیځایه خبری مه کوه، بابا او د هغه ملگری یادوم، موږ دوه ورځی مخکې لاږو هلته

مو یو جنگ جهانی وکړو او نن بیا بابا غواړی د هغه د ملگری کورته لاړشو؟ او هو

ولی ادی بیا غواړی چی ما ضرور هلته یوسی؟؟ (زه و دی مشکوک کارونو ته هیس

ښه احساس نلرم او هغه کسانو ته خو بیخی ښه احساس نلرم چی زما د ملاقات په

آرمان ویی. ځکه داسی کسان همیشه ماته غذب جوړه ویی. ذوالفقار زما د خبری
مطلب باندی پوی شو چې په خدا یی وویل:

ذوالفقار- بیغمه واوسیره ستا سره کوم کار نلری.

- بیا ولی غواړی ما ووینی؟ او ولی ادی تاته دومره ټینگار کړی چی ما حتما ویسی؟
ذوالفقار- تر کوم ځای څخه چی زه خبر شوم او معلومات می واخیستل، ستا ورور
طاهر ددی سړی په لور اهوم شوی...!

په حیرانتیا می وویل: طاهر مئین شوی؟

ذوالفقار په ریشخند وویل: مئین نه ووايه لیونی شوی.

- نو ولی دا بیځایه میلمستیایوی کوی ډاریک ورشی مرکی ته؟

ذوالفقار- د انجلی کورنی غوښتل د دسمال ورکولو مخکی یو څو ځله د هلک د
کورنی او خپلوانو سره ورشه درشه وکړی ترڅو وپیژنی او بیا دسمال ورکړی.

-واو دنیا څومره پیشرفت کړی!؟

ذوالفقار په خدا وویل: ته شاته پاته یی. زما په خیال د انجلی کورنی راضی شوی او
نن موږ څو چی دسمال راوړو.

- مبارک دی ویی.

خفه وم پدی چی زما د ورور دسمال راوړی او زه خبر نه وم! حتا یو چا زه انسان لا
نه وم حساب کړی تر سو ماته خبر راکړی. اوس هم پوهیږم ادی ټولو ته زاری کړی او
هغوی هم د خلکو د شرمه او د مجبوری څخه ذوالفقار ته خبر ورکړی تر سو ما د
ځان سره ویسی. د مثال په توگه د زوم یواځنی ورور یم ...! پدی خبری یو پوسخند
می ووهی د زوم ورور....!

ذوالفقار- اوس راځی کنه؟

- هو راځم... په طعنه می وویل: زه د زوم ورور یم اخیر.

د ذوالفقار خبرو او د طاهر مئین کیدل دومره حیران کړی و چې ضیالحق صیب ته تلل مې بیخی لیاډه ووتل، د ذوالفقار په موټر کی اول تلو د بابا د کور طرف ته ځکه بابا فرمایش کړی وو چې اول دی هلته ورشو بیا د هغوی سره یو ځای د طاهر د خسر د کور په طرف روان کیدو. ذوالفقار خوشحاله معلومیدی او دا چې د هغه جنگ وروسته په دومره آسانی او ورین تندی د بابا خبره منلې وه یو سه حیران وم!

- ذوالفقار..!

ذوالفقار- امم؟

- ته لدی چې بیا د فرید سره مخامخ شې د هغه جنگ وروسته خوشحاله یی؟؟
ذوالفقار د موټروانې حال کې یو نیم نظر را واچوی او ویې ویل: ما د هغه سره جنگ ندی کړی زه هغه د جنگ لایق نه حسابه وم، هغه اپلاتی وویل ما هم ادب کې بس .. او خوشحال پدی یم چې بابا دی زما خبره ومنل په همدی خاطر خو روان یم دی دسمال راوړو ته کنه قدم لا نه تلم..

- کومه خبره؟

ذوالفقار- بابا دی غوښتل حسنا طاهر ته موخې "بدل" کړی، خو زما دا خبره نه وه خوښه.

- ولی؟

ذوالفقار- ما یو دوه ځله هغه هلک ولیدی کوم چې حسنا یې ورته غوښتی وه یو څه لیون حالی ماته ښکاره شو!

- یعنی بابا ورته فکر نه وو شوی چې هلک لږ بې رقم دی؟

ذوالفقار- الله اعلم نه پوهیږم سه ووايم بس شکر چی پلار دی زما خبره ومنل.

- اهومم شکر...

د ذوالفقار خبرو ته فکرمند شوم، یعنی ذوالفقار په یو دوه ملاقاتو پوی شو هغه هلک لږ بې رقم شانتی دی، هغه وخت بابا ولې پوی نشو؟ پداسی حال کې چی د ذوالفقار څخه یې زیات هغه هلک لیدلی؟ داسی نه چی بابا له قصده غوښت هغه لیونی ته

حسنا ورکړې؟؟ پدی فکر باندی مې لعنت په شیطان وویل بابا چې هر سومره ظالم
وی تر دی حده نو ندی ظالم...!

د نیم ساعت وروسته د بابا کورته ورسیدو ما هیس زړه نغوښتل چی کورته ننوځم
او د بشریت په تاریخ کی لومړی ځل زما یو آرمان پوره شو او د موټر د ښکته کیدو
مخکی ادی، بابا، طاهر او ټول کورنی د کور څخه راووتل ادی د موټر په طرف راغله
او زه هم ښکته شوم ترڅو ستړی مشی ورسره وکړم ادی د تل پشان زما د سر ویښته
ښکل کړل او سترگی د اوبنکو ډکی شوی زما په خیال د خوشحالی ژړا وه؟ اخیر
مشر زوی یې زوم کیږی!؟

ادی - د خدای غواړم تر هغه مرگ رانکړی چی ستا واده او بچیان وگورم.
په خدا می وویل: که داسی خبره ده نو بیا څه بیخی واده نکوم. تر سو تاسو تل له
خدایه خپل د ژوند دعا وغواړی..
ادی په خدا شوه او ویې ویل: پیر ځان گرانه وه مه ترسو چی د طاهر واده شوی نه
وی ستا د واده خبری نشته.
په خدا می وویل: مه کوه ادی زه سومره خوشحاله وم چی طاهر د مې لری شو او
اوس زما نمبر راځی.
ادی په خدا شوه خو د بابا تروش تندی نور د خبرو اجازه رانکړل.

ذوالقرنین کاکا- ښځی دی د فرید په موټر کی لارښی او موټر نارینه به د ذوالفقار موټر
کی..

ذوالفقار- دری موټرانو کی ستا په نظر دا دومره ښځی سریان ماشومان ځای کیږی؟
بابا- ما یو پلنکوچ راغوښتلی اوس به راشی. ښځی ماشومان به په هغه سپاره شی
او هر سوک چی پاتی شو پدی دری موټرانو کیدی ځانونه ځای کړی.

زه ژر د ذوالفقار په موټر کی کیناستم چی هسی نه ما یو بل ځای تخته کړی. پدی
خلکو باندی اعتبار نشته هسی د ښځو موټر کی به یی اچولی یم! د ذوالفقار په موټر
کی زما د گل گلی بخته بابا، ذوالقرنین کاکا، فهیم، او د عمه کوچنی زوی مصطفی

شاته سیت کی کیناستل زه د ذوالفقارانډی کی مخکی سیت کی کیناستم. د ماډیگر د آذانو شاوخوا وه چی موټر حرکت وکړو..

ذوالقرنین کاکا- ذوالفقار جان ادرس خو دی زده دی؟

ذوالفقار- که کور یې بدل کړی نه ویې او همغه پخوانې آدرس وی نو هو بلد یم.

ذوالقرنین کاکا- هو همغه پخوانی ادرس دی.

بد احساس مې درلود لدی چې د بابا سره په یو موټر کې ناست یم او د هغه څخه هم بد دا چې د موټر هینداره د بابا پخوا باندی برابره وه او د بابا دوه سترگی ماته معلومیدی! دومره جرئت مې نه درلود چې د موټر هینداره د بابا د سترگو څخه لری کړم! د فرید موټر مې ولید چې زموږ څخه په یو بیحده سرعت باندی مخکې شو، داسې چې ذوالفقار لږ موټر انډی ته کړو او په غوسه یې وویل:

ذوالفقار- دا چهار پایه تراوسه ندی انسان شوی..؟

فهیم- څه یې کړی کاکا چې ورته داسې وایست؟

ذوالفقار- څه یې کړی؟ (ذوالفقار د فرید موټر ته چې بې رقم روان وو اشاره وکړل او ویې ویل: نگوری څنگه لکه خر موټر چله وی، دغه پر پښو تړلی ته چا موټر ورکې؟

ذوالقرنین کاکا- ذوالفقار خوشې کوه یې ماشوم دی یو خبره کوی یو کار کوی، ته یې په زړه مه نیسه ته بیا مشر یې لږ حوصله کوه..

ذوالفقار- سبا بل سبا پلار کیږی او ته وایې ماشوم دی؟ کاش د فرید عقل د یو ماشوم اندازه وایې...

نور چا څه ونه ویل ما هم ځان سره وویل کاش فرید ماشوم وایې خو دا لوی خر دی، د ماډیگر آذونونه یې وکړل او بابا د موټر دره ولو وویل! لکه چې د طاهر د خسر کور زیات لری وه چې بابا غوښتل لاره کې مونځ وکړی تر سو قضا نشی، ټول پر مانځه و دریدو، د لمونځ کولو وروسته زه د موټر شاته کیناستم تر سو موټر وچله وم، ذوالفقار یو سه ستړی معلومیدی ذوالقرنین کاکا آدرس را کړو او ما هم موټر روان کړو. دا چې موټر کی یو دم خاموشی وه نو ښه احساس مې نه درلود په همدی

خاطر لگیا شوم تر سو یو سندرہ یا کوم بل شی پلى کړم تر سو هغه نفس تنکه
ماحول لږ سم شی، خو یو دانه سندرہ لا ذوالفقار نه درلود..!

اخیر د مجبوری څخه مې رادیو چالانده کړه او اولې شی چې راغلو همغه مې
پریخود او ورته غوږ شوم یو ترانه وه خو زیات جالبه وه زما خوښ شوه..

مه ژاره مه ژاره ضرور دی خپله وم فلسطین
خلاصون ته دی درخم درخم..

شم دی قربان له اسرائیلو دی گټم فلسطین
خلاصون ته دی درخم درخم..

مه ژاره مه ژاره ضرور دی خپله وم فلسطین
خلاصون ته دی درخم درخم..

د ایوبې بابا بچیم په ایوبې توره دی بیا آزاده وم فلسطین
خلاصون ته دی درخم درخم..

نه پوهیږم ولې خو ترانه مې خوښه شوی وه او ځان سره مې تکرار کول، چې
ذوالفقار پداسې حال کې چې خپل سړی په چوکې تکیه کړی وو او سترگی پټې ول
وویل: څنگه چل دی؟ لکه چې ترانه دی خوښه شوی چې ځان سره زمزمه کوی؟
- دا ترانی بیحده انسان جذب کوی او یو دم د سړی وینه جوش کې راوړی داسې
چې د انسان زړه غواړی ورشي ټول اسرائیل پر بل مخ کړی..

زما پر خبره ذوالفقار په خندا شو خو فهمیم په طعنه لرونکی انداز وویل: دومره شی
به نه یې د کاکا زو..

د موټر د هینداری څخه مې وروکتل بابا مخامخ دوه سترگی ما ته نیولې وه او په
تروش تندی راکتل د هغه څخه مې نظر واخیست او فهمیم ته مې وویل: ولای که د
نگ او د جنگ میدان شو بیا به معلوم شی چې سومره شی یم او کنه...؟

د نیم ساعت وروسته ذوالفقار د رادیو غږ خاموش کړو او ماته یې د طاهر د خسر د کور آدرس راکړو، دی خبری ته حیران وم چې طاهر به دا انجلی چیرته لیدلی وی چې ورباندې مئین شوی؟ زموږ څخه مخکې ټول رسیدلی وه اخیری کسان موږ وو، یو ماشوم د کور مخکې ولاړ وو لکه چې موږ ته په تمه وو همدا چې زموږ موټر یې ولید د کلا دروازه یې خلاصه کړه، لوی حویلی درلود ټول موټران پکې ځای شول، ټول د موټر څخه بښکته شو.

یو غټ پټ پکتیاوال سپړی چې سره گیره او لوی ژیره لونگې په سر وه، د یو کوټې څخه چې ما ته میلمه خانه ښکاریده راووت او زموږ خوا ته راغې، د دی څخه مخکې چې موږ ته راورسیدې ما ذوالفقار ته کرار وویل: د دی طاهر د خسر نوم څه دی؟ ذوالفقار- زما په نظر جمالدين وو..؟
مشر سپړی وو او زما پر نظر په نوم ورته ناری کول بده خبره وه نو ځکه مې ذوالفقار ته وویل: ته ورته څه غږ کوی؟

ذوالفقار- زه ورته احمد خیل وایم.
- اها دا ښه ده احمد خیل صیب.

احمدی خیل د ټولو سره د غیر پر ورکولو ستړی مشې وکړل البته ما یواځې لاس ورکړو، هغه هم یواځې راوکتل خو کوم څه یې ونه ویل، ټول یې د مهمانخانې خوا ته دعوت کړو د مخامخ کوټې څخه د ښځو د دایرې او چک چک وهلو غږونه راتلل، طاهر او فرید زموږ څخه مخکې راغلې وه، لومړې ځل وو چې طاهر مې دومره عاجز لیدی بیچاره د زیات شرم څخه تک سور شوی وو، خو فرید په قهرجن نظر زموږ خوا ته راکتل، په تندي باندې د شپږ اوه کوکونو ښی وه! د هغه کوکونو په لیدو مې په خوله مسکا راغله چې هغه راته بد بد وکتل ما هم ورته په مقابل کې په ریشخند وکتل او د ذوالفقار اندې ته کیناستم..

احمد خیل د بابا سره لگیا وو خبری کول، موږ هم ورته غوږ نیولې وو، ما د طاهر خوا ته وکتل زما په کتلو هغه هم راوکتل چې ما ورته وخنډل، خوشحال وم ورته دا

چې پر کوم انجلې چې مټین دی هغه ته رسیږی سومره خوش قسمت وو پخدای.

احمد خیل- طاها جان ته سنگه یې؟ (د احمد خیل پر غږ ما وروکتل چې هغه وویل:
نوم دی طاها دی کنه؟

- هو... شکر ښه یم تاسو سنگه یاست.؟

احمد خیل- د خدای فضل دی... ښه وو چې راغلې دا خو ځله کیږی ستا پلار ته وایم
هغه خپل وړوکی زوی هم راوړه خو ویل یې کار لری بیکاره ندی. زه شکر چې نن
بیکاره شوی او زموږ فقیرانه جونگری ته راغلې...

د احمد خیل په خبره مې د بابا خوا ته وکتل او ځان سره مې وویل هو زه خو رئیس
جمهور یم تل کار لرم! په کرار غږ مې وویل: دا ستاسو مهربانی ده بس لږ
مصروفیتونه زیات وه وخت نه برابر کیدی..

احمد خیل- څه کار کوی؟

- دا سو وخته کیږی پوهنتون مې خلاص کړی او خپل د کاکا "ذوالفقار ته مې اشاره
وکړل" سره شرکت کې کار کوم..

احمد خیل- ښا ډیر ښه ماشالله.... (بیا په خندا وویل: هسی ما ستا پلار ته ویل ددی
څخه مخکې چې زوی ته واده وکړی ورور ته دی وکړه خو هغه زما خبره نه منې..

ذوالقرنین کاکا- ذوالفقار نغواری واده وکړی کنه موږ هم زړه دی ورته ښځه وکړو چې
کور او ژوند یې جوړ شي..

بابا- ذوالفقار دی همدا اوس یواځې اشاره وکړی د طاهر څخه مخکې ورته یوه ښه،
ښایسته، او دینداره ښځه پیدا کوم.

ذوالفقار- مننه لدی چې دومره زما په فکر کې یاست خو زه اوس نغواریم واده وکړم.
احمد خیل- ولې واده نکوی ذوالفقار خان؟ ماشالله ښه سم ځوانې لری، کار لری، خپل
کور لری، هیس کوم خاص مشکل نشته بیا ولې واده نکوی؟ نکاح د پیغمبر "ص"
سنت دی نکاح وکړه چې خدای دی د زیات گناهونو څخه وساتی..

ذوالفقار- ما هم ندى ويلې چې بيخي نکوم، واده کوم خو اوس نه..

ذوالقرنين کاکا- نو کله؟

ذوالفقار- هر کله چې طاها واده وکړو بيا زه هم کوم.

- ولای ما خو آوریدلی اول مشران بيا کشران! زه هم تر هغه وخت واده نکوم تر سو ته يې ونکړی..

ذوالقرنين- تاسو دواړه غواړی د عمر تر اخيره همداسې مجرد پاتی شې او يو بل ته ووايست اول ته بيا زه؟

ما او ذوالفقار ټوکې کول خو هغوی لکه چې زموږ خبری جدی نیولې وه! ما خو نور څه ونه ويل او خاموش شوم ذوالفقار هم جواب ورنکړو، د ما بنام لمانځه وروسته مولا راغلو نکاح وتړل شوه او موږ دسمال راواخيست. ما فکر کوی دسمال اخلو او څو کورته! خو هغوی لکه چې میلمستيا کړی وه! ځکه ما بنام ډوډی ته يې پاتی کړلو، ما اول ځل داسې مرکه لیدل! د ما بنام مونځ وروسته ټول د باندی حویلې ته ووتل ځکه برقونه تللې وه او د کوټې هوا بیحده گرمه وه.

ما هم غوښتل بیرون لارشم خو موبایل ته مې زنگ راغلو او مجبور هملته کوټه کې پاتې شوم تر سو موبایل ته جواب ورکړم..
- الو سلام علیکم..

هیس جواب راغلو دوه درى خله مې الو الو وکړل خو هیس جواب مقابل کس نه راکوی، ما هم فکر وکړو ضرور کوم مزاحم دی زنگ مې قطع کړو او غوښتل مې د کوټې څخه ووځم چې فکر مې د کړکې طرف ته شو، سر مې چې پورته کړو گورم لس دولس نفره د کړکې شاته ولاړ دی او ماته راگوری! ټولو تور اوږده کالی اغوستی وه او د مخ رنگونه يې دومره سپین وه چې د مړو پشان معلومیده او سترگی!...

سترگی عجیبه غوندی توری ویی غټی او بغیر له کوم سپین څخه پوره توری! همدا چې هغوی مې ولیدل د ویری څخه مې موبایل د لاس څخه وغورځیدى، سو دقیقى بى حرکت او ویریدلی ولاړوم او د کړکې خوا ته مې کتل چې د احمد خیل زوی کوم

چې ذوالفقار لږ لیون حالې معرفې کړې وو کوټې ته راننوت، زما پر لیدو یې وویل:
بابا وایې راشه د باندې دلته گرمې ده..

د هغه پر غږ هغه نفران یو دم غیب شول، ژوره ساه مې واخیست او خپل موبایل
مې راوخیست شکر پر نالې غورځیدلی وو او مات شوی نه وو، د ژبی لاندې د ځان
سره مې د قران آیتونه وویل او د باندې حویلې ته ولاړم. د باندې په حویلی کې د
انگور د طاق لاندې د سترخوان هوار کړې وو ډیر بنایسته فضا وه خو یواځنی بدی
او ستونزه یې دا وه چې برقونه نه وه او د شمسی په برق یې یواځی دوه برق د
طاق سر کې چالانده کړې وه چې یواځی ږوږی ځای معلومیدی او نور ټول حویلی
تکه توره شپه وه.

د ذوالفقار څنگ ته کیناستلم چې هغه کرار وویل: درې ساعت دی کوټه کې څه کول؟
- هسی یو بیکاره انسان زنگ وهلې وو او خبری هم نکول..
ذوالفقار- عجب..

دوه دقیقې لا شاید زما د کیناستلو څخه نه وه تیر شوی چې یو کوچنی ډبره د
حویلی د کونج څخه کوم خوا چې بیحده توره شپه وه زما پر شا ولگیده! البته
بیحده په قراره او خوږ نشوم توجه می ونکړل چې بیا هغه کار تکرار شو چهار طرف
می وکتل او یو بسم الله می ځان سره وویل خو دا کار څو ځله تکرار شو او ناساپه
یو خبره می ذهن ته راغلل ماته شمویل ویلې وه چې ته یو سه د پیریانو نړی ته
داخل شوی یې او ته هغوی لیدلی شې نو که زه هغوی وگورم هغوی هم پدی خبره
پوهیدی؟

شاید په همدې خاطر اوس ما زوره ویی! خو ذهن کې مې ناساپه یو فکر راغلو هغه
دا چې شاید راڅخه کوم مرسته غواړی؟ ځکه زه یې په ډبره کلک وه نه ویشتم! د
دسترخوان خوا ته مې وکتل د غوښی او وریجو بوی دومره زیات وو چې امکان
درلود ددی ځای انډی پیریان یې ځانته راکش کړی وه او هغه سپی هم پدی غپل
ځکه سپی پیریان لیدلی شې او هغه سپی پام شوی و چې دلته پیری دی..

د سپې پر بيحده غپلو احمد خيل غوښتل پاسپړې او وگوري چې څه خبره ده؟ برق يې هغه خوا ونيو خو هيس شې نه ښکاره کيدې خو سپي بيا هم غپل خپل د کاسې د مخ څخه مې بيحده کم وريجي او غوښه په بل کاسه کې کيخود او د سپي طرف ته روان شوم د سپي څخه يو سه لري مې کاسه کيخودل او ژر بيرته خپل ځای ته راغلم.. زما د راتللو سره سم سپي خاموش شو، او زه پوي شوم چې سم فکر مې کړي وو هغوی ډوډي واخيسته او ولاړه.

احمد خيل په کراره او حيرت ناکه لهجه وويل: دا سپې ته ما دا اوس ډوډي ورکړل! او دا تعليم يافته سپې دې د لوږې له لاسه هيس کله نه غيپړې، او بل دا چې وريجي هم نخوري! نو څنگه بيا کرار شو؟ زه وگورم هسې نه کوم شئ مې ليدلی نه وي چې داسې غپل؟

احمد خيل غوښتل هغه خوا ته لارېشي چې ما کرار وويل: احمد خيل صيب ضرورت نشته يو خبره وه حل شوه تاسو ډوډي وخورئ.. احمد خيل- نه خوو بيا هم يو ځل وگورم زړه مې لږ شکې شو! تاسو خپل ډوډي وخورئ مهرباني نوش جان..

ددې څخه مخکې چې هغه لځايه پاسپړې ومې ويل: ستاسو کور موقعيت د غرونو او دښتې خوا ته دی، او دلته بيحده پيريان (د پيريانو د لفظ ويلو سره ذوالفقار کرار وټوخل! مطلب نور خبرو ته دی داوم مه ورکوه خو ما خبره کړې وه اوس نيم کې مې نشو پريخودلې نو ځکه مې وويل: ژوند کوی دا د خوړو بوی هغوی ته ورسيدو نو ځکه راغلې وه اوس لاړه نو ضرورت نشته تاسو انديښنه وکړئ..

دا خبره مې وکړل او ډوډي خوړل مې شروع کړې ذوالفقار د سترگو په اشاره راته وويل چې زه به وروسته ستا سره گورم! بغير لدې چې د ذوالفقار گواښ لرونکې نظر ته پام وکړم ډوډي خوړل مې شروع کړل، احمد خيل هم هغه خوا ته د تللو څخه منع شو او په حيرت ناکه انداز بيرته خپل ځای کې کيناست، د هغه د کيناستلو سره فرید په ريشخند پداسې حال کې چې زه يط مخاطب کولم ويې ويل:

فرید- د کاکا زو پیری زموږ ډوډی نخوری بی ادب دی معاف وی هغوی غول خورې...
د فرید خبره لا پوره شوی نه وه چې بی ادب دی معاف وی سره د هغه د مخ کاسه
ناساپه راپورته شوه لکه یو چا چې په لاس کې نیولې وی؟ او په ناساپه حرکت کې د
وریجو ډکه کاسه د فرید پر مخ شپک ولگیده. ټول ورختا پاسیدل او یو چوغ، پوغ
جوړ شو چې مه وایست فرید هم پوزه په وینو شوی وه، خو په دی مینځ کی ما
خپل خدا نشوه کنټرول کولی تر دی چی ذوالقزنین کاکا په قهر راوکتل او ویې ویل:
مه خنده طاها دا ټول ستا له لاسه وشو.

خدا مې بنده کړه او ومې ویل: وبخښی کاکا خو ما کوم کار ندی کړی ده ته چا ویلې
وه چې داسی خبره دی د پیریانو په اړه وکړی؟ چا جواب رانکړو او ټول کورته ننوتل
زه د باندی ولاړ وم او خندل می چې ذوالفقار بد بد راوکتل او ویی ویل: ښه یی..؟
ذوالفقار په قهر معلومیدی خو ما خپل خدا نشو کنټرول کولی هر ثانیه چې هغه
منظره مې یاد ته راتلل زړه مې په فرید یخ کیدی نوش جان هر پیری چې داسې کار
کړی د مور شیدی دی شې ورته.. د ذوالفقار په غوسه ناکه نظر مې ژر وویل:

- باور وکړه پخدای که زه ملامت وم...!

ذوالفقار- ما هم تاته ملامت ندی ویلې..

- اخ پیر بد بد راگوری... رښتیا نه څو کورته؟ ناوخته شوه..

ذوالفقار- راحه دلته خو دی گلان وکرل.

ذوالفقار طاهر ته وویل چې موږ څو که سوک کورته ځې و دی وایې تر سو ویې رسه
وو، خو طاهر وویل چې ماښام ټول همدلته پاته کیږو؟ عجب خلک وه اول ځل وو
داسې گډه وډه مرکه مې لیدل، د ذوالفقار موټر کې د کور خواته روان وو هیچا خبری
نکوی د سو دقیقو خاموشې وروسته ذوالفقار وویل: ما د راتلو څخه مخکی تاته ونه
ویل چې د هیچا سره به نه خبری کوی او نه به هم کار لری، او کرار به زما څنگ کې
کینی؟

- ویلی دی وه ما هم همداسې وکرل..

ذوالفقار په غوسه ناکه لهجه وویل: همداسې دی وکړل؟ نو دا د پیریانو بحث ما شروع کړو...؟

- ما هم د پیریانو بحث سره چندان علاقه نه وه هغوی زه پeczابه ولم مجبور شوم ووايم..

ذوالفقار په حیرت وویل: څه یې کول؟ ته یې پeczابه کولی؟

- هو هغوی زه په تیږو ویشتم نو ځکه مجبور شوم هغه کار وکړم، کله شاید راپسی کوم خبنته مېننه را گوزار کړی وایې..

ذوالفقار- یعنی هیس بل کوم لاره نه وه او تا باید ضرور د هغوی خبره منلې وای او ډوډی دی ورکړی وایې؟

- امم رښتیا ووايم بل لاره هم وه مثال کولې مې شو پر ځان آیتونه او دعاگانې

ووايم تر سو نور یې نه وایې پeczاب کړی، خو دغه اولې لاره و ما ته آسانه معلوم

شوه اخ دوه گولې وریچې نو دومره بخیلې نه درلود..

ذوالفقار په غوسه وویل: کولو کیدی خو خپل کار وکړو بیا څه ضرورت وو د پیریانو

په اړه داسی تخصصی معلومات وړاندی کړی؟

- خو هغه احمد خیل روان وو هلته چی وگوری سوک دی!؟ نو ځکه مجبور شوم هغه

خبری وکړم.

ذوالفقار په غوسه وویل: نو تللی دی وای پر تا څه؟

ذوالفقار چی زما په خبرو د غوسی اخری حد ته رسیدلی و خپل لاس یی داسی

پورته کړو لکه چی غواړی ما ووهی بیایی وویل: ودی وهم..

ما هم ژر وویل: نه..نه بد می وکړل ته وخدای.

د موټر بښني خواته می ځان کش کړی وو چی د وهلو څخه پښیماننه شو او خپل

لاس یی بښکته کړو.

ذوالفقار- شانس دی راوړی... شانس دی راوړی چی ته طاها یی او هغه چی ډب یی

وخوړی فرید وو، که هغه طاها وایې! او ته فرید وایې! داسی می وهلی چی یو جوړ

غابن دی په خوله کی نه وایې پاتی شوی..

- ذوالفقار بڼه یی؟

ذوالفقار- هو بڼه یم.. ته هم دومره مه ویریزه ندی وهم.

- کله ناکله بیحده خطرناک کیږی.

ذوالفقار- بنده کره خوله دی طاها. نور ونه وینم د خلکو په مخ کی داسی خبری

وکړی سبا درپسی زر خبری کوی پدی خبرو او کارو دی..

تر کوره نور ما یوه خبره هم ونکړل چې هسی نه دا ځل مې د رښتیا ووهې! کور ته هم د تل پشان ذوالفقار خپل هغه مشهوره پیالوگ چې دا دری میاشت تازه زده کړی و وویل " اوس قیامت نه راځی یو شپه خپل کورته لارښی " او زه یې خپل کور ته ویورم د ماسخوتن لمانځه وروسته ذوالفقار خپل حساب او کتاب را واخیستی او ما هم موبایل!. زبیر ته می مسج وکړو چی چیرته دی؟ او هم می خبر ورکړو چې زه بیرته راغلم شهر ته او د ذوالفقار کور کی یم. هغه هم د خدای بیکاره هغه دقیقه کی زما د پیام جواب راکړو. پیر خبری مو سره وکړل اخیر کی می ورته وویل چی زما موټرسایکل شرکت کې پاتی دی که سبا زموږ څخه وختی شرکت ته ولاړی نو موټرسایکل سایې خوا ته و دره ویې.

زبیر هم یوسه زما نازنین موټرسایکل ته کنځلی وکړل، او خدای پامانی مو وکړل. تقریبا د شپی یولس بجی وه چی د ویده کیدلو اراده مو وکړه. په دهلیز کی ویده کیدو ما هم د عادت مطابق یو کمپل راواخیست او د آشپزخانی د دیوال کونج کی پریوتم. گوشکی می چی یو طرف جوړ او بل خراب وو غوږ ته واچول، او د زبیر د راستول شوی اډیو گانو څخه می یو پلی کره یو ریشخندی سندره وه! بنده مې کره او غوښتل مې بل راستول شوی اډیو پلی کرېم چې ذوالفقار یو بل کمپل هم زما د پښو سره کیخودو او ویی ویل:

ذوالفقار- سهار خواته هوا یخه کیږی بیا دا په ځان راکش کره.

- صحیح دی

ذوالفقار خپل ځای یوسه زما څخه لری د کرکی خواته واچوی. د پریوتو مخکې
وویل: برق خاموش کړم؟

موبایل می بند کړو او د سر لاندی می کیخود او ومی ویل: هو ناوخته ده ویده به
شو سبا هم زما د سروی ورځ ده باید وخت پاسیږم... رښتیا ذوالفقار!
ذوالفقار- ها

- سهار مانځه ته راوینښ کیږی که زه زنگ په ټایم کړم..؟
ذوالفقار- خپله پوهیږی که زه د زنگ په آواز راوینښ شم عصاب می خرابیږی. هسی
په مولا آذان ځان راباندی مه وه.
- سمه ده

ذوالفقار- زه عادت شوی یم د شپی هر سومره ناوخته که ویده هم شم، سهار لمونځ
ته حتما ولاړیږم.
-سومره ښه بیا پر ما هم غږ وکړه.
ذوالفقار- اهوم..

د سهار لمانځه وروسته ما ته خوب نه راتلو ذوالفقار لا بیرته پریوتی خو زه لا وینښ
ناست وم ځان سره مې وویل ددی څخه مخکې چې ذوالفقار راپاسیږی لاړشم
نانوایې ته او سو گرمی ږوی واخلم پدی نیت لځایه پاسیدم، بوټونه مې پر پښو
کړل او د حویلی دروازی خوا ته روان شوم، د حویلی دروازه مې چې خلاصه ول نه
پوهیږم ولې خو یو بد احساسی مې پیدا کړو! داسې چې زړه مې غوښت بیرته کور ته
داخل شم! خو اعوذبالله و بسم الله می وویل او د کور ووتم د کور څخه د وتلو سره
سم سترگې مې پر یو بوجی ولگیدی...!

کوڅه کې هیس سوک نه ښکاره کیدل! بیخې وختې وو او د ذوالفقار دا کوڅه نظره
دی نشې داسې بی نمازه خلک درلود چې یو نفر یې لا نه تلو جومات ته د سهار لخوا،
نو ځکه د ټولو کورونو دروازی کلکې تړل شوی وه، د هغه سپین رنگ بوجی په لیدلو
مې زړه کې یو شانتهې وهم او ویره پیدا شوه، بوجی د جنرال د کور مخکې ایخودل

شوی وه! ځان سره مې وویل ضرور د هغوی د کور گند او کثافت دی چې بیرون یې
کیخودلې...! خو د بوجی د لاندی څخه یو نری سره کرښه چې زیات وینو ته ورته
والې درلود زما فکر خپل خوا ته کړو...!

نه پوهیږم ولې خو د هغه بوجی خوا ته په حرکت شوم! د بوجی د پاسه بیحده
مچانو بنگ، بنگ کو د بوجی سر کلک په یو تور ټوکر تړل شوی وو، نه پوهیږم خو
ناشنا شانتې ویره مې پر بدن خپره شوه! خپل د خولې لارې مې تیر کړل او په
لرزانده لاسونو مې د بوجی د سر څخه هغه تور ټوکر لری کړو! د بوجی د خلاصیدو
سره سم فکر مې وکړو چی فشار مې یو دم صفر شو په ویری او وحشت باندی دوه
دری گامه شاته لارم او پر ځمکه وغورځیدم...

د ویری او وحشت څخه په خلاصو سترگو مې د بوجی خوا ته کتل د بوجی څخه
تور اوږده ویښتیان چې پر وینو لړلی وه لاندی زړیدل، د بیر وحشت څخه مې ژبه
بنده شوی وه، او لکه بت پشان مې دوه سترگی د بوجی خوا ته نیولې وه! په بوجی
کې د جنرال لور وه...! هغه هم پداسې حال کې چې سر، لاسونه، پښې، ټوټه، ټوټه پری
شوی وه سترگی ویستل شوی وه او پوزه و غوږونه یې پری شوی وه! په ویری او
وحشت لځایه پاسیدلم او د کور خوا ته مې منډه کړل.. نه پوهیږم په څه رقم مې
ځان تر ذوالفقار را ورسه وی، د دهلیز دروازی په کلک ټک ذوالفقار له خوبه پاسیدی..

او زما پښې سستې شوی او هملته د دروازی مخکې بیا پر ځمکه وغورځیدم د بې
هوښه کیدو مخکې مې ذوالفقار ولیدی چې په تلوار لځایه پاسیدی او ناری کړل:
خدای خیر طاها څه درباندي وشول؟؟

د بیحده شور ماشور او چیغو بوغ پر غږونو مې سترگی خلاصې کړې او غوښتل مې
د ستونې ستخ(مخامخ پر ملا چې ځمیلیدی و اوسیری هغه ته وایې ستونی ستخ)

څخه په انډی واورم چې یو چا منع کړم او د زبیر غږ چې ویې ویل: اا مه اوږه کنول دی ختا کیږی، په گنگس انداز مې شاوخوا وکتل د ذوالفقار د کور په دهلیز کې پداسې حال کې څمليدلې وم چې لاس کې مې کنول وو او سیروم راته چالانده وو! زبیر مې څنگ ته په نالې ناست وو بل سوک کوټه کې نه وو، خو د بیرون حویلي څخه بیحده چیغو او ساندو غږونه راتلل، غوښتل مې د زبیر څخه پوښتنه وکړم چې څه خبره ده؟

چې تازه مې هغه سپین بوجی نری د وینو کرښی چې د بوجی څخه روان وه، بیا هغه د سر ویښته او اخیر کې د جنرال د لور پری شوی لاس او پښی ټول مې یاد ته راغلل او په وحشت باندی پر ځای کې کیناستم، زبیر په تلوار رانږدی شو او پداسې حال کې چې زما د کرار کولو کوښښ یې کوی ویې ویل: آرام اوسیږه طاها هیس نشته خیرو خیرت دی..

غوښتل مې خبری وکړم او زبیر ته ووايم چې څه مې لیدلی، غوښتل مې زبیر ته ووايم چې د جنرال لور مې په بوجی کې ټوټه، ټوټه شوی لیدلی، خو خبری مې نشو کولی...! زما ددی حال په لیدو زبیر په ویری راوکتل او ویې ویل: طاها یو خبره وکړه.

هر سومره چې کوښښ مې وکړو چې خبری وکړم خو یو لفظ مې لا ونشو ویلې! دا ځل نو خپل دی حالت ته ویریدلی وم، ژبه مې خوله کې نشو چرخه ولې! داسې احساس مې کوی چې ژبه مې درنه شانتي ده او نشم ښوره ولې زبیر زما د حال په لیدو په تلوار د حویلی خوا ته روان شو او یو دقیقه وروسته د ذوالفقار سره بیرته راغی.

ذوالفقار ما ته مخامخ کیناست سترگی د غوسې څخه تکی سری معلومیدی په کراره یې ما ته غږ کړو: طاها..

د هغه په غږ مې هم ونشو کړی ورته جواب ورکړم او په وحشت مې ورته کتل، ما ولی خبری نشو کولی؟

زبیر- و دی لیدو درته ومې ویل خبری نشی کولی..!
ذوالفقار زما لاس خپل لاس کې ونيوی همغه چې کنول پکې وه، سیروم خلاص شوی
وو لږ پاتی وه د اوبنکو په ډکو سترگو مې ذوالفقار او زبیر ته کتل چې ذوالفقار په
یو ناساپه حرکت کې زما د لاس کنول کش کړو داسې چې د درد له لاسه مې اخ له
خولی ووت!

ذوالفقار خپل گوته د کنول په ځای کلکه ونيول تر سو وینه رانشی..
زبیر- لیونی شوی یی دا نو سه رقم کنول باسل دی؟
ذوالفقار بغیر لدی چې د زبیر جواب ورکړی په غوسه ناکه لهجه ما ته وویل: تا سهار
هغه وخت بیرون سه مرگ غوښتل؟
د ذوالفقار د غوسه ناکې لهجې په آوریدو په وحشت او ویری مې وویل: ما ... ما
ډوډی اخیسته..

ذوالفقار په نری مسکا زما لاس خوشی کړو او ما تازه فکر شو چې ذوالفقار له قصده
زه ویرولم تر سو د هغه عصبی شوک څخه مې وباسی او دا کار یې فایده هم وکړو،
زبیر په خوشحالی وویل: ای ماشالله و دې فکر او ذقاوت ته که خبر وایی په وهلو
باندی په خبرو راځی ما خپله ورته دوه دری لغتې ورکول..

موږ لا خبری کول چې د دهلیز دروازه یو چا وتکول ذوالفقار پاسیدی زه چې کوم
ځای کې پروت وم د هغه ځای څخه لږ هغه نفر ما ته ښکاریدی چې دروازه یې ټکول،
ما ته پولیس ښکاره شو! ذوالفقار سو دقیقی په تروش تندی ورسره خبری وکړل البته
ما ته خبری نه بلکې جنجال ښکاره کیدی، زبیر هم د هغوی خوا ته ولاړی غږونه یې
ما ته راتلل..

ذوالفقار- زه درته لگیا یم وایم زما د وراره حالت اوس ښه ندی نشی کولی اظهارت
ورکړی په خبره پوهیږی او کنه..

د مقابل لوری د هغه پولیس غږ مې هم واوریدی چې ویې ویل: گوره محترم دا کوم
عام خبره نده چې زه هسی خوشی کړم تاسو سو میاشتی مخکې په همدی انجلی او

پلار باندی د خپل د وراره د وهلو او خپل د کور د خراب کولو شکایت کړی وو او اوس سو میاشتی وروسته هغه انجلی مړه شوی، او اولی کس چې مړی لیدلی هغه هم ستاسو وراره دی! زموږ سل فیصده شک پر هغه دی او تراوسه مو هم زیات مراعات کړی چې لاس تړلی مو ندی وړی، نو ددی څخه مخکې چې خبره زور ته ورسیدی په کراره باندی د لاری څخه لری شی موږ د هغه هلک سره لږ کار دی..

د ذوالفقار قهرجنه لهجه مې واوریدل: ستا پلار لا ورته لاس نشې وهلې لاس تړلی وړل خو لری خبره...

د هغوی د کش مکش آواونه زیات شوه او زه وویریدم چې هسی نه ذوالفقار په هغه پولیس وار ونکړی او ځان ته مصیبت جوړ نکړی، په همدی خاطر لځایه پاسیدم سر مې اوس هم لږ گنگس وو سم په لاره نشوم تللی به سل مشکل او جبر د دهلیز دروازه مې خلاصه کړه، زبیر ذوالفقار نیولی وو او هغه پولیس هم لگیا وو بیځایه اپلاتی ویل سو نور پوليسان هم حویلی او بیرون کوڅه کې گرځیدل د جنرال د کور څخه د بښو او ماشومانو د چیغو او ژړا غږونه راتلل..

- ذوالفقار.

زما پر غږ د ټول ما ته فکر شو او زه د زیات ناتوانې څخه هملته برنډه کې کیناستم او د دهلیز دیوال ته مې تکیه ورکړل، زما پر لیدو ذوالفقار او زبیر په ورختای زما خوا ته راغلل.

ذوالفقار- ولې لځایه پاسیدی..؟

- جنگ مه کوه.

ذوالفقار زما اوږه ونیول او غوښتل یې چې ما بیرته کورته ننباسی خو هغه پولیس وویل: اوس چې دومره راغلې نو پریردی موږ ورڅخه یو څو پوښتنی وکړو او خبره نوره غټه نکړو، دا چی تاسو د اظهارت د اخیستلو څخه انکار کوی هغومره زموږ شک ستاسو په وراره زیات کیږی..

ذوالفقار- روند خو نه يې حالت يې ليدلی شی ښه ندی. ته څه غواړی انکیر منکیر پوښتنی ورڅخه وکړی اوس چې د هغه انجلی قاتل پیدا کولی نشی غواړی پر بل چا يې ناحق تور ولگوی..

- ذوالفقار پریږده پوښتنی وکړی مشکل نشته زه اظهارات ورکوم.
زبیر- خو حال دی ښه ندی طاها..

- زه ښه یم..

دروغ مې ویل هیس هم ښه نه وم خو نه مې غوښتل زما د لاسه دی ذوالفقار د یو پولیس افسر سره لاس و گریوان شی، ذوالفقار چې ولید چاره نشته نو دهلیز ته یی دعوت کړل ټول ترڅو هلته اظهارات واخلي زما څخه...

بیرته خپل ځای کې پریوتم پولیس افسر زما مخامخ کیناست او د یو بل پولیس څخه یې یو قلم و کاغذ او یو د غږ ریکات کولو هغه دستگاه او ماشین و غوښت بیا پداسې حال کې چې خپل ستونې صاف کوی ذوالفقار ته وویل: هیس سوک حق نلری د اظهارات اخیستلو وخت کې حاضر اوسیدې خو د بعضی دلایلو له وجهی تاسو ته سه نه وایو خو خواهش کوم چی د اظهاراتو اخیستو وقت کی نظم مراعات کړی او زما د پوښتنو او خبرو مینځ کې لاس ځان وانچوی..!

ذوالفقار په تروش تندی او قهر د هغه خوا ته وکتل او په همغه غوسه یې سر د سمده پشان و خوځه وی، زبیر او ذوالفقار زما څخه یو څه لری د دهلیز چپ طرف ته په نالی ناست وه او دواړه ناراض بریښیدل، پولیس قومندان ما ته په کتلو وویل: اول به زه ځان معرفی کړم زما نوم عبدالجبار دی او د لسمی حوزی د جنایې پیښو څیړونکې او شنونکی یم، موږ ته نن سهار یو چا د یو انجلی بی رحمانه قتل په اړه رپوټ او خبر راکړو نو ځکه موږ هم ډیر ژر ځانونه راورسه ول،

خو کله چې دلته راغلم نو پوی شوم چې هغه مقتوله د جنرال صیب لور ده او مړی هم لومړی ځل هغه هلک لیدلی کوم چې سو میاشت مخکې په همدی مقتولې او پلار

باندی خپل د وهلو ډبولو او کور ته د بې اجازه ننوتلو شکایت کړی وو، دا زما فکر او گمان دی اوس تاسو راته د یو عینی شاهد په توگه ووايست سڼگه چل وو

- مور سو میاشت مخکې شکایت کړی وو ددی څخه منکر نه یو خو وروسته پوه شو چې هغه کار د جنرال صیب نه وو نو ځکه مو د همغه ورځ په سبا خپل شکایت بیرته واخیست..

عبدالجبار- تا سهار وختی د کوم کار لپاره له کور ووتی؟

- غوښتل می د ناوایی څخه گرمه ډوډی واخلم.

عبدالجبار- د سهار په شپږو بجو زیاتر ناوایی گانې بندى وی بیا ته سڼگه د ډوډی پس تللی وی؟

ددی څخه مخکې چی زه کوم جواب ورکړم زما د سڼگ څخه یو شناخته غږ وویل: غواړی ستا په خبرو کې تا بند کړی پام کوه چل ونخوری او خبره بدل نکړی.. په ویری او وحشت می خپل سڼگ ته وکتل او تازه می شمویل ته فکر شو چې زما څنگ کې ناست وو....

د شمویل د ناساپه راتلو څخه و ډار شوم او په ویری می یو اخ له خولی ووت او خپل په زړه می لاس کیخود ذوالفقار په ورختای رامخکی شو خو د پوښتنې کولو څخه هغه پولیس قومندان منع کړو.

شمویل- وبخښه نه پوهیدم دومره ویریری.

په حیرت می اول د شمویل خوا ته وکتل بیا په دهلیز کې ناست خلکو طرف ته ټولو ما ته کتل داسې لکه چې شمویل یې نه لیدی!

شمویل- هغوی ما نشی لیدلی ما خپل ځان یواځی تاته ښکاره کړی..

غوښتل می ورنه پوښتنه وکړم چې سڼگه داسې کار کولی شی؟ خو د ناست کسانو مینځ کې داسې پوښتنه کول یعنی خپل ځان د لیونی په توگه معرفی کول!..

شمویل- دا زموږ لپاره یو عام کار دی چې یو نفر ته ځان ښکاره کړو او د نور څخه ځان پټ کړو، خو ستا لپاره یې توضیح درکول یو سه سخت دی. او هو ضرورت نشته خبری وکړی زموږ یو بل خصوصیت دا دی چې کولی شو د انسان ذهن ووايو، نو ستا مغزو کې چی کومه خبره گرځی زه په هغه پوهیږم..

عبدالجبار- ښه یې؟ خیرت خو دی؟

د قومندان په خبره نظر مې د شمویل څخه واخیست او تازه مې فکر شو چې د هلیز کې ناست کسانو ټولو په حیرت او شک ما ته راکتل، خپل ستونی می صاف کړو او ومې ویل: هو ښه یم هغه ناساپه لږ زړه مې په درد شو..

عبدالجبار- اوس ښه یاست؟ کولی شې اظهارات ورکولو ته دوام ورکړی؟
- هو کوم خاص ستونزه نشته..

عبدالجبار- ډیر ښه ... تا وویل چې د سهار په شپږو بجو غوښتل دی د نانوايي څخه ډوډی واخلي او هغه وخت کېدی مقتوله هغه حالت کې ولیده؟ زما پوښتنه دا ده چې د سهار په شپږو بجو زیاتر نانوايي گانې بندي وی بیا ته سنگه د ډوډی پس تللي وی؟

شمویل- ورته ووايه دا د لسمې حوزی خوا نده چې د سپې له ډار خلک په اته بجو له کوره ووځي هغه هم یو لرگی په لاس. ورته ووايه دلته په پنځه بجو نانوايي خلاصه ده.(د شمویل خبری مې ټک په ټک هغه پولیس قومندان ته وویل، چې هغه هم په تروش تندي راوکتل او وپې ویل: تاسو ولې سو میاشت مخکې په جنرال صیب او د هغه په لور شکایت کړی وو؟

شمویل- ورته ووايه اوس موضوع هغه نده بلکی دا ده چې یو نفر وژلی شوی او ته باید قاتل پیدا کړی، که گمان دی پر ما دی نو ثابت کړه، په یو شکایت او پدی چې ما اول هغه مقتوله لیدلی ته ماته قاتل نشی ویلی...!

عبدالجبار- دا چې تراوسه دلته خپل کور کې ناست یې او ما لاس تړلی حوزی ته نه

یې کش کړې دا د جنرال صیب او د هغه د کورنی شکایت نه کول دی که شکایت یې وکړو هغه وخت زه تا په کش کولو لدی خایه وړم.

د شمویل خوا ته مې نیم نظر واچوی تر سو جواب را کړې چې هغه په بیغمه انداز وویل: د جنرال کورنی هیسکه پر تا شکایت نکوی طاها.. خکه هغوی ته قاتل معلوم دی او غواړی خپل بدله شخصی واخلې، دا پولیس هم خکه ته رانیولې یی خکه چې غواړی مثال د یو قتل موضوع په حل کولو هغه هم په همغه ورځ چې مقتول پیدا شوی خان مشهور کړی ... ورته ووايه په کافی اندازه مې معلومات درکړل نور نو ستاسو کار دی که دلیل او ثبوت مو پیدا کړو راشی ما لاس تړلی ویسی او کنه په مخه مو ښه..

د پولیسانو د تلو وروسته ذوالفقار او زبیر زما خوا ته راغلل او ذوالفقار په تلوار وویل: ښه یی طاها؟
- ښه یم.

زبیر- باور مې نکیږی چې تا دی هغه کلک او دندان شکن جوابونه قومندان ته ورکړی وی؟ زه ډاریدم چې هسی نه خبرو کې بند شی او هغه قومندان چالاکی وکړی او تا قاتل ښکاره کړی..

شمویل- زه هم نور ځم په ځان پام کوه.

شمویل دا خبره وکړل او ناساپه غیب شو، ما غوښتل ورنه پوښتنه وکړم چې ده ته د جنرال د لور قاتل معلوم دی کنه؟ د خبرو څخه ما ته همداسې ښکاره شوه چې شمویل ته قاتل معلوم دی؟ یو ژوره ساه مې واخیسته په هر حال بیا هم مندوی وم لدی چې زما مرستی ته راغی کنه د زبیر خبره، هغه قومندان خپل په چالاکی زه په زوره قاتل معرفی کولم.

د پولیسانو او شمویل د تلو وروسته تر مازدیگر ماښام همغسې شور ماشور وو، هسی خبره خو نه وه د جنرال لور یو چا دومره ظالمانه او وحشیانه وژلی وه، باور مې نکیدی هغه شوخه او چالاکه انجلی دی یو چا داسې وژلی وی! یعنی ژوندی به وه

کله چې لاس او پښې ورنه پری کول؟ یعنی د سترگو باسلو وخت کې به ژوندی وه؟ یا د پوزی او غوږونو پری کولو وخت کی؟ چغی به یې وهل؟ مرسته به یې غوښتلې وی؟ هر چا چی دا کار کړی هغه یو حیوان وو نه انسان! ځکه یو انسان تر دی حده ظالم نشې کیدلی...

د ماښدیگر لمانځه لپاره مې غوښتل جومات ته لارشم خو ذوالفقار اجازه رانکړل ویل یې د جنرال زامن او زیات خلک د کور مخکې دی د اوس لپاره ستا د باندی تلل ښه ندی. زه هم مجبور شوم کور کې مونځ وکړم، د اودس لپاره تشناب ته لارم اودس مې خلاص کړی وو او غوښتې مې چې د تشناب څخه ووځم، چې د تشناب کونج کې پر یو بوجی مې سترگې ولگیدی...!

همغه سپین بوجی وه! د بوجی سر خلاص وو او تور اوږده په وینو لړلی وینبتيان ورنه زړیدل د بوجی د لاندی څخه وینو لاره نیولی وه او د یو مستقیم کرښې پشان زما تر پښو را رسیدل د هغه په لیدو نه پوهیږم په کوم وحشت او ویری مې ځان شاته کړو تر سو وینه زما پر پښو ونه لگېږی، د زیات ویری او ډار څخه مې بیا ژبه بنده راغلې وه نه مې چغه وهلې شو او نه مې هم پښو کې دومره توان وو چې د تشناب څخه دی ووځم...

د تشناب دروازی په ټک ټک یو دم هغه بوجی، وینه او هر شی چی وه غیب شول! زییر- طاها...! دا دری ساعت کیږی تشناب کی یی! ښه یې؟ د زییر جواب مې د زیات ویری څخه نشو ورکولې د زیات وحشت څخه لږزیدم زییر یو سو ځله نور هم غږ کړل او کله چې زما جواب یې وا نه وریدو نو دروازه یې خلاصه کړه، خپله پوهیدم چې د مخ رنگ مې د زیات ډار څخه پریدی اوس مې هم دوه سترگی همغه د تشناب کونج ته نیولې وه...

زییر په تلوار زما خوا ته راغې او ویې ویل: ښه یې؟ څه درباندی وشول ها؟

بغير لډی چی د زبیر د پوښتنی جواب ورکړم د حمام چهار طرف ته می کتل هغه بوجی څه شوه؟ اصلا هغه بوجی دلته چا راوړل؟ یعنی د پیریانو کار وو که زما خپل وهم او خیال وو؟ زما وهم وو که د پیریانو کار هر شی چی وو زه یې سخت و ویرولم. زبیر ځان سره دهلیز ته وپورم، بدن می بی حرکت غوندی وو د ډیر ویری څخه په بدن کی می لرزه وه او خبری می نشو کولی، یو خبره می ذهن ته تلل راتلل "بوجی" زبیر راباندی کمپل واچوی ترسو لرزه می کمه شی. او بیا ژر ولاړی ترڅو یو پیاله اوبه ماته راوړی.

زبیر-واخله دا اوبه وڅکه.

د زبیر څخه می د اوبو پیاله واخیسته او یو نفس می په سر پورته کړل تراوسه می احساس کوی چی لاس او پښې می بی سستی دی او حرکت می نشو کولی. زبیر چی هر څونه پوښتنی راڅخه کول زما آواز تر خولی نه وتی یواځی چهار طرف می کتل.. نه پوهیدم چی د پیریانو کار دی چی آیتونه ووايم یا که زما وهم. وو؟! زبیر چی ولیدل چی خبری کول کوم فایده نکوی نو په اندیښنی زما اندی ته کیناستی. نه پوهیدم څه لگیا وو ځان سره یی ویل بیایي خپل موبایل راواخیستی خو زه نور پرځان پوی نشوم او ټول شیان می د سترگو لاندی توره شپه شول.

ذوالفقار- طاها.. طاها ولاړشه تاته وایم ماته وگوره.

د ذوالفقار په غږ می سترگی خلاصی کړی دواړه په ورختا نظر ماته راکتل د هغوی په لیدو زړه می یوسه ډاډمن شو، ښه و خوب فایده وکړل او ویره می له مینځله تللی وه.

ذوالفقار په اندیښنی وویل: ښه یی؟

- هو

زبیر- د خدای شکر یو خبره دی وکړل ما فکر وکړو بیا د سهار پشان گونگې شوی.

ذوالفقار- کیناستی شی؟

- هو

ذوالفقار یو څه مرسته وکړل چې خپل په ځای کی کینم او زیبر هم راته دوه بالبنته شاته کیخودل. کله چې ډاډمن شوم قراره، قراری ده په ویره می ټول قیصه هغوی دواړو ته وکړل زما په خبرو د دواړو سترگی د حیرت څخه خلاصې پاتی شوی د څو دقیقو لپاره ټول خاموشه ناست وو او یو بل ته مو کتل.

زیبر- یعنی کوم پیری دسی کار ستا د ویره ولو لپاره کړی؟
- نه یم خبر زه باید نن یو ځل لارشم د استاذ (ضیالحق صیب) لیدو ته ما د هغه زیات درسونه لیاده وتلې باید یو ځل بیا له سره ورنه د ځینې خبرو په اړه پوښتنه وکړم..
ذوالفقار- اوس غواړی لارښې؟
- هو زه باید همدا اوس لارشم باید پوی شم چط دا زما وهم وو که د پیریانو مضریت؟

زیبر- گوره طاها زه خو وایم شاید ستا ویره او وهم اوسپری ځکه دومره لویه حادثه او وحشتناک کار دی خپل په سترگو ولید...

- هر شی چې وی زه باید همدا نن د استاذ سره یو ملاقات وکړم..
ذوالفقار- سمده مشکل نشته راځه زه دی وړم..
- نه زه باید یواځی لارشم..
ذوالفقار- امکان نلری تا یواځې پرېږدم پدی حالت دی هغه دنیا سر ته لارښی..
- زه ځم ذوالفقار....

د دی څخه مخکې چې ذوالفقار کوم جواب راکړی د کور دروازه وټکیدل او ذوالفقار په تروش تندی ولاری ترسو وگوری سوک دی؟
زیبر زما خوا ته نږدی شو او ویې ویل: گوره طاها د یو څو ورځو لپاره یواځی کوم ځای مه زه ته اوس وخت د یو سخت روانی او روحې حالت سره مخ یې خدای نکرده کوم بلا ملا پر ځان ونکړی...

- زه باید استاذ سره یو ځل ملاقات وکړم هغه تل زما د پوښتنو او مشکلاتو حل لاره

بنايې ولې ياد دى ندى سو مياشت مخکې زه سنگه بچ کړم! او ما ته چل وښودى چې څنگه د پيريانو مقابله وکړم؟! زه ډاډمن يم هغه بيا زما سره مرسته کوى ..

زبير نور څه ونه ويل او خاموش شو خو زما کلک اراده وه چې نن ماښام بايد يو ځل د استاذ ملاقات ته لاړشم، سو دقيقى وروسته ذوالفقار د بابا سره دهليز تهرانوت...يو همدغه مصيبت کم وو.. د بابا د راتلو سره زه په تلوار د کوټې خوا ته روان شوم بغير لډى چې کوم سلام يا ستړى مشى وکړم، زبير لا د شرم کيناست او ستړى مشى وکړل د کوټې دروازه مې کلک بنده کړل، نه پوهيږم ولې غوسه راغلې وه هغه هم بيحده..

د سو دقيقو وروسته ذوالفقار په کراره کوټې ته رانوتى د کوټې دروازه يې بنده کړه او زما خواته راغې: امم بابا دى وايې چې نن شپه دلته پاتى نشو او بهتره به ويې د هغوى کور ته لاړشو..

د ذوالفقار پدى خبره غوسه مې نور هم زيات شوه او په لوړ غږ مې وويل: زه د هيچا سره هيس ځاى نه ځم ذوالفقار ورته ووايه ددى ځاى څخه دى لاړشى کنه زه ځم.....

ذوالفقار په تلوار سو قدم رانږدى شو او ويې ويل: سيس آواز دى ښکته کړه، بيرون ځې..

د غوسې څخه مې خپل لاسونه د تسليم پشان پورته کړل او ومې ويل: سمده ... سمده زه روان يم خپل کور ته.. ته چې هر ځاى د هر چا سره ځى ورځه پخير.. ذوالفقار- بيخايه خبرى مه کوه يو نن شپه راځه هلته لاړشو پلار دى دوره راغلې هم بده خبره ده چې لاړنشو او هم دا چې دلته شپه تيره ول بڼه ندى.. - سمده ومې ويل کنه ته ورځه د ورور سره دى هر ځاى چې زړه دى غواړى خو زه ځم خپل کور ته..

دا خبره مې وکړل او غوښتل مې د کوټې دروازی خوا ته روان شم چې ذوالفقار په الماری ټیله کړم او د کمیس گریوان یې رانه کلک ونيوی..
ذوالفقار- که مرگ ته دومره تلوار لری نو زه به دی کار در آسانه کړم..!

همدغه دقه کې بابا د کوټې دروازه خلاصه کړه او موږ دواړو ته په کتو شو، ذوالفقار ژر زما گریوان خوشې کړو، نه پوهیږم هغه حالت کې مې ولې خندا راغلې وه؟ ددی لپاره چې د هغه موقعیت او حالت څخه خلاص شم په تلوار د کوټې څخه ووتلم، بغیر لدی چې د ذوالفقار یا هم د بابا خبرو ته غوږ شم د کور ووتلم، او خپل د کور خوا ته روان شوم، د جنرال د کور د مخ څخه په بیحده سرعت تیر شوم خو بیا هم هغه ویره او وحشت مې زړه کې پورته ښکته شو.

یو ټیکسی مې ونيول خپل تر کوره، لاره لری وه او زما حالت هم ښه نه وو چې پیاده لاړشم، موټر د مسجد مخکې ښکته کړم کرایه مې ورکړل او کور ته روان شوم، هلته چې ورسیدم تازه مې دی خبری ته فکر شو چې موبایل، او د کور کیلې مې د ذوالفقار کور کې پاتی شوی! یواځې یو سل گون مې جیب کې وو چې ۵۰ افغانی می د هغه څخه موټروان ته ورکړی وه نور هیس راسره نه وه..!

نیم ساعت خو خپل د کور شاوخوا وگرخیدم چې شاید کوم لاره پیدا کړم خو نه هیس لاره نه وه، د زیات غوسه او ناچاری څخه ژړا ته نږدی شوی وم، ولی نن زما په سر بلا پسی بلا نازلېږی..؟ نه تللی شوم د ذوالفقار کور ته او نه هم د زبیر کور ته ځکه نیمه شپه وه، رښتیا زبیر چیرته لاړو؟ لکه چې د بابا د راتلو سره الفرار.. په همدی فکرونو کې وم چې د کوڅې سر کې راته د ذوالفقار موټر ښکاره شو، ما ته به رارسیدو ذوالفقار په تروش تندی د موټر څخه رابښکته شو او زما خواته راغی...

ذوالفقار- ډیر بیعقل انسان یې..

- مننه..

ذوالفقار- دومره ډیر دی د کور ته ځم کور ته ځم چیغې کړل اوس ولې دباندی ناست یې؟ خو کور ته ننوځه..

- د کور کیلې مې ستا کور کې لیاډه وتلې ده...
ذوالفقار- یعنی اوس کیلې نلری دروازه خلاصه کړی؟
- هو..

ذوالفقار- نو ولې بیرته رانغلی زما کور ته؟
- حاضر یم شپه هلته (د لاس په اشاره د هدیرو خوا ته مې اشاره وکړل او ومې
ویل: تیره کړم خو د بابا کور ته لاړ نشم...)

ذوالفقار په غوسه او بې حوصله انداز سو ثانې راوکتل او پداسې حال کې چې خپل
ویبنتیانو کې لاس کش کوی ویې ویل: سمدې هلته مه زه راځه زما کور ته پلار دی
ولاری..

- ستا کور ته هم نور نه درځم...

ذوالفقار- غول مخوره طاها... پاسه راځه چی څو کورته نیمه شپه ده خلک به سه
وايې..؟ نیمه شپه کوڅه کې ولاړ یو؟ اله شابه راځه..
- و مې ویل کنه چې نه ځم...

ذوالفقار چې هر سومره وویل ما خبره ونه منل تر دی حده چې ذوالفقار سو ځله د
وهلو گواښ وکړو او ما هم ورته یواځې وکتل، حاضر وم د ذوالفقار له لاسه یو سم
صحيح فرش او کتک وخورم خو نور د هغه کور ته لاړ نشم.. ذوالفقار چې کله زما
ضد ولیدو او پوی شو چې خپل د خبری څخه نه اوږم نو راغې زما څنگ ته او ویي
ویل: بله لاره نشته؟

په گنگس انداز مې وروکتل چې ذوالفقار په غوسه وویل: ستا و دی نمونه کور ته د
داخلیدلو بله لاره نشته؟

- نه ما وکتل نشته...

ذوالفقار پاسیدی د کور دیوال ته یې وکتل او ویې ویل: زه موتر ستا د کور مخې ته
راوړم بیا په موتر پورته کیږم او ستا د کور دروازه خلاصه وم سنگه؟

- که فکر دی کړې وی نو ما د کور دروازه د بیرون لخوا قفل کړې نه دننه لخوا چې ته
یی راته خلاصه وی!

ذوالفقار- نو دسی کار به وکړو اول زه د د دیوال څخه پورته کیږم ځکه چې قد می
جگ دی جمپ نه اچوم بلکی په دیوال زړیږم او ځان ځمکی ته رسه وم بیا ته راشه
زه دی نیسم. نن شپه به په همدی نلت تیر کړو سهار وخت به زبیر ته زنگ ووهم چې
ستا د کور کیلې راوړی او دروازه بیا خلاصه کړی موږ ته.

- یواځی یو خبره؟

ذوالفقار- څه؟

- دومره چې ته فکر کوی پنګر هم نه یم! نیولی می شی؟

ذوالفقار- د هغه تشویش مه کوه.

ذوالفقار پیر ژر خپل موټر زما د کور مخکې پارک کړو او د دیوال څخه پورته شو او
کورته واوړیدی، بیا زما نمبر شو زه هم پیر په احتیاط د ذوالفقار په موټر وختلم او
دیوال ته مې ځان ورسه وی، ذوالفقار مرسته وکړل ترسو د دیوال څخه بښکته شم.
پیر په آسانی باندي ذوالفقار زه ونيولم .. داسی چې خپله می باور نکیدی پداسی
حال کی چې پیر عصاب مې خراب او غوسه وم بیا می هم خندا راغله...

کله چې د حویلې څخه د دهلیز دروازی ته ورسیدو او هغه مې هم قفل کړی ولیده
نو ذوالفقار په قاتلانه نظر راوکتل او ویې ویل: دا ستا کور کې کوم، د طلاو کان دی؟
یا کوم د الماسو خزانه ده؟ چې دومره قفلونه دی وراچولی؟
کرار مې وویل: هیس یو هم نه د پیریانو ځاله ده....

ذوالفقار- څه دی وویل؟

- هیس... گوره ذوالفقار که د کوټی کړکی خلاصه ویی کولی شو داخل شو.

ذوالفقار- بڼه؟

- وه...

ذوالفقار- بڼه ورځه وگوره کړکي خلاصه ده او کنه؟

- اها سمده.

ولاړم او د کور دواړه کړکي مي وکتل دواړه بندي وه!! بيرته ذوالفقار خواته راغلم.
- گوره ذوالفقار د دوه لارو څخه پير نه لرو، اول دا چې ته په لغتې باندې د دروازي قفل مات کړي، او دويم دا چې زه د کړکي بڼيښه ماته کړم!! او په دواړه حالاتو کې امکان لري زما همسايه گان راويښ شي؟ ته څه فکر کوي؟

ذوالفقار څو ځله خپل سر د فکر کولو په انداز و ښوره وي، او زما وړانديزونو ته يې فکر وکړو او بيا په يو ناساپه عملکرد او حرکت کې په لغتې باندې د دهليز دروازه ماته کړه او خلاصه يې کړه...! په پوره طبيعي توگه متوجه شوم چې ذوالفقار ته زما اولي خبره پيره په زړه پوره لگيدلي وه!

کوټي ته داخل شو برقونه مې روښانه کړل، ذوالفقار په تروش تندي د کوټې په نالې کيناست، ډاډمن يم نن زما لځايه هر بل سوک وايې ذوالفقار بڼه سم فرش ورکوي، خو نن ذوالفقار زما د خراب حال په ليدو خاص مراعات راسره وکړو.

- چاې څکې درته دم کړم؟

ذوالفقار- نه..

- ډوډي خوري؟

ذوالفقار- ومې ويل نه...

نور مې څه ونه ويل او يو کمپل مې ذوالفقار ته راوړي او خپل ځای مې هم د کوټې په کونج کې واچوي او دومره ژر ويده شوي وم چې حد نه درلود..

نه پوهيږم د ويده کيدلو مې سومره وخت تير شوي وو چې د يو غږ په اوريدو راويښ شوم، خپل په ځای کې کيناستلم او شاوخوا مي وکتل، خاموشه خاموشي وه ذوالفقار د کړکې خوا ته کرار ويده وو، هيس کوم عجيب شئ نه وو، يا شايد ماته نه معلوميدو. څو ثاني کيناستم خو هيس شکمن شئ مي ونه ليدو او نه مي هم

وآوريدو. غوښتل می بیرته خپل په ځای کی پریوځم سر می بالښت ته رسیدلی نه
وو چی بیا می غږ واوریدی..!

د غږ په آوريدو ژر خپل لځایه پاسیدم، شک می نه درلود چی هغه آواز د جنرال د لور
آواز وو. بیحده واضح او صاف راتلی. آواز د حویلې څخه راتلی..! د زیات ویری
څخه بدن کې می لرزه وولیدل، د ذوالفقار خوا ته می وکتل آرام ویده وو، د قرآن
آیتونه ویل می شروع کړل او همدغه وقت بیا د هغې غږ راغې: هې دیکخوا و
گوره....

د هغه غږ په آوريدو د ویری څخه ژړا ته نږدی شوی وم، سترگې می پټې کړل او هر
آیت او سورت می چې زده می و ویل می شروع کړل، خو هیس فایده نکول او هغه
غږ اوس د حویلې لځایه ما په کوټه کې اوریدی!

سترگې می چې خلاصې کړې د کوټې په کونج کې په سپین بوجی می سترگو
ولگیدی، د بوجی خوا ته می په وحشت کتل چې زما غیر کې یو چا وویل: هې
دیکخوا زه دلته یم...

لاندی می چې وکتل خپل غیر کې می د جنرال د لور پری شوی سر چې سترگی،
پوزه او غوږونه یې نه وه او په وینو لړلی وینبتيان یې پر مخ زړیدل ولید، او بې
اختیاره می لځولې چیغه ووت، زما د چیغ پر غږ ذوالفقار په تلوار لځوبه پاسیدی
گروپ یې روښانه کړو او زما خوا ته راغې...

ذوالفقار- څه شوی طاها..؟ ښه یې؟

د زیات ویری له لاسه می ساه، ساه وهل خپل کمپل خوا ته می وکتل هیس هم نه
وو! د کوټې کونج ته می وکتل هلته کوم شی نه وو.. ذوالفقار په تلوار له کوټې ووت
او د یو پیاله اوبو سره راغې اوبه می د ذوالفقار څخه واخیستل خو یو غوږپ می
ورڅخه نشو کولې زړه می په نا کراری په سینه کې می تپیدی..

ذوالفقار- هیس شی نشته طاها یو غوږپ اوبه وڅکه آرام اوسیره ...

د سو دقو وروسته لږ حالت می ښه شو اوبه می وڅکل خو اوس هم بیحده ډاریدلی

وم په همغه ویری او وحشت مې ذوالفقار ته قیصه وکړل ..

ذوالفقار په غوسه وویل: دا لا تا غوښتل یوازې ځان دی کورته راشې؟ نن په یو ورځ کې ته دوه درې ځله ویره ولې یی، د جنرال لور خو لاره خدای دی وبخښی مړه شوه، دا کار د پیریانو دی او تا خو سو میاشتی د دوی څخه خپل د ځان د ساتلو درس ویلې!.. ته د څه لپاره تلې هغه استاذ ته څه نومیدی هغه ضیالحق ته؟

- خبره همدلته ده ذوالفقار زه آیتونه او سورتونه وایم خو کار نکوی!..

- کار کوی خو اول دا چې ته ایتونه غلط وایې او دویم دا چې ته د قرآن په ایت باور نلری.. (د شمویل بیا پداسې ناساپه راتلو بې اختیاره د ویری څخه لځایه وپریدم او د هغه خواته مې وکتل...

ذوالفقار- څه وشو ښه یې؟

شمویل- وبخښه لکه چې بیا مې و ډاره ولې ماشوم

د شمویل پدی ناساپه راتلو غوسه مې راغلې وه خو څه مې ورته ونه ویل..
- هو ښه یم ..

ذوالفقار- ولې ناساپه داسې لځایه دی وپریدی؟

ذوالفقار په مشکوک انداز شاوخوا کتل، ځان سره مې وویل یعنی ذوالفقار که شمویل وگوری څه کار به وکړی؟ یعنی و به ویریدی؟

شمویل- ما اول اراده کړې وه چې ځان به ستا کاکا ته ښکاره کوم، ځکه زما په نظر ستا څخه هغه زیات زړه ور دی او زما په لیدو به ونه ویریدی، البته زما گمان صحیح وو خو ستا کاکا بیحده بد خلق دی..

د شمویل خوا ته مې وکتل چې هغه په تروش تندی د ذوالفقار خوا ته وکتل او ویی ویل: کوټه کې یواځې وو ما د کوټې دروازه وټکول البته ځان مې ورته ښکاره نکړو غوښتې مې کرار کرار ورته معرفې وکړم چې زه پیری یم او غواړم ستا سره خبری وکړم، چې کاکا دی خوله خلاصه کړه او....

د شمویل په خبره په خدا شوم پوی شوم ذوالفقار ضرور کنخل او گواښونه ورته

کړی... زما په خدا ذوالفقار په حیرت خپل لاس زما به تندی کیخودو او ویې ویل:
تبه خو هم نلری نو بیا ولې لکه لیونیانو پشان یو ځل خاندی بیا ژاری؟

تازه مې ذوالفقار ته فکر شو.

- زه ښه یم ذوالفقار ورځه ویده شه، وبخښه داسې مې راوینس کړې..
ذوالفقار- که غواړی ته ویده شه زه وینس کینم چې بیا ونه ویریدی..
د شمویل په شتون که نه پاریدم نو ځکه مې وویل: نه کوم مشکل نشته ته ورځه
کرار ویده شه زه ښه یم..

شمویل- کاکا دی فکر کوی د نن ورځی پینې ستا عصاب بیخایه کړی او اپلاتی لگیا
یې! ویده شه اوس خبری نکیدی سبا یو ځل ورشه د ضیالحق خوا ته هغه درته وایې
چی مشکل څه دی او ولې ستا دعا په پیریانو اثر نکوی، زه همدلته ستا د کور
شاوخوا گرځم چی سوک درته تکلف و نه رسوی..

شمویل ددی خبرو وروسته بیا د نن غرمې پشان غیب شو، ذوالفقار یو څو دقیقې په
شک او تردید راوکتل خو سه یې ونه ویل او خپل ځای ته ولاړی، زه هم خپل ځای
کې پریوتم او د سل رقم فکرونو وروسته ویده شوی وم.. سهار د لمانځه وروسته
ذوالفقار زبیر ته زنگ ووهې تر سو زما د کور کیلې راوړی او د حق څخه تیر نشو زبیر
پیر ژر ځان را ورسه وی هغه هم د مهم خبرو سره.... او هغه دا چې د جنرال د لور
قاتل پیدا شوی وو!

د جنرال لور د هغه میره وژلې وه! هیس مې باور نکیدی هغه بوډا دی دسی ظالمانه
کار کړی وی خو لکه چې د جنرال لور خپل دا بوډا خاوند نه خوبنیدی او یو ځوان
هلک ته یې گپ ورکړی وو چې ورسره وتختې، خو میره یې خبر شوی وو او دا یې
په دومره ظالمانه توگه مړه کړی وه..

- پولیس څنگه پوی شول چې دا کار د هغې خاوند کړی؟

زبیر- امم لکه چې پولیسانو غوښتل د مړې شوی انجلی د خاوند اظهارت واخلې چې کور کې دغه سړی لاس تړلی گیر کړی وو چې غوښتل یې د جنرال د لور سترگی چې ورنه غلطی کې له یاده وتې وه بوجی کې واچوی دفن کول خپل کور کی... - سومره ظالم.... نو هغه هلک سنگه شو کوم چې د جنرال لور غوښتل ورسره وتختې؟

د دي څخه مخکې چې زبیر کوم جواب راکړی ذوالفقار په بې حوصله لهجه وویل: بس دی.... دا خبری چې آورم مغزه مې خط خطی کیږی...

نور مو څه ونه ویل او اراده مو وکړل د استاد کور ته لاړشو البته ما غوښتل یواځې لاړشم خو ذوالفقار او زبیر و نه منل او اخیر کې مجبور دهغوی سره یوځای د ذوالفقار په موټر کی د استاد کور خوا ته روان شو.. د نیم ساعت وروسته ورسیدو، د استاد د کور موقعیت ډیر ښه و، د کوڅې سر کې یو منظم پاک او ښایسته جومات وو، چې اول ځل په لیدو زما خوش شو د همغه جومات امام خپله استاد وو، کله ناکله د جمعې په ورځ دغه جومات ته راتلم یواځې د استاد د نصیحت او خطبی د اوریدلو لپاره..

ماشالله خدای ورته په ژبه کې اثر پریخودلې وو هر خبره یې زما په زړه ښه لگیده، د کور دروازه مې وټکول او څو دقیقې وروسته خپله استاد دروازه خلاصه کړه، او زما پر لیدو یې وار له واره تندی خلاص شو، په نهایت خوش اخلاقی او مینه باندی مو یو دبل سره سترې مشې وکړل او هغه موږ د میلمه خانې خوا ته دعوت کړو، د استاد د کور فضا ما ته تل آرمتیا راکول، یو متوسطه برابره کوټه چې په نالې او غالی پوښل شوی وه.. او یو کوچنې الماری چې د استاد د کتابونو څخه ډکه وه..

زموږ د کیناستلو سره سم استاد د کوټې څخه د باندی ووت، پوهیدم غواړی د چای راوړلو فرمایش ورکړی.. دا سو میاشتو کې مې پیژندلی وو بغیر له چای څکلو څخه یې هیسکله نه پریخودم چې لاړشم، حتا کله ناکله د غرمې ږوپی مې هم همدلته د

استاد سره یوځای خوړل، د سو دقیقو وروسته استاد راغې او زما څنگ کې کیناست، په ورین تندی وویل: هی بې وفا شاگرده خپل دا بوډا استاد دی له هیره ووتې وو؟

- خدای دی نکوی ولای اراده مې یو هفته مخکې کړې وه د راتلو بس یو سه ستونزی او مشکلات را پینې شول او ونشو چې راشم بڅښنه کوی..
استاد زما پر اوږه لاس کیخودو او په یو نرمه مسکا او لهجه یې وویل: خدای دی وبڅښنه.. په راتگ دی خوشحاله کړم (بیا پداسې حال کې چې ذوالفقار او زبیر ته چې دواړو په یو مشکوک او حیرت انداز ما او د استاد دومره صمیمت ته راکتل استاد د هغوی خوا ته اشاره وکړل او ویې ویل: دا ځوانان سوک دی نه رامعرفې کوی؟

ذوالفقار خوا ته مې اشاره وکړل او ومې ویل: دا زما کاکا دی ذوالفقار..
استاد- ای ماشالله سومره ځوان کاکا لری.. څهره یې زیات د مشر ورور پشان ښکاری نه د کاکاگانو پشان..

ذوالفقار په تروش تندی وویل: دا ستاسو شه نظر دی خو طاها زما وراره دی..
استاد- خدای دی وساتې ښه هلک دی.. او هغه بل سوک دی..!
استاد د زبیر خواته اشاره وکړل: هغه زما ملگری زبیر دی..
استاد په خندا زما خوا ته راوکتل او ویې ویل: همغه زبیر خان چې کله ناکله دی خپل خبرو کې یاده وی..؟
- هو همغه دی..

استاد د زبیر سره په خبرو کولو لگیا و چې د کوټې دروازه کراره وټکیده او زه ژر خپل لځایه پاسیدم پوهیدم سوک ده او څه یې راوړی؟ د دروازی خوا ته ورغلم خو د خلاصیدو مخکې مې خپل ستونې صاف کړو، زما د ستونې صاف کولو آواز سره سم د یو چا د پښو غږ مې واوریدی چې د کوټې دروازی څخه لری شوه..

یو سو ثانې صبر شوم او بیا مې کرار دروازه خلاصه کړه او لاندی پر ځمکه ایښودل شوی پتونس چې پکې چای وه را واخیست... استاد پینځه دانې لورگانې درلود خو

يو زوی يې هم نه درلود، نو ځکه لورگانو به يې چای راوړو او دروازه به يې ټکول تر سو موږ لاړ شو او چای راواخلو ترموز مې راوخيست او خپل لگيا شوم او د چای پيالې مې ټولو ته ډکې کړل او بيرته خپل ځای کې کيناستم..

استاذ- بڼه نو محمد طاها و دی نه ويل سه خبره وه چې ستا د راتلو مخه يې نيولی وه؟

استاد تل ماته محمد طاها ويل زما کامل نوم يې راته اخيست، په کراره لهجه استاد ته لگيا شوم او ټول قيصه مې ورته وکړل د بوجی د قيصې آوريدو وروسته استاد په تروش تندي وويل: خدای دی دا ظالم انسان تباه کړی، داسې ظالمانه او حيوانيت کار سوک کوی! بس د غيرت او ناموس په نوم اسلام او د هغه احکامو ته نگوری او داسی کارونه کوی.. ستا د دی خبرو څخه ما ته همداسې يو خبره ياد ته راغله..
حوصله لری تعريف کړم درته؟

- هو هو مهربانی موږ غوږ يو استاذ..

استاذ په نرمه مسکا او طنز مزاج لهجه باندی وويل: صبر ددی نور راغلو ميلمنو څخه هم پوښتنه وکړم هسی نه ووايې استاذ او شاگرد لگيا دی او موږ ته توجه لا نکوی..
ذوالفقار خپل پياله چای راوخيست او ويې ويل: نه مهربانی کوم مشکل نشته..
زبیر- موږ هم غوږ يو مولوی صيب مهربانی...

ذوالفقار خپل پياله چای راوخيست او ويې ويل: نه مهربانی کوم مشکل نشته..
زبیر- موږ هم غوږ يو مولوی صيب مهربانی...

استاذ- خبره داسی وه چې زه مسجد کې ناست وم او د ماښيگر آذانو وخت وو، او تا خو محمد طاها هغه د قران کریم د ترجمې د حلقې هلکان ليدلی..؟
- هو ...

استاذ- هغوی ته مې ترجمه ورکول چې يو بد حال شو ناساپه جومات کې خلک وه

چې منډی وهل او چیغې چې مولوی صیب ته و خدای خان راورسه وه، ما هم ویل
څه شوی؟ څه خبره ده؟ خو ټولو یواځې چیغی وهل نور څه نه ویل اخیر کار یو څو
نفرو لاس نیولې د سرک هغه خوا یو کورته له خانو سره روان کړم، هغه کور ته چې
داخل شوم داسې حال وو لکه قیامت ... سم دم میدان حشر وو... یو سړی خپل
گریوان شکوی او چیغی وهل او د مړه کوم دی ولاکه دی پرېږدم ناری وهل...

ورنږدی شوم او پوښتنه مې وکړل چې خبره څه ده؟ ولی دا حال دی؟ زما د زیات
پوښتنو وروسته یو څو مشرانو راته قیصه وکړل او ما د قیصی آوریډو وروسته فکر
وکړو چې دا زموږ جامعه او ټولنه کوم خوا ته روانه ده؟ ولې موږ د پرمختګ لځایه
شاتو روان یو؟ دغه سړی لس کاله کیدل چې واده کړی وو، او د واده په دویمه ورځ
تللی وو خارج ته..! د مزدوری او کار پسی او خپل ښځه یې خپل د پلار کور کې
پریخودلې وه، لس کاله دا سړی یو ځل را نه وو راغلې خپل د ښځې دیدن لپاره وطن
ته...

لس کاله ددغه سړی ښځې خپل د خسر او خواښی سره تیر کړل لس کاله دی ښځې
خپل د لیور او لیور ښځو مینځ کی تیر کړل پدی موده کې ددغه سړی کشر ورور
خپل پدی وریندار مین کیږی..
- وای...

استاذ- اول لکه چې دا ښځه انکار و جنگ و دعوا کوی.. خو ښځې د مینی تږی وی
هغه هم داسې ښځه چې لس کاله کیدل د یو نر مینه یې نه وه لیدلې.. خلاصه چې
شیطان پر دی ښځې هم غالب شوی او خپل ددغه مجرد لیور سره جوړه شوی وه،
هیس سوک نه وو خبر تر دی چی دا انجنی خپل د همدی مجرد لیور څخه ماشوم په
نس کیږی..

ذوالفقار- استغفرالله..

استاذ- او دا ښځه نه پوهیږی چې زه ماشوم لرم ..! تر دی چې ماشوم د دری څلور
میاشتو شوی او دا تازه پوه شوی. او ددی د پوهیدو سره سم ددی خاوند هم د لس

کالو وروسته د خارج رارسیدلې او موضوع باندې خبر شوی.. او خپل بڼځی ته نه دریدی ویل یې وژنم دی... هلک خو تختیدلی وو، خو انجلی ماشوم په نس پاتی وه دا خلکو زه غوښتی وم چې د مثلی حل ووايم د اسلام له لحاظ...!

زبیر- بڼا نو سنگه شو اخیر؟

استاذ خپل پیاله چای څخه یو غروپ وکړو او ماته یې وویل: حکم خو واضح وو کڼه محمد طاها ..؟

د استاذ په خبره مې وروکتل او ومې ویل: زما په نظر داسې وقت کې اسلام حکم کوی چې بڼځه باید تر هغه وقت ورباندې د زنا حد جاری نشې ترسو ماشوم نړی ته راځي بیا دغه ماشوم ته د ټاکل شوی وقت یعنی دوه کاله شیدی ورکوی بیا د هغه وروسته باید پر بڼځې حد د زنا جاری شي او د متاهل بڼځې د زنا حکم دی سنگسار.. خو...

استاذ- افرین همدغه حکم دی خو زما خبره هم ستا پشان همدغه خو کی بنده ده... ولی باید یو انجلی واده کړی او لس کاله یې خپل د مور و پلار غلامه کړی؟ اسلام کی د نر لپاره د څلور میاشتو څخه زیات د سفر او خپل د بڼځی څخه د لری کیدو اجازه نده ورکړل شوی.. او هغه وخت دوی په کلونو، کلونو خپل بڼځې خوشی کوی او ځی خارج ته او هلته سل رقم بد عملونه او کارونه کوی خو زړونه یې غورای هغه خوا څخه چې راشی بڼځه یې همغسی پاک پاکیزه و اوسیرې پداسی حال کی چی خپل یی خارج کی کوم گلان به نه ویی کرلی...!

- اخیر فیصله سنگه شوه؟

استاذ- ما خو ورته د اسلام حکم او فرمان بیان کړو، خو زما د خبرو وروسته خلکو یو بد حال جوړ کړو چې مه وایه... هغه سړی ویل امکان نلری زه دی دا بڼځه دومره پریږدم ترسو هغه هرمونی ماشوم نړی ته راوړی... او غوښتل یې همغه دقه کې بڼځه مړه کړی ترسو دا د بی ناموسی تور خپل د ځان څخه لری کړی...

- مږه يې كړه؟

استاذ ترموز را واخيست او په تروش تندي پداسې حال كې چې ځانته پيالاه ډكول ويې ويل: دا فارسيانان كله ناكله يو خبره كوي خو زموږ پر پوزه بده لگيږي هغوی وايې "پشتون ها سر نيم قران ايمان آوردن" او پخداي چې زه وايم دا خبره سل فيصده رښتيا ده موږ په نيم قرآن لا كامل ايمان ندي راوړي او نه يې منو، يواځې هغه موضوع منو كوم چې زموږ پر خوبښه وي.. كنه وگوره جنگ به بل چا كړي وي مرگ به بل چا كړي وي بدل كې خور او لور ځي.. ميراث خو ولاكه وركړي انجونو ته.. حتا نكاح چې اسلام وايې د انجلي او هلك پر خوبښه هغه كې لا حق نه وركوي... هي هي محمد طاها دا چې وايې پښتانه د بني اسرائيلو د نسل څخه دي كله ناكله مې باور كيږي...

ذوالفقار- خدای دی ټولو ته هدايت نصيب كړي، خو داسې موضوعاتو كې پښتانه دين و ايمان ته نكوري...

استاذ- امم دا خو ده ... بڅښنه كوي ستاسو فكر مې هم خراب كړو...بنا محمد طاها ستا مشكل اوس سه دي؟

- خدای مو وبڅښه.. هغه چل داسې دی استاذ چې هر سومره چې ايتونه او سورتونه وايم بيا هم كار نكوي..! او پيريان مې ډاره وي.. يو نفر راته ويل ته غلط ايتونه وايې او عقیده نلري ورباندې... دا څه معنا لري؟ زه خو پوی نشوم..!

استاذ- چا تاته دا خبری وکړل؟

- امم .. يو .. يو چا وويل..

استاذ په خندا وويل: مطلب نغواری هغه کس معرفی کړی ...! مشكل نسته... دا چې درته ويلې چې ايتونه چپه وايې شايد مطلب يئ دا وو چې، انسان چې كله ورختا شې يا و ويریږی بيا داسې كيږی چې ايتونه غلط ووايې! مطلب د ويري له لاسه الفاظ ورنه گډوډ شې.. خو د هغه ايتونو په زيات تکرار کولو او ويلو دا مشكل حل كيږی او نور درنه نه غلط كيږی.. او پاتی شوه خبره د عقیدې....!

نو دا زیات غټ بحث دی.. زه به درته یو لنډ مثال درکړم... په پخوا وخت کې یو استاذ وو چې کم او زیات 40/45 شاگردان یې درلود او ده به هغوی ته د قران کریم تفسیر زده کو، دده یو شاگرد وو چې تل به ناوخته راتلې ټولګې ته یو ورځ دا استاذ خپل د شاگرد څخه پوښتنه وکړل چې وه هلک ته ولې تل ناوخته راځې؟ داسې وخت باندې راځې چې درس په خلاصیدو دی! شاگرد ورته وویل چې استاذ زما کور د نهر دریاچه (دریاب) هغه بلخوا دی او د نهر په سر چې کوم پل وو هغه مات شوی نو ځکه در راتلو وقت کې ناوخته کیږی ځکه زه مجبور کیږم نیم ساعت لامبو ووهم ترسو مدرسې ته راشم...

استاذ چې دا خبره واوریده نو ورته په ټوکو کې وویل: بچیه که د درس شوق ولری نو دا بهاني دی مخه نشې نیولې، او بسم الله کړه د اوبو په سر راروان شه...! شاگرد چې وو زیات په عقیده کلک هلک وو هغه فکر وکړو چې د رښتیا هم که زه بسم الله ووايم نو د اوبو په سر تللې شم؟ خو وخت تیر شو سو وخته وروسته دغه شاگرد خپل استاذ ته میلمستیا وکړل، کله چې استاذ د هغه د کور پخوا روان شو نو مخکې همغه دریاچه راغله..! هلک بسم الله کړل او د اوبو په سر روان شو...! کله چې د اوبو هغه خوا ته ورسیدی نو خپل استاذ یې هک حیران ولید..! شاگرد غږ کړل چې استاذ ولې ولاړ یاست؟

استاذ ورته وویل ته سَنګه د اوبو په سر تیر شوی؟ شاگرد ورته وویل چې استاذ صیب خو تاسو راته ویلې وه چې بسم الله کړه او د اوبو په سر روان شه...!

استاذ دا خبره وکړل او په خندا شو د هغه په خبرې ما هم وخنډل چې استاذ ما ته په راکتلو په شوخ لهجه وویل: نو محمد طاها بسم الله کړه او پدی پیریانو ورشه... په خندا مې وویل: هغه متل دی وایې بسم الله خو یو بسم الله ده خو خوله د مولا عثمان غواری.

زما په خبره استاذ په لوړ غږ وخنډل او ویې ویل: خوله نه عقیده د مولا عثمان غواری.. اوس پوی شوی عقیده سه ته وایې؟

- کم او زیات لږ خو پوی شوم خو ددی چاره سه ده؟ زه په قران عقیده لرم داسی نده چې نلرم خو هغه وخت چې و ویریدم فکر کوم د قران کریم آیتونه په پیریانو کار نکوی...!

استاذ- توبه استغفار .. دا نو سنگه خبره ده چې ته کوی؟ کار کوی زه درته ضمانت درکوم ته یو اعوذبالله او بسم الله د زړه د خلاصه ووايه هغه وخت بیا وگوره چې د پیری پلار لا درته تکلیف نشې رسه ولې...

د غرمې تر آذان د استاذ کور کې وو د تلو مخکې د خبری فیصله پدی وشوه چې زه به یو سو میاشتی نور هم استاذ ته راځم تر سو دا ځل راته د عقیدی درس راکړی..! مونځ مو د استاذ په جومات کې د هغه پسی ادا کړو، او روان شو البته استاذ زیات وویل چې غرمه ډوډی زما سره یوځای وخورئ خو موږ ونه منل او روان شو..

زبیر- اوس چیرته روان یاست؟

ذوالفقار- زه تاسو دواړه شرکت ته رسه وم او خپله زم یو بل ځای کار لرم.

- چیرته ځې؟

ذوالفقار د موټر له هینداری څخه راوکتل او ویې ویل: نور هغه کور کې اوسیدلې نشم غواړم د کور سامان ټول کړم او هغه کور خرڅ کړم..

زبیر- اول یو بل کور واخله بیا دا خرڅ کړه، هغه دومره د کور شیان چیرته وړی کله چې بل کور ونلری؟

ذوالفقار- سو وخته مخکې مې اراده کړې وه چې د هغه ځای څخه کډه وکړم... خو اوس لکه چې قسمت وو... او هو زما یو ملگری تللې خارج ته او هغه خپل کور د خرڅلاو لپاره ایخودلې پرون شپه مې ورسره خبره وکړل، او په بیه جوړ راغلو زه نن خپل د کور سامان هغه کور ته وړم او خپل کور خرڅ کوم.. البته هر کله چې خرڅ شو ...

- نو موږ ولې شرکت ته وړی؟ موږ هم راځو ستا مرستې ته ...

ذوالفقار په تروش تندی وویل: ضرورت نشته.. فهیم او طاهر مې راغوبنتې هغوی

مرسته کوی ته بیخی نور د جنرال د کور خواته رانشی...

زبیر- سمدہ مور هلتہ نه درخو خو مور خپل نوی کورته ویسه کله چې تاسو د کور سامان راوړل نو ما او طاها به یې په نوی کور کې خای پر خای کړو...

د ذوالفقار نوی کور چې اخیستی وه زیات لوکس او قیمتی منطقی کی وو، د زبیر خبره دلته خو ټول رئیسان ژوند کوی، زیات ښکلې او آرام فضا وه. یو دوه منزل کور د یو ښایسته حویلی سره چې کامل په شین چمن پوښل شوی وه، کور دننه هم په عصری شیانو تزئین شوی وه... کور زیات قیمتی معلومیدی هغه رنگ او روغن څخه یی...

- ذوالفقار..

ذوالفقار- اممم.

- دا کور دی سو واخیستی؟

ذوالفقار- اممم سو ارزی ستا په نظر؟

- نه پوهیږم خو زیات ارزی ځکه زیات ښایسته دی.. مبارک دی شه ...

ذوالفقار- مننه... تاسو همدلته اوسیرې مور یو دوه ساعت وروسته د کور شیان راوړ..

د ذوالفقار د تلو وروسته ما او زبیر لکه نادیده مخلوق ټول کور مو کونج پر کونج وکتې اول منزل او دویم منزل دواړه یو پیزاین وه درې کوټې یو آشپزخانه او یو حمام پورته او درې کوټې یو آشپزخانه و حمام لاندی وو، کله چې د کور دننه مو ښه په زبر او زیر وکتې نو حویلی ته لاړو.. زما یې د اول څخه حویلی خوبه شوی وه زیات غټه او مکمل په چمن پوښل شوی وه..! د حویلی کتو وروسته زبیر ټینگار وکړو چې باید بیرون هم لارښو او یو ځل بیا له سره کوڅه او د شاوخوا همسایه گانو کورنو هم وگورو..

- ته لیونې یې زبیر؟ اخ کوڅه کې ته څه مرگ غواړی وگوری؟

زبیر- راځه کور مو وکتو بس دی لارښو وگورو بیرون څه خبره ده؟ او هو هملته

منتظر پاتی کیږو چې ذوالفقار دوی هم راشی..

نه پوهیږم ولې خو بیا مې هم زړه د هغه سهار پشان شوی وو کوم سهار چې د جنرال لور مې مړه شوه په بوجی کی ولیده! همغسې بد احساس مې درلود همدا چې د کور څخه ووتلو ما غوښتل زبیر ته دا خبره وکړم چې زه بد احساس لرم خو د زبیر متعجب او حیرانه غږ د خبرو کولو څخه منع کړم...!

زبیر- وا..... طاها هلته وگوره....

د زبیر د لاس اشاره مې تعقیب کړل او د مخامخ نفر په لیدو مې د حیرت څخه سترگې خلاصې پاتې شوی...! میشا...!

زبیر د سو ثانیو وروسته په خوشحالی او خندا زما خواته وکتل او ویې ویل: وای وای ته سومره خوش شانسه یې طاها...

- مرگ مرگ بلا بلا...

زبیر- ههههه هر چیرته ستا کاکا کډه وړی همغه کوڅه کې ستا یو معشوقه لایلا پیدا کیږی دومره مینوال... هی هی دا په کوم مولا دی ځانته داسې تعویذ کړی ماته هم آدرس راکړه...!

- مرگ خوله دی بنده کړه ... شاید دلته یې کرر نه ویې..!؟

زبیر- اممم ما ته خو داسې نه ښکار سم وگوره (د میشا خوا ته مې وکتل د هغې تراوسه مور ته پام شوی نه وو د ذوالفقار د کور مخامخ همسایه د کور د بام په سر ولاړه وه او کالې په تار اچول...! خدای دا دومره بد شانس ددی له لاسه ما په پوهنتون کې ښه ورځ نه وه لیدلی او واس...!) داسې ښکاری لکه چې ددی خپل کور دی!؟ وگوره په تار کالې اچوی...!

هیس مې ونه ویل او خپل نظر مې د هغې څخه واخیست، بده انجلې نه وه خو بس زما په زړه ښه ونه لگیده، البته هغه وخت مې ورنه بد راغلل چې ما او زبیر یې رستوران ته دعوت کړو...! د یو انجلې لپاره شرم او حیا مهمترینه شی دی چې ددی وجود کې ماته د غنم اندازه هم نه ښکاره کیده...! او اوس هم داسی په بی حجابی د

بام سر ته پورته شوی وه چې هم د کوڅې هلکانو د اندام هر برخه ورڅخه شمیرل شول او هم د همسایه هلکانو..

زما سر ښکته وو او زییر ته لگیا وم چې کور ته راځه خو هغه اراده وه چې میښا ته ځان ښکاره کړي او اخیر هم خپل کار وکړو...
زییر- اغلې میښا دیخوا...!

د زییر په غږ میښا زموږ خوا ته راوکتل زموږ په لیدو یې ناساپه کوم جوړه کالې چې لاس کې وه ترسو په تار واچوی د لاس لاندې زموږ خوا ته ختا شوه ... د هغې پدی کار زییر په شیطنت کرار زما د غوږ اندې ته وویل: اخ د هغه هندي فلمو پشان خپل د یارررر په لیدو یې ټکری ختا شو...
- ای مرگ زه لارم..

دا خبره مې وکړل او په غوسه کور ته داخل شوم، وای یو همدا مصیبت کم وو! مجبور زه د ذوالفقار کور ته د راتلو څخه نور انصراف ورکړم... خدای دی وبخښی هغه د جنرال لور لا دومره بې شرمه نه وه سومره چې دا میښا ماته بیحیا ښکاری...! د نیم ساعت وروسته زییر یو چگ او دوه پیالې په لاس کور ته راداخل شو زه د حویلې چمن کې ناست وم.. زما په لیدو زییر په خدا چگ زما څنگ ته کیخودو او ویې ویل: وگوره لایلا خانوم دی درته څه راوستول د لیمو جوس.... پدی گرمې کی وایې سخت خوند کوی...

- زییر پخدای قسم پر عصابو مې لارښې وهم دی..

زییر- وا ما نو څه ویلې؟ خو هغې ویل (زییر د میښا د غږ تقلید وکړو او همغه نری لهجه باندې وویل: دا جوس واخلي تاسو او ښاغلي طاها یې وڅکې زیات گرمي ده... او هوو غرمه بیا ډوډی مه پخه وی تاسو تازه همسایه گان یاست زه تاسو ته ډوډی راوړم...

- تا هغې ته وویل چې دی کور ته موږ کډه راوړی؟ یعنی نیم ساعت کیدی ټول معلومات ورکړل؟

زبیر- عه نه خیرن هغې پوښتنه وکړل تاسو دلته څنگه؟ ما هم ورته وویل چې د طاها کاکا دا کور اخیستی.. طاها نه ویې چې وگوري د انجلې سترگې د خوشحالي له لاسه داسې پرقیدی چې مه وایه...
- مرگ..

زبیر- بلا یو همدا مرگ دی زده کړی، گوره درته د یو ملگری پشان نصیحت کوم د جنرال بیچاره لور خو لاره پی ته شوه همدا اغلې میشا خانوم سره لین او دین جوړ کړه د مجردی څخه به خلاص شی بدبخت...

د ذوالفقار تر راتلو زما او د زبیر جنگ وو په همدی خبره کې، د زبیر لاس ته بیا یو نوی موضوع ورغلې وه، او زه یې په هغه پعذاب کولم.. د ذوالفقار په راتلو مو دا خبری نور بندی کړی... یو غټ موټر چې د ذوالفقار د کور د سامان الاتو څخه ډک وو کوڅه کې ولاړ وو او د هغه موټر شاته د ذوالفقار موټر وو، طاهر، فهیم، د عمه مشر زوی انور او فرید هم لکه چې مرستی ته راغلې وه...! د فرید په لیدو مې د ټولو څخه زیات حیرت وکړو، یعنی د هغه دومره وهلو ډبولو او بې احترامی او بیاب کولو وروسته اوس بیا راغلی؟

د ټولو سره مو سترې مشی وکړل او د کور د شیانو په وړلو لگیا شو، ذوالفقار هم هر یو دقیقه وروسته زموږ خوا ته راتلې او گواښ یې کوی که هر چا کوم شې مات کړو د هغه لاس او پښې ورمات کوی! خلاصه چې ټولو په احتیاط او نهایت توجه سره شیان کور ته ننویستل شاید نیم ساعت لا نه وو تیر شوی چې ذوالفقار په تروش تندی زما او د زبیر خوا ته چې دواړه لگیا وو او یخچال مو کورته ننویستی راغې...

ذوالفقار- هغه انجلې تاسو دواړه پیژنی؟
د ذوالفقار د سترگو اشاره مو تعقیب کړل او هوووو اغلې میشا...! خپل د بام سر ته پورته شوی وه او دوه سترگې زموږ خوا ته نیولې وه!
زبیر په خندا وویل: نه ولې څه یې کړی؟
ذوالفقار- اپلاتی مه وایه د هغی نظر په تاسو دواړو دی نو مطلب تاسو پیژنی..؟

زبیر-

هغه ...! هو مطلب لږ سره پیژنو د پوهنتون ټولګې واله ملګری مو وه.. بس هی نو د قسمت خبری دی نن مو د سومره وخت وروسته ولیده..

ذوالفقار په غوسه وویل: هر سوک چې ده که تاسو پیژنی او که نه ښه نده داسې د شل هلکانو بلخصوص فرید او فهیم پشان هلکانو مخکې داسې په بې حجاب توګه ځان ښکاره کړی..

زبیر- ذوالفقار هغه زموږ مسئولیت ندی، خپل پوهیږی خپل ژوند یې پر موږ یې څه؟ تر سبا سهار دی همدلته و درېږی د بام په سر زه خو په لیدو یې خوشحالیږم نه خفه ..! ته سنگه طاها..؟

- بنده کړه خوله دی زبیر... (بیا مې مخ د ذوالفقار خوا ته کړو او ومې ویل: ما خو د همدا اوس څخه اراده ده چې ستا د کور شیان سم کړم او الفرار.. نور هیسکله ستا کور ته نه راځم..

ذوالفقار- غول مخوره زه څه لګیا یم او ته څه وایې؟

- ته چې هر څه وایې زه کوم خبره ورباندی نلرم، ما یواځې خپل خبره درته وکړل..

دا خبره مې وکړل او د زبیر سره لګیا شو ترسو یخچال نښاسو کورته .. زما په نظر بغیر د زبیر ذوالفقار او بابا څخه بل کوم سوک خبر نه وه چې د جنرال د لور د قتل الزام پر ما لګیدلې وو؟ ځکه که سوک خبر وایې بلخصوص فرید خامخا یې یو خبره او یو مضرت کوی. د ماښام آذنو وقت کې مو ټول شیان کورته ننویستل، او بیا ټول د زیات ستریا څخه یو کونج کې بې هوش ځملاستو، چې د حویلې دروازه یو چا وټکول...

ذوالفقار- فهیم پاسه دروازه خلاصه کړه..

فهیم په ناراضه توګه پاسیدی ترسو دروازه خلاصه کړی تندی داسې تروش نیولې وو لکه چې ذوالفقار کوم جهاد ته استوی؟ د څو دقیقو وروسته فهیم په خلاص خوله د خدا او خوشحالی پداسې حال کې چې لاس کې یو دیګ وو دهلیز ته رانوتې..

فرید- دا لاس کیدی دیگ د خه دی؟

فهیم په خوشحالی وویل: دا راته مخامخ د همسایه لور راکړل ویل تاسو نوی راغلی یاست او شاید دیگ مو نه یې پخ کړی!..
ذوالفقار- مننه به دی ورڅخه کړی وایې خو ویلې به دی وایې چې موږ د بیرون څخه ځانته ډوډی راغوښتې دومره زحمت ته ضرورت نه وو....
فهیم- اووو کاکا تاسو هم زیات حوصله لری چې دومره خبرو پسی گرځی مفته ډوډی ده مزی داره خوره یې نور خه کوی..؟

چا سه ونه ویل او هغوې لگیا شوه د ډوډی په خوړلو ما، زبیر او ذوالفقار موږ دری واړو هغه راغلي ډوډی ته لاس لا و نه وهې.
ذوالفقار لاری او د بیرون څخه یې دری خوراک قابلې راوړل موږ همغه وخوړل، شپه ناوخته وو نو ځکه کوم سوک کور ته ولانړی او ټول د ذوالفقار په کور کې دیره واچول، ما مونځ کوی د دهلیز کونج کې ولاړ وم او دا نور هلکان ناست وه مجلس یې کوی، چې ناسایه فرید په طعنې وویل:

فرید- ولای دا ځینی کسانو ریا کاری ته چې گورم بیخی مې زړه د اسلام څخه ونیول شې..

پوی شوم چې د فرید مطلب زه وم، چې مثال د مجلس مخکې ولاړ وم او مونځ مې کوی.. یا هم دده په خبره ریا کاری می کول...
ذوالفقار- ته نر شه همداسې ریاکاری وکړه شابه... تا خو دغه ریاکاری لا نژده..
فرید- زه نغوآرم چ...

ذوالفقار د فرید خبره ورپری کړل او ویې ویل: کوره د اوس څخه وایم خبرو ته دی پام کوه هسی نه سم جوړ کتک به دی خوړلې وی..

لکه چې د ذوالفقار گواښ کار وکړو چې فرید نور خاموش شو، ژر مې مونځ ادا کړو تر سو د فرید نظر زما څخه واوړی او نور بیځایه خبری ونکړی راپسی.. د مونځ خلاصیدو وروسته راغلم خپل ځای ته، د ذوالفقار څنگ کې کیناستم چې انور په

هیجان وویل: راجی هلكانو یو لوبه وکړو..

زبیر- څه لوبه مثال؟

انور- د لاس زور معلوم کړو..

- څه فایده کله چې معلوم دی اخیر گټونکې ذوالفقار دی..؟

زبیر- طاها رښتیا وایې ددی لوبې گټونکې د وخت معلوم دی نو خوند نکوی..

زما او د زبیر په خبرو ذوالفقار چې بالښت ته تکیه ورکړی وه او سترگې پټې وه، سر

راپورته کړو او په خندا یې وویل: اول تاسو یو د بل سره د لاس زور معلوم کړی بیا

اخیر کې چې هر سوک پاتی شو ستاسو مینځ کې او چا ونشو کړی هغه ته ماته

ورکړی زه د هغه سره د لاس زور لگوم...

د ذوالفقار خبره ټولو تایید کړل او لگیا شول اول طاهر او انور د لاس زور معلوم کړو

او په نهایت حیرت کې انوار چې په عمر کې د طاهر او حتا زما څخه لایو کال

ماشوم وو طاهر په اول دقه کې مات کړو..! بیا فهیم ورمخکې شو یو څه وخت یط

ونیو خو اخیر کې انوار فهیم ته هم ماته ورکړل...!

زبیر- دا څنگه چل دی؟ دا هلک کوم تخنیک کاره ویې که سنگه؟

- ولاکه نه یم خبر...

د زبیر په خبره نه وم خبر چې آیا کوم تخنیک دی که سنگه؟ خو انوار یو پر بل پسی

ټولو ته ماته ورکړل...!

فرید- دا زه نه منم دا انوار یو چل کوی...

انوار- وا... څه چل مې وهلې لاس په لاس درسره لوبه کوم..

فهیم- همدغه لاس کې یو چل وهې...

زبیر- چل نه باید ووايو تخنیک..!

د زبیر د ماتې وروسته نمبر زما راورسیدی، د لوبې لپاره لاندی مو یو بالښت ایخودلی

وو او د بالښت په سر مو د لاس زور معلوم کوی، ما او انوار لاس په لاس شو دومره

قوی نه معلومیدی؟ یعنی سنگه چې ده طاهر، زبیر، فهیم او فرید ته ماته ورکړی وه

ما ويل ضرور شايد لږ قوی اوسيدې..! خو په بيحده آرمتيا کې د انوار لاس مې لاندې خواته ويورو داسې چې هغه د زيات فشار څخه تک سور شوی وو او غوښتې خپل لاس بيرته راپورته کړی خو ما همغسې کرار کرار ښکته وړو لاس يې...

لږ پاتی وو چې د انوار لاس په بالښت ولگيدې او زه يې ورنه وگټم، چې ناساپه مې د سترگو د کونج مخامخ کوټې ته فکر شو د هغه دروازه خلاصه وه خو ناساپه خپل بنده شوه؟ او د بند کيدو سره سم مې يو تور دود وليد...! د هغه صحنې په ليدو مې فکر خراب شو انوار هم د فرصت څخه گټه واخيسته او زه يې مات کړم...!

ذوالفقار په تروش تندي او مشکوک انداز زما خواته راوکتل او ويې ويل: ښه يې طاها؟

- ه... هو.. زه ښه يم...

زبير- عه طاها گټلې لوبه دی وبایلل...

زبير خبری کول فرید او فهيم هم بيخايه پروفيسرانه مشوری ورکول خو زما ټول فکر د هغه کوټې خوا ته وو! سل فيصده ډاډمن وم چې يو شې کوټه کې وو؟ د کوټې څخه مې نظر راوخيست او د ذوالفقار و انوار لوبی ته په کتو شوم همغه اول دقه کې ذوالفقار انوار ته ماته ورکړل.. خو انوار و نه منل او په سل بهانو چې زما فکر نه و او فلان و بستان وو يو ځل بيا يې د ذوالفقار سره د لاس زور ولگوی..

دا ځل ذوالفقار ورسره ټوکې کول ځکه د راسته لاس لځايه په چپه لاس ورسره زور معلوم کوی او خندل يې ورباندی.. د ذوالفقار خدا انوار د قهر او غوسی اخیری حد ته رسه ولې وو، ما او زبير هم په خدا د انوار هغه حالت ته کتل چې کوښښ يې کوی ذوالفقار ته ماته ورکړی.. خو ذوالفقار په بيحد آرامتيا لاس نيولې وو او انوار زره اندازه لا د ذوالفقار لاس ته شور نشو ورکولې.. د سو دقيقو کش مکش وروسته انوار اخير تسليم شو او خپل ماته يې ومنل...

ذوالفقار په خدا بالښت ته تکیه ورکړل او ويې ويل: همدومره وو زور دی؟
انوار- ولای ماما تکړه ياست ماشاله ...

ذوالفقار- عادت دی... د سړی بدن چی هرسومره سخت ورباندی تیر کړی هغومره قوی کیږی...

یوولس بجو خوا وه چې د ویده کیدو اراده مو وکړل ټول دهلیز کې پریوتو ځکه یواځې د دهلیز پکه مو وصل کړی وه نور کوټو کې پکه نه وه .. ما خپل ځای د دیوال خوا ته واچوی سو دقو وروسته ټول د زیات ستړیا څخه ویده شول ذوالفقار زما او د زبیر مینځ کی ویده شو. د گروپو د خاموش کیدو دوه دقیقې لا نه وه تیر شوی چی ویده شوی وم. د ویده کیدو څخه می ډیر وخت نه و تیر شوی چی یو آواز می تر غوږ شو، او ددی سبب شو چی په خوب کی می وقفه راشی، آواز د خش خش پشان وو!

داسی لکه چی یو څوک خپل پښی په ځمکه کښه ویی او په کوټه کی روان دی. هغه آواز دومره ډیر وو چی زه یی له خوبه را جیگ کړم، تراوسه می سترگی پتی وه ځان سره می وویل شاید کوم هلک راپاسیدلی ویی؟ ددی لپاره چی زړه می ډاډمن شی سترگی می خلاصی کړی. د د هلیز هوا تیاره وه خو کوم رڼا چې د آشپزخانی څخه راتلل کوټه یی یوسه رڼا کړی وه. د هلکانو طرف ته می مخ وگرځه وی بغیر لدی چی خپل په ځای کی کینم خپل سر می دبالښت څخه پورته کړو. ناساپه می ولیدو چی یو نفر ماته مخامخ د طاهر و سر ته ناست دی...!

په هغه توره شپه کې می هم د هغه نفر د سترگو بیحده پرقیدل او خبیث خندا لیدلی شوه! ما ته یې په کتلو د طاهر په مخ ژبه تیره کړل...! خو طاهر هیس کوم خاص حرکت ونکړو او همغسې پروت وو! شاید سو ثانې د طاهر و سر ته ناست وو خو همدا چې ما کلمې ویل شروع کړل یو دم هغه غیب شو لکه دود پشان ...! په تلوار د ذوالفقار څخه واوریدم او ځان می د طاهر سر ته ورسه ویی. د ذوالفقار څخه د اوریدو په وخت پښه می دهغه په ملا ولگیده، چی د هغه آواز په قهر باندی پورته شو: هوشش حیوان پام ملا دی را سوری کړه!

بغير لڊي چي د ذوالفقار خبري ته كوم توجه وکړم ځان مې د طاهر څنگ ته ورسه ويې نفس اخیستل مې ورنه چک کړل سينه يې منظم پورته بڼکته کيدل شکر ژوند وو..! د هغه ليدلې صحنې په حيرت کې وم! په دقت باندې مې د کوټې کونج کونج وکتو خو کوم عجيب شئ مې ونه ليدی حالت نرمال وو، دروازه او کړکې بندې وه او کوم عجيبه غږ هم نه راتلو. کوم عجيبه سايه مایه هم نه ليدل کيده. زړه مې يوسه راحتته شو.

د طاهر د څنگ څخه پاسيدم د تلو مخکې يو ځل بيا مې وروکتل کرار ويده وو..

د طاهر د څنگ څخه خپل ځای خواته روان شوم او بيا د ذوالفقار څخه واورېدم ترسو خپل په ځای پريوځم، چي غلطی کې مې پښه د ذوالفقار په سر ولگيده...! پوهيدم چي همدا اوس دی چي ذوالفقار يو وحشيانه کار وکړی! او همغسې هم وشو ذوالفقار په قهر او غوسې باندې زما نوم واخيستی او خپل لځايه پاسيدی ددی څخه مخکې چي ورنه بڅښنه وغواړم ذوالفقار زه د اوږو څخه ونيولم او په نالې باندې وويشتم، د کمپل او بالښت با وجود کوم ځای مې خوږ نشو او درد يې ونکړو، خو دومره په کلکه باندې په نالې باندې وهلی وم چي درې منه په نالې کې ننوتلم. کله چي ذوالفقار خپل په ځای پريوتی کرار مې ويل: وبڅښه.

ذوالفقار- بنده کړه خوله دی، پخدای قسم که يو بل ځل زما څخه واورېدی، لين درته نيسم او تور و شين کوم دی.

- سمه ده بيا هم وبڅښه

ذوالفقار- دومره هم مه وايه وبڅښه.

اصلا نه مې درک کوی چي ذوالفقار پدی وخت کې کوم خبر غوښتل زما څخه وآوری؟ نور خبري مې ونکړل او خاموش شوم ترسو ذوالفقار ويده شي. خپله هم ډير ستړی وم او بيحده خوب مې راتلی خو فکر مې گډو وډ وو او خوب ته يې نه پريخوډم. همدا چي سترگی مې پټی کول د هغه پيری څهره مې ذهن ته راتلل.

نه پوهيدم چې ددی کار څخه یې څه مطلب وو؟ ولی پداسی وخت کی ځان رابنکاره کړو؟ او ولې د طاهر سره یې هغه کار وکړو؟ بی دلیل خو ځان نه بنکاره کوی، او سم پیریان خو پداسی انداز هیڅکله نه راځی ترسو مقابل کسی زاهره ور وچوی، فکر مې کو چې یو شانتې گواښ دی..!

ذوالفقار- څه درباندي شوی؟

- ها؟

ذوالفقار- وایم ولې نه ویدیرې؟

ذوالفقار خوا ته مې مخ کړو او ومې ویل: یو دقه مې دسی احساس وکړو چې زموږ څخه بغیر یو بل سوک هم شته کوته کی..

ذوالفقار- هسې احساس دی کړی هیس شی نشته.. ما خو کوم عجیبه شی ندی لیدلی ..!

غوښتل مې ورته ووايم چې ما ولیدی یو سوک د طاهر و سر ته، خو ځان سره مې وویل ولې هسی د هغه خوب هم حرام کوی! نو ځکه خاموش شوم، ذوالفقار لکه چې خوی راتلې چې خاموش شو او نور څه یې ونه ویل، زه هم ستونې ستخ پریوتم او بیا سل فکرونو په مخه کړم... چې ذوالفقار خپل لاس زما په سترگو کیخودو او سو دقیقو لپاره یې خپل لاس زما په سترگې نیولې وه.... نور نو د رښتیا هم د خوب وخت وو.. همغسې خوب وړې وم.... سهار د آذان په غږ راویښ شوم.. د ټولو څخه اول زه راویښ شوی وم...! نور ټول ویده وه کرار لځایه پاسیدیم او بیحده کوښښ مې وکړو چې هسی نه بیا د ذوالفقار په سر، لاس، او پښو لغت نکړم چې دا ځل مې خامخا مړ کوی..

د دهلیز څخه ووتلم هوا ترواسه پوره روښانه شوی نه وه، د لری ځایونو څخه د آذانو غږونه راتلل..! اودس مې حویلې کې وکړو او غوښتل مې دهلیز ته ننوځم چې دوه دانې پیشو گانې مې په جنگ ولیدی؟! یو میو میو ویل او دا بل بیا هو هو ویل..! یو بام په سر ولاړه وه او دا بل بیا د کور په دیوال ولاړه وه، یو دانه خره پیشو وه او دا

بل ژیره! دا خره پیشو راته مظلوم بنکاره شوه...! هسی د ژیر پیشو زیات بی شرمه
وی..

نو خکه د هغه خری پیشو چی زما په نظر مظلوم بنکاره شوه د هغه طرفداری می
وکرل... اممم د ذوالفقار بوټ خو نشم گوزار کولی.. دا خو هم د طاهر دی اها... د
فرید...! په یو شیطانی خندا باندی می د فرید بوټ راوخیستی او په هغه ژیر پیشو
مې گزار کړو.. بوټ د حویلې په کونج کې وغورځیدی په پیشو ونه لگیدی خو دواړه
و ډار شول او وتبتیدل...

د هغوی د تلو وروسته په بیغمه خیال دهلیز ته ننوتلم، په مانځه ولاړ وم چې
ذوالفقار هم پاسیدی او بیرون ووتې.. مونځ مې خلاص کړو په هغه ویده مخلوقاتو
مې هم یو غږ وکړو او خپل ځای ته لارم او ډیر ژر بیرته ویده شوی وم.. سهار د زبیر
په چغو له خوبه پاسیدم نور سوک نه وه لکه چې ټول تللې وه..!

زبیر- ډیر نمک حرام انسان یې...!
- ولې؟

زبیر- ته پدی کارونو دی اخیر انسان مجبوره کوی چې یو خبره درته وکړی...
- سم خبره کوه څه مې کړی؟

زبیر- منم چې د کاکا شرکت ددی خو دا معنا نلری چې ته پکې بی ایمانی او ټنبلې
شروع کړی هغه بیچاره به د شرم څخه څه نه وایې چې ته خفه نشې.. او ته...! کال
کې یو ورځ زی شرکت ته کار دی معلوم ندی خو د معاش وخت کې پیسی دوه چنده
اخلې.. اصلا ته دا راته ووايه چې دا یو میاشت کې ته سو ورځی تللې یئ شرکت ته؟

د زبیر خبرو د رښتیا هم خجالت زده کړم، رښتیا یې ویل پدی یو میاشت کې ما یو
هفته لا سم کار نه وکړی، خو ذوالفقار راته کامل د یو میاشت تنخوا راکړل...! ذوالفقار
زیات موږ دواړو ته بلخصوص ما ته مراعات کوو...

- بنا نو اوس څه وکړم؟ خپله خو پوهیږی چې ولې شرکت ته دا سو ورځی رانغلم..

زبیر- منم چې دا سو ورځی دی طبیعت ښه نه وو، خو دا معنا نلری چې ته دی کار
پریږدی او مفتی پیسی د ذوالفقار څخه وغواړی...! ستا وجدان دا منی؟

- زبیر..!

زبیر- ها..!

- د کار پسی وگرځه یو بل ځای دواړو ته کار پیدا کړه نور د ذوالفقار شرکت ته نه ځو
ستا خبره یو دم صحیح ده هغه بیچاره به د شرم او لیاظ څه نشی ویلی او مورې
داسې نخری شروع کړی.. یو ورځ ځو بیا لس ورځې نه ځو...!
زبیر- افرین زه هم همدغه درته وایم... زه سر له نن د یوبل کار پسی گرځم...
- اهوم ... خو دا راته ووايه چې ته څنگه یوځل داسې صوفې شوی او د ذوالفقار په
غم کې شوی؟

زبیر- زه تل د حق خبره کوم...

- رښتیا ووايه زه تا پیژنم ضرور کوم خبره خو شوی..! ذوالفقار درته کوم څه ویلی؟
زبیر- هغه انجلې چې د ذوالفقار شریک د کار لپاره معرفې کړی وه ..!
- ښا؟

زبیر- هغه سره مې جنگ وشو..!

په حیرت مې وویل: په اول ورځ دی ورسره جنگ وکړو په څه خبره؟
زبیر په غوسه وویل: یو توره بدرنگه شی ده چې خدای دی دربانندی و نه وینې طاها،
ما ورته یواځې وویل چې خاله هغه د سروی لیست راکړه داسې خبری راته وکړل
چې مه وایه...

په خندا مې ورته وویل: دا نو خبره وه چې تا ورته کړی خاله! هغه خو د عمر څخه
هم ماشومه معلومیده او هم زما په نظر مجرده...!

زبیر- اووو تا سم لیدلی نده د کوم خوا ماشومه؟ هغه زما د انا په عمر ده او هو هر
څه چی ده ما خو ورته کنخل ونکړل، یواځی می ورته وویل خاله.. بس...
په خندا لځایه پاسیدم ذوالفقار نه راته ښکاره کیدی نو ځکه پوښتنه مې وکړل:

ذوالفقار چیرته تللی؟

زبیر- تللی ږوږی راوړی..

- اهوم... خو ما ستا خبره خوبه شوه..

زبیر په خوشحالی وویل: ما درته وویل چې ښه خبره مې ورته کړې وه خاله ده کنه..

په خندا مې وویل: بلا هغه نه یادوم د کار په اړه و گرځه یو بل ځای د کار پسې..

ددی څخه مخکې چې زبیر کوم جواب راکړی ذوالفقار گرم ږوږی په لاس کورته

راننوتې.. د هغه په لیدو مور خپل خبری بندی کړی.. د ږوږی خوړولو وروسته شرکت

خواته روان شو د تلو مخکې مې میښا د پرون پشان د بام په سر ولاړه ولیده، کوم

څه مې ونه ویل او موټر ته پورته شوم... شرکت ته چې ورسیدم نو د زبیر خبره یو

دم راته صحیح ښکاره شوه...! دا خو خاله ده...

هغه ورځ ما ته د عمر څخه کمه معلوم شوه خو نن د سل من آرایش سره سم اتیا کلن

ږوږی معلومیده...! زبیر خو د هغې سلام لا علیک نکړو، ذوالفقار هم په ترش تندی یو

کرار علیک وویل او خپل د دفتر خواته روان شو ما هم غوښتل همغه کار وکړم او

الفرار چې هغې کرار وویل: وبخښې...

- بله مهربانی...

هغې په یو ناز او نخرو خپل وینښتیانو کې لاس کش کړو، او خپل سترگې داسې

خمار خمار پورته ښکته کړل چې زه ورته هک حیران شوم...! په همغه نازیې وویل:

تاسو خو پوهیږئ چې زه دلته تازه راغلې یم او ښاغلي ذوالفقار ویل چې تاسو دواړو

کې یو نفر به ماته د کار اصول ښای..!

په ناچاری مې شاوخوا وکتل خو ذوالفقار او زبیر ځانونه ویستلې وه، ناځوانانو...! د

مجبور څخه لگیا شوم کوم دواگانو نومونه مې چې دا سو وخته زده کړې وه، د زبیر

خبره و دی خاله ته وښودل، نیم ساعت لگیا وم د دواگانو نومونه او بیه مې خودل

خو هغې ددی لځایه چې کار ته فکر وکړی خپل وینښتیانو کې لاس وهې او هر ځای

کتل بغیر د دواگانو خوا ته...! کله چې مې ولیده خاله زما خبرو ته فکر ندی نو کرار

مې وويل: د نن لپاره تاسو همدومره دواگانو نومونه او بيه زده كړې بسنه كوي...
لخيره نور به سبا كه ژوند وو درته زده كړم..!

زما پدي خبرې تازه هغې زما خوا ته پام شو او ويې ويل: واي... يو نړې مننه طاها
جان په زحمت مې كړې ان شاءالله زه تر سبا دا زده كوم بيا تاسو نور راته وښايست..
-لخيره..

نور مې څه ونه ويل او د ذوالفقار دفتر ته ننوتلم، د زبير او ذوالفقار په ليدو چې كرار
ناست وه په غوسه مې وويل: زيات نمك حرام خلك ياست زه مو د هغه خاله سره
يوآخې پريخودم..

زما په خبره زبير په خدا وويل: هسي لگيا وي كم عمره مجرد انجلې ده... نو ځكه
مو يواخې پريخودي تر سو ددي كم عمره مجردي انجلې څخه خوند واخلي...!
- بلا خيرن انسان..

تر غرمه هلته شركت كې لگيا وم د غرمې لمونځ كولو وروسته مې د ذوالفقار څخه
رخصت واخيست او د استاذ د كور خوا ته روان شوم، البته ذوالفقار راته زيات وويل
چې د هغه موټر سره لارشم خو ما ونه منل او پياده روان شوم، د استاذ د كور
دروازه مې وټكول او د سو دقيقو وروسته يو نرم او نري زنانه آواز مې تر غوږ شو
چې ويې ويل: سوک ياست څه غواړي؟
- زه يم طاها د استاذ سره مې كار دی كور كې شته؟

د سو دقيقو لپاره خاموشي شوه او بيا استاذ دروازه راته خلاصه كړه..

استاذ- پخیر محمد طاها ښه يې..؟

- سلام عليكم استاذ شکر خپله ښه ياست؟

استاذ- عليكم سلام شکر ښه يم ستا په راتلو بيخي نو خوشحال او ښه شوم، راځه
دڼه.

استاذ دا وويل او ماته يې لاره پريخوده د استاذ سره يوځای ميلمه خانې ته ننوتلو،
شايد زما د راتگ لس دقيقی لا نه وه تير شوی چې د تل پشان د كوټې دروازه وټكیده

لځايه پاسيدم بيا زما ستونې صاف کول او د يو انجلې د پښو غږ چې د دروازي د مخکې څخه لري کيدل...؟! دروازه مې خلاص کړه او د چای پتنوس مې راواخيست، خو نه پوهيږم ولې ناساپه مې مخامخ کوټې خواته وکتل! زما پر کتلو فکر مې شو چې د کړکي پرده و خوځيده! په تلوار کوټې ته ننوتلم او دروازه مې بنده کړه، اه خدايه دا پر ما څه کار روان دي؟

تر مازديگر آذانو د استاذ کور کې وم مونځ مې د استاذ سره يوځای جومات کې ادا کړو او بيا خپل د کور خوا ته روان شوم، کور ته په رسيدو هوا کامل تياره شوی وه، ذوالفقار راته يو دوه مسج کړی وه چې چيرته يې؟ راغلي؟ د ذوالفقار د مسجونو جوابونه مې ورکړل.. دومره ستړی وم چې زړه مې غوښت ويده شم او بيا ولاړ نشم. ژر مې خپل د لاس ساعت او گوتمې يو طرف ته گوزار کړل او پريوتم فکر کوم په ټول عمر کې مې ددی ورځ پشان دومره ستړی نه وم. سترگی مې پټی کړی ترسو ويده شم خو په هر ثاني کې د سترگو شاته مې ځل دانی عجيب غريب عکسونه او صحنی تيريدل رسماً ليونتوب ته رسيدلی وم.

لږ لږ مې شک وکو چې شايد د ستړيا د لاسه نه ويی؟! احساس مې کوی چې د بدن تودوخه مې پورته شوی او لکه چې پر بدن مې اور بل ويی! پداسی حال کې چې بيحده ستړی وم خو د ځايه پاسيدم ترڅو خپل په لاس او مخ اوبه واچوم. شايد دا فکرونه انځورنه او صحنی مې د مغزو څخه ووځی.؟ حمام طرف ته ولاړم او په يو انتحاری حرکت کې مې خپل سر د اوبو لاندی کړو. د اوبو د يخوالی له سببه د څو ثانيو لپاره نفس مې په سينه کې بند شو، ژر مې خپل سر د اوبو څخه لری کړو د حمام څخه د وتلو پرحال وم چې د کور دروازه وټکيده، هيس زړه مې نغوښتل دروازه خلاص کړم خو د مجبوری څخه د حويلې دروازی خواته روان شوم.

دروازه مې چې خلاصه کړه زبیر مې وليد چې په خدا يې يو پاکت شیرنی زما لاس کې کيخودل او ويې ويل: مبارکې نه راکوی..؟
- د څه مبارکي؟ کوژده دي وکړل؟

زبیر- ای بلا... یو سم خبره ته نشې کولې؟ زه خو خدای نه یم وهلې چې خپل خوشحالی په غم واړوم او لار شم واده وکړم؟

- نو ده څه شیرنې ده؟

زبیر- عه تخو لږ لاره راکړه کور تخو داخل شم!

- راځه..

زبیر په خوشحالی کور ته داخل شو او ویې ویل: دواړو ته مې کار پیدا کړو..!

- رښتیا..؟ دومره ژر؟

زبیر- هسی خو مې درته نه ویل ملگری ساته او خلکو سره ورشه درشه کوه..! گوره داسی ورځ پکار راځي شناخت..!

- اممم بی شک دی اوس څه کار دی چیرته دی؟ تنخوا یې سومره ده؟

زبیر د ماښام ډوډی زما سره وخوړل او تر ماسخوتن راسره وو، زبیر دواړو ته خپل د یو ملگری چې ما نه پیژندی د هغه په دفتر کې کار پیدا کړی وو! تنخوا یې هم گوزاره کول..

- ښه کار دی او هم تنخوا یې ښه ده کله لار شو؟

زبیر- که خوښ شوی ددی سر له سبا به لار شو...

- نه دومره ژر نه..

زبیر- ولې؟

- سر له سبا خو نکیږی باید ذوالفقار ته خبر ورکړو، تر سو هغه یو نوی کارمند ونیسي تر یو هفتې خو نشو تللی زما سروی ده! دا سروی زه پوره کوم ځکه دواگانې موږ وړی حساب کتاب زموږ سره دی.. که موږ همداسی لار شو ذوالفقار ته ستونزه جوړیږی.

زبیر- اممم رښتیا وایې دی خبری ته زما فکر نه وو، نو ته ذوالفقار ته خبر ورکړه لڅیره یو هفته وروسته به نوی کار ته لار شو..

- سمده..

د زبیر د تلو وروسته مې ذوالفقار ته سو ځله زنگ ووهې خو جواب یې رانکړو! ځان سره مې وویل شاید ضرور کوم ځای به تللې وی؟ یا هم کار به لری چې جواب نه راکوی؟ شپه تر ناوخته ویښ وم یوولس بجو خوا ته مې بیا ذوالفقار ته زنگ ووهې خو بیا هم موبایل یې خاموش راتلې...!

لږ ورته په تشویش شوم خو غرمه د تلو مخکې راته ویلې وه چې د یو ملگری کور کې میلمه دی ..! نو شاید هلته تللې وی! پدی فکر یو سه زړه مې جمع شو .. د کوټې هوا راته بیحده نفس تنگه معلومیده پاسیدم کړکی مې خلاصه کړه د کړکې خلاصیدو وروسته لارم او خپل پر ځای پریوتم. یخ شمال می په مخ لږیدی او طبیعت یی را سم کوی. څو دقی وروسته باران هم شروع شو. البته ډیر تیز نه وو. ډیر قرار وریده د شپې دولس بجی وه په ټول کور کی درنه خاموشی خپره وه. هوا ښه وه او زه هم ستړی نو ځکه ډیر ژر ویده شوی وم..

سهار وخت د ذوالفقار شرکت خوا ته روان شوم، زما د بد شانس خاله زما څخه لا وخت راغلې وه! ذوالفقار خپل دفتر کې ناست و. د ذوالفقار د فتر په کامل توگه ښیښې څخه جوړ و نو ځکه کامل توگه دفتر یې ښکاره کیدی.. ذوالفقار خپل د مدیریت په چوکې ناست وو، زما راتلو ته یې فکر شو غوښتل مې په تلوار خپل ځان د هغه کوټې ته ورسه وم، خو خاله راباندی غږ کړو.. په عاجزانه نظر مې ذوالفقار خوا ته وکتل ترسو ددی خاله له لاسه مې وژغوری خو هغه راته یواځې وخنډل...

په سل جبر او زحمت د خاله خوا ته راوگرځیدم چې هغه په تلوار زما خوا ته راغله او ویې ویل: سلام پخیر راغلې ښاغلی طاها..

- علیک سلام مننه تاسو ښه یاست..؟

خاله- د خدای فضل ده.. اوس بیکاره یاست چې زه تاسو ته د پرون درس ووايم که نه وروسته؟

- زړه مو هر وخت ستاسو خوبه وی زه مو په خدمت کې یم...

خاله- مننه هغه که کیږی نو اوس به یې درته ووايم...

- سمد مه ربانی...

خاله لگیا شوه او د دواگانو نومونه او بیه ویل یې شروع کړل او د حق څخه تیر نشم فکر مې نکوی چې دومره دی هوبنیار اوسیرې! خو ماشالله پنځه دقیقو کې زما د پرون ورځې زده کړی ټول شیان را په گوته کړل...

- ماشالله ډیر ښه مو زده کړی وه..

خاله- تکړه استاذ مې درلود...

و مې خندل خو کوم جواب مې ورنکړو، یو څه د نوی دواگانې نومونه او بیه مې وښودل او د ذوالفقار دفتر خواته روان شوم، زبیر هم راغلې وو او کوټه کې ناست وو، زما په نظر ښه انجلې راغله خاله...! یو سه زیات تیزه، چالاکه او شوخ وه خو نور ښه انجلې وه ما ته خو بده ښکاره نشوه.. همدا چې دفتر ته ننوتلم زبیر د سترگو په اشاره پوی کړم چې ذوالفقار ته دتلو او نوی کار په اړه ووايم..! خپل هم پاسیدی او د کوټې څخه ووت..

- ذوالفقار..!

ذوالفقار پداسی حال کې چې سری ښکته وو او د حساب کتاب حال کی و وویل:
هوم..!

- هغه ماغوبنتل یو خبره درته وکړم..!

ذوالفقار خپل سر را پورته کړو او ماته په کتو شو.. نه پوهیدم څنگه ورته ووايم چې
غوسه نشې؟

ذوالفقار- آورم؟ کوم مشکل لری؟

- هغه ... که ستا یاد وی دلته د کار کولو څخه مخکې ما ویلې وه که کوم بل کار زما

په زړه او زما د ویل شوی درس او رشتی مطابق پیدا شو نو زه ستا شرکت....

ذوالفقار په تروش تندی وویل: که خبره د تنخوا وینو زه درته ده هغه پیدا شوی کار
څخه زیات تنخوا درکوم...

- نه خبره د تنخوا او پیسو نده، هلته ستا څخه لا سو زره کم تنخوا راکوی..

ذوالفقار- نو بیا د څه لپاره غواړی لار شی..

- هغه زما د ویل شوی درس مطابق... (ذوالفقار خبری ته پرینخوډم او په غوسه یې

زما خبره پری کړل او ویې ویل: طاها زما پر عصابو مه زه.. اوس وقت خلک د

رشتی او درس مطابق کار ته نگوری یواځی پیسو ته گوری.. او ما هم درته وویل

چې تنخوا دی دوه چنده کوم نو خوله دی بنده ساته...

- خو زه نغوایم نور دلته کار وکړم..

ذوالفقار- ته غول خوری...

ذوالفقار دومره په غوسه دا خبره وکړل چې زه یو دم چوپ شوم، او نور مې څه ونه

ویل تر غرمه اذانه شرکت کی وم او ذوالفقار تر هغه وخت یو خبره لا زموږ دواړو

سره ونکړل...

زبیر- یعنی د رښتیا یې وویل چې ستاسو تنخوا دوه چنده کوم خو د شرکت څخه

مه ځی...؟

- هو همدغه یې وویل البته د کنخلو په ژبه...

زبیر په خدا وویل: پخدای چې ذوالفقار لیونی دی، که زه د هغه لځایه وایې داسې

مفت خوره او بیکاره کارمندان مې د هغوی د ویلو مخکې د شرکت څخه شړل...

- په هر حال اوس لپاره دا موضوع پرېږده.. صبر لږ کرار شی بیا زه ورسره خبری

کوم راضی کوم یی...

زبیر- خدای خبر که راضی شی خو بیا هم خپل کوشش وکړه..

- اهوم..

د غرمه لمونځ وروسته د استاذ د کور خواته روان شوم، د استاذ د کور دروازه مې

چې وټکول همغه پرونی نری زنانه آواز مې تر غوږ شو چې ویې ویل: سوک؟

- طاها یم..

منتظر وم د پرون پشان استاذ راته دروازه خلاصه کړی خو ددی سو میاشتو پر

خلاف چې استاد به تل راته دروازه خلاصه ول نن راته د استاد لور دروازه خلاصه
کړه..!

حیران شوم لدی چې د استاد لور راته دروازه خلاصه کړه! بغیر لدی چې د هغې خوا
ته وگورم سترگې مې ځمکې ته ونيول او ومې ویل: استاد چیرته دی؟
زما په خبره هغې خپل غټ ټیکری یو څه نور هم خپل پر ځان را تاو کړو او په نیولې
غږ یې وویل: بابا د پرون شپې راهیسې مریض دی..
- خدای دی خیر کړی د څه مریض؟ پرون لا ښه وو.. ناساپه څه وشول؟ اوس چیرته
دی؟

د هغې په جواب نه راکولو مې سر پورته کړو او ور ومې کتل، مخ یې کامل توکه
ټیکری کې پیچلې وو خو هغه دوه توری سترگې... د اول ځل لپاره زه دیته اړ ایستم
چې د یو انجلې سترگو ته په ځیر ځیر وگورم...! او بی اختیار مې له خولې ورته
ووتل: ماشالله سومره ښایسته سترگې...

پدی خبره مې هغه خو لری زه خپل د حیرت څخه هک حیران شوم..! دا نو څنگه
خبره وه چې ما وکړل؟! د موضوع د بدله ولو لپاره مې ژر وویل: استاد اوس چیرته
دی؟

د استاد لور- بابا اوس کور کیدی.

- که اجازه مو ویې زه غواړم یو ځل وگور..

د استاد لور راته لاره پریخودل او ویې ویل: مهربانی..

یو یالله مې وویل او د هغې پسی شوم، د میلمه خانې سره پښه نیولې و دریدم چې
هغه مخکې شوه او کوم کوټه کې چې استاد وو هغه کوټه څخه یې خپل خویندی
وباسل بیا پر ما یې غږ وکړو زه هم کوټې ته د یو کراره سلام پر ویلو ننوتلم، چې
استاد مې پر نالې ځملاستلې ولیدی! یو ورځ کې رنگ دومره تغیر خوړلې وو چې حد
نه درلود! بیحده حال یې ما ته خراب معلوم شو.. مخکې ورغلم خو د استاد سترگې

همغسی پتې وه، کرار مې ورباندې غږ وکړو خو هیس جواب یې رانکړو!! خپل لاس مې د هغه په تندی کیخودو بیحده سره تبه یې وه...!

د استاذ لور ته چې د کوټې دروازی مخکې ولاړه وه او زموږ خوا ته یې راکتل و مې ویل: ډاکټر ته مو وړی؟

استاذ لور- پروڼ ستاسو د تلو وروسته کله چې کور ته راغې حالت یې ښه نه وه، موږ چې هر سومره ورته وویل ډاکټر ته لارښې ویې نه منل.. نن غرمه خوا ته یې حالت بیحده خراب شو.. ادی تازه سو دقیقی مخکې ولاړه ترسو موټر راوړی او شفخانی ته یې ویسو..

- ولې مو ماته همه شپه زنگ ونه وهې؟ زما نمبر د استاذ سره وو؟
استاذ لور- فکر مو نشو..

د استاذ په تندی مې بیا لاس کیخودو تبه یې د نرمال حالت څخه اوښتی وه، او د زیات تبې څخه بې حال شوی وو..

- سومره وخت کیږی چې مور مو د موټر پسی تللې؟
استاذ لور- پنځه شپږ دقیقی.. (هغې خپل خبره پوره کړې نه وه چې کوڅه کې د موټر غږ شو... او څو دقیقی وروسته د استاذ میرمن کوټې ت راداخل شوه، په ښکته نظر مې ورسره سترې مشی وکړل او بغیر لدی چې نور اضافه خبره وکړم، استاذ مې راپورته کړو کله چې راپورته کوی می، لږ په خود شو او سترگی خلاصی کړی خو دومره گنګس وو چې زه یې ونه پیژندلم..

استاذ مې موټر کې کینوی د استاذ میرمن هم د استاذ څنگ ته کیناستل، لور یې هم غوښتل چې زموږ سره شفخانی ته راشې خو مور یې اجازه ورنکړل...
استاذ لور- ادی زه به هم راشم کوم شی به پکار شی...
استاذ ښځه- ضرورت نشته لورجانی ته کور کې خپل د خویندو سره پاتی شه دا ځوان راسره دی...

مخکې سیت کې د موټروان سره کیناستم او موټر حرکت وکړو، د تلو مخکې مې بی
اختیاره د استاذ د لور خوا ته چې د کوڅې مینځ کی ولاړه او سترگې د اوښکو ډکی
وه وکتل... او بیا مې ناساپه د خولې ورته ووتل: کورته ننوځه خلک تیرېږی
راتیرېږی...

زما په خبری هغې راوکتل خو د جواب راکولو مخکې موټر حرکت وکړو، خپل په
کړی خبری پشیمان شوم! پر ما څه چې د کوڅی مینځ کی ولاړه ده او خلک یی
گوری؟ زه ولې نن داسې بی اختیاره غوندی یم؟ شفخانی ته تر رسیدو نور هیس
خبره مې ونکړل، هلته چې ورسیدو ډیر ژر ډاکتران را ټول شول او زر رقم معاینات
او دواگانې ولیکل دا هم د خدای فضل وو جیب کې می پیسی وه! دری ساعت
دیخوا هخوا مې منډی کړل، استاذ ته یې همغه دقیقه سیروم او پیچکاریانی ووهل
او د خدای شکر تبه یې رابنکته شوه..

ډاکتر د استاذ د کوټې څخه راووت او غږ یې کړل: ددی مریض پیواز سوک دی..
زه ژر ورمخکې شوم او ومې ویل: زه یم ډاکتره صیب اوس سنگه دی زموږ د مریض
حالت؟

ډاکتر یو کوچنې ورقه زما لاس ته راکړل او ویې ویل: ورشه دا بیل اول تاویل کړه
بیا وینه 500 سې سې وینه خپل مریض ته پیدا کړه... رښتیا گروپ خونې څه ده؟
- نه یم خبر..!

ډاکتر- دا نو څنگه حال دی..؟ ته خپل د پلار د وینې گروپ څخه نه یئ خبر..؟
- اول خو زما استاذ دی نه پلار.. او دویم دا چې تبه د وینې سره څه کار لری؟ (شکمن
وم ځکه ما زیات اوریدلی وه چې شفخانه کې ډاکتران وینه غواړی او بیا ستا مریض
ته یې نه تیره وی ځکه هغه ورته احتیاج نلری، بیا ستا وینه پر بل مریض په پیسو
خرڅه وی..!)

ډاکتر- وینه یې کمه ده نه پوهیږم ولې..؟ خو باید ورته وینه تیره شې اړتیا ورته
لری.

- نو تاسو د څه لپاره ډاکټر یاست خو دلیل پیدا کړی ولې وینه کمه ده؟
ډاکټر په غوسه ناکه لهجه وویل: گوره هلک ځان به راته تیز تیز نکوی.. وایم وینه
کمه ده یعنی وینه راوړه کنه زه خو کوم مشکل نلرم همدا اوس دی مریض ددی ځایه
ورلې شی...

هیس مې دا ډاکټر خوښ نشو که کوم بل نفر راسره وایې ضرور مې ددی منحوس
شفخانی څخه باسې او یو سم شفخانی ته مې وړې! خو افسوس چې مریض استاذ
وو او د شفخانی څخه مې انتقال کولې نشو، لارم وینه مې ورنه چک کړل د هغوی د
وینې گروپ +A وو! هر سومره چې د وینو پسی وگرځیدم پیدا مې نکړل اخیر راته
ډاکټر وویل چې خپل 500 سی سی وینه راوباسه بیا مور درته وینه بدل کو یعنی
ستا وینه +B اخلو او بدل کې تاته +A وینه درکو تر سو ته خپل مریض ته تیر کړی!.

سم صحیح پوهیدم چې هسی وینه رانه اخلې او خدای خبر که استاذ ته یې ورکړې
خو بله چاره نه وه، د استاذ میرمن راپسی وه او که لږ شانتې انکار مې کړی وایې نو
فکر یې کوی چې ډارن انسان یم او وینه نه ورکوم..! که رښتیا ووايم غیرت کې
راویستم او 500 سی سی وینه یې رانه وباسل..! کله چې وینه مې ورکړل غوږونو
کې مې د بنگهار آوازونه شروع شول..! ما خپل دومره وینه نه درلود او دا چې دومره
مې وباسل نو فشار مې ښکته شوی وو، تر دوه ساعت شفخانه کې استاذ لپاره انتظار
وم داسې دوه ساعت چې زه هیس په ځان پوی نشوم چې څه روان دی او څه خبره
ده؟

د دوه ساعتو وروسته استاذ لږ پر خود راغې خو ډاکټر شپې ته د بستر کولو وویل،
ملاقات ته یې ورغلم شکر وو سترگې خلاصې کړې وه، زما پر لیدو یې د تل پشان
خپل په ذاتې خوش اخلاقي راسره خبری وکړل، غوښتل مې شپه هملته شفخانه کې
پاتی شم خو نه پوهیدم ولې استاذ ویل ضرورت نشته او لارښه کور ته..! شاید ځکه
چې زما خراب حال یې لیدلې وی! استاذ چې کله خبر شو چې ما وینه ورکړې نو

سخت خفه شو او بڼه سم خبری راته وکړل، خو کار تر کار تیر وو زما د وینو څخه یې شاید 100 سی سی لا پوره استاز ته نه وکړی ټول وینه یې رانه غلا کړی وه!..

کله چې د استاذ طبیعت مې بڼه ولیدی نو خپل شماره مې یو ځل بیا د استاذ موبایل کې ډایل کړل او بیا مې د هغوی سره خدای پامانې وکړل او د شفخانې څخه ووتلم، یو موټر مې خپل تر کوره کرایه ونيوی، او نیمه بیهوش حال کې خپل کور ته لاړم، همدا چې ورسیدم بغیر لدی چې خپل بوټونه وباسم همغسې پورمخې کوټې مینځ کې پریوتم.. د ماښام مونځ قضا شوی وو چې لږ لږ پر خود شوم.

همدا چې خپل ځای کې کیناستم د ذوالفقار زنگ راغې.. په سل جبر او زحمت مې جواب ورکړو.

ذوالفقار- چیرته یې..؟

- کور کې..

ذوالفقار- فهیم ستا سره دی؟

حیرت مې وکړو لدی چې ذوالفقار زما څخه د فهیم پوښتنه کول! زه چې د فهیم د

نوم څخه لا کرکه لرم هغه وخت ذوالفقار توقع درلود هغه دی زما سره اوسیدلی؟

- نه زما سره څه مرگ غواړی؟ نه چې یو د بل څخه مو زیات بڼه راځي چې ته د هغه

پوښتنه زما څخه کوی؟

ذوالفقار- نو دا به چیرته تللي وی؟

- خیرت خو دی؟ کوم خبره شوی؟

ذوالفقار- خدای دی خیر را پینې کړی زه هم نه یم خبر تیار اوسیدلی خو دقې وروسته

راځم درپسی..

- چیرته؟

ذوالفقار بغیر لدی چې جواب راکړی موبایل یې بند کړو..! لږ ورختا شوم منم چې د

فهیم څخه مې چندا بڼه نه راتلل خو دا معنا نه وه چې خدای نکرده د مرگ

درخواست ورته وکړم.. همغسې بیحال پروت وم، چې سو دقیقې وروسته ذوالفقار یو دوه مسجه زما موبایل ته راکړل او زه پوی شوم چې زما کور ته را نږدی شوی..

په همدې خاطر په سل جبر او زحمت لځایه پاسیدم لږ اوبه مې خپل پر لاس او مخ واچول او له کوره ووتم. څو ثاني وروسته ذوالفقار راورسیدی ژر موټر کې کیناستم. ذوالفقار بغیر لدې چې زما خوا ته وگوری ویې ویل: زه دی خبری ته حیران یم چې زامن د دوی دی، گټه فایده یې د دوی ده، بیا ولی ستونزی او مشکلات یې زما پر غاړې دی؟ زه اوس مثلاً د دوی مشر یم؟ کوم جنایې پولیس یم؟ که څنگه چل دی؟ چې هر بلا چې پر دوی نازل شی ما غواړي.

پوره حق می ذوالفقار ته ورکوی چې داسې په غوسه اوسیرې، رښتیا وایې زموږ ستونزی تل ولې باید ذوالفقار حل کړي؟ پوهیدم د ذوالفقار مطلب ماته نه وو خو هغه دقه مې فکر وکړو چې زه یې پر غوږ ووهلم، همدا چې موټر کې کیناستم احساس می کوو چې د بدن تودوخه می مخ پر پورته کیدو ده، د سر گنگس کیدلو، او کانگې کولو سره تبه مې هم بدن ته راغلل..

ذوالفقار- په تا څه شوی؟

نه مې غوښتل د ذوالفقار عصاب نور هم خراب شي نو ځکه مې دروغ وویل: د غرمه راهیسی لږ لږ تبه می درلود، خو اوس بیخي لیونی کړم. ذوالفقار یو نظر زما خوا ته راوکتل او ویې ویل:- رنگ دی هم پریدلی د موټر ښیښه ښکته کړه، د بیرون هوا یخه ده شاید ښه شی. که پیر تبه لری ډاکټر ته به لار شو. - نه ضرورت نشته..

ډیر ژر د ذوالقرنین کاکا کورته ورسیدو ذوالفقار څو ځله په کلکه باندي د کور دروازه ووهل، او په تمه شو څو ثاني ورورسته فرید دروازه خلاصه کړه، زموږ پر لیدو خصوصاً زما پر لیدو یې تندي تروش شو، فرید په نه زړه باندي ذوالفقار ته یو سلام وکړو چې ذوالفقار جواب هم ورنکړو او کورته ننوتو د برنډی مخکی څو جوړه بوټونه

باسل شوی وه، چی معلومیده بابا هم موجود دی، پدی حالت کی یو بابا کم وو. کله چی دهلیز ته داخلیدو نو د بنخو ژړا هم راتله د کاکا بنخه په کوته کی د خینی نور بنخو سره ناسته وه او ژړل یی بابا ذوالقرنین کاکا او یو دوه نور کسان چی ماته د فرید ماماگان معلوم شول په دهلیز کی ناست وه. ټول پریشانه معلومیده، ذوالفقار ذوالقرنین کاکا ته په ټنده لهجه وویل:

- څه شوی ذوالقرنین؟ کوم خبر د فهیم څخه ونشو؟

ذوالقرنین کاکا په یو غمژنه لهجه وویل: څه ووايم پخدای... هر سوک مو چی پیژندی ورڅخه مو پوښتنه وکړل، خو هیچا ته پته نشته، نور نو نه پوهیږم چی څه وکړم؟

ذوالفقار- ولا حول ولا قوه دا نو څنگه کار شو؟ باید یو خبر دی شاوخوا شفاخانو ته هم ورکړو، شاید هلته یی پیدا کوو.

د ذوالفقار پدی خبره د بنخو چغې نور هم پورته شوی.. احساس می کوو چی په پښو نشم دریدلی، او ځمکه می د پښو لاندی څرخي، نه می غوښتل څوک زما د خراب حالت متوجه شی په همدی خاطر ژر د دروازی اندی ته پر یو نالی کیناستم، فکر می کوی چی فشار می ښکته شوی وو ځکه د هغه وینه ورکول لکه چی خپل کار کړی وو کله چی کیناستم یوسه حال می ښه شو.

همغه دوه نفرانو کې چې دواړه ماته د فرید ماماگان ښکاره کیدل یو نفر چې نوم یې نعیم و وویل: باید اعلان هم وکړو.

ذوالفقار- کوچنی خو ندی چی ورک شوی، او ته ځی مسجد کې ورپسی اعلان کوی.

نه پوهیږم ولې خو ناساپه مې یو خبره ذهن ته راغلل او همغه مې وویل: زه فکر کوم چی تښتیدلی؟؟

زما په خبری ټولو زما خوا ته راوکتل، او د ټولو تندی تروش سو! د فرید مشر ماما وویل: څنگه تښتیدلی؟

- ه... هغه اوس وخت ډير ځوانان خارج ته قاچاقبري تښتې بغير لډي چې کورني خبر اوسپړي.. شايد فهميم هم.....

فريد په غوسه او طعنه وويل: په هر چا باندې خپل گمان مه کوه ته به خپل د کورني څخه تښتيدلې اوسپړي او شايد د خارج تلو پلان دى هم درلود...؟ خو فهميم ستا پشان بيغرت ندى..

ذوالفقار- زما پر عصابو مه څه فريد کنه وهم دى..

د فريد لځايه ناساپه د هغه ماما نعيم يو دم ذوالفقار باندې خوله خلاصه کړه او ويې ويل: د خولى خبرې ته دى پام کوه.(او خپل د اشارې گوته يې د گواښ په شان د ذوالفقار مخکې ونيول چې ذوالفقارم په کلکه باندې د هغه پر لاس ووهى او شاته يې ټيله کړو. ذوالقرنين کاکا ژر مداخلت وکړو ترسو جنگ ونشې خو د فريد ماما بيخې د کنټرول نه وو او خوله يې خلاصه کړې وه او کنځل يې کول، ذوالفقارم د کنځلو جواب ورکوه، د فريد ماما نږدې نه راتلى شايد پوهيدى چې نشى کولى ذوالفقار ووهى...!

خو ما داسې احساس کوى چې د ذوالفقار زړه غواړي چې هغه رامخکې شى او دى ښه جوړ وډبه ويې. په همدې خاطر ذوالفقار خواته نږدې شوم او د هغه لاس مې ځان طرف ته راکش کړو او ومې ويل: بس کړه ته و خداى، رښتيا وايي زما خبره غلطه وه.

ذوالفقار زه په آرامه باندې شاته ټيله کړم او په همغه غوسه يې وويل: نه ستا خبره غلطه نه وه، دا فکر زما ذهن ته هم راغلى وو خو ډاډمن نه وم، خو اوس چې هيس خبر يې نشته مطمئن شوم چې تللى هسى هغه ورځ يې چغې وهل پيسى گتم او فلان کوم بستان کوم...

نعيم- ويلې پيسى گتم ويلې ندى چې د کور تختم په هر چا باندې خپل ددى وراره گمان مه که(نعيم زما خوا ته اشاره وکړل... يو خو حالت مې ښه نه وو بل خوا ددوى داسې بيځايه خبرو بيخې طبيعت راخراب کړو، ذوالفقار بيا د جنگ خوا ته

نږدی کیدی خو دا ځل بابا مداخلت وکړو، او زه یو دم د بابا د خبرو څخه هک حیران شوم ... باور مې نکیدی چې دا خبری دی بابا کړی اوسپړی؟

بابا- نعیم خپل د خولې خبری ته پام کوه!.. په یو سپړی سل مخونه خوړپړی ... ته چې هر خبره محمد طاها ته کوی مطلب ما ته یې کوی...
نعیم- نه زه تاسو ته دا خبری نکوم تاسو خپل هم پوهپړی چې طاها...
بابا- طاها څه...؟ تا کوم انجلې سره لاس تړلی گیری کړی؟ یا کوم بل غلط کار باندی ددی گیر کړی..؟ که فرض مثال تا پدی کارونو گیر کړی هم اوسپړی بیا هم ته حق نلری زما زوی ته داسی بیځایه خبری وکړی...

حیران حیران مې د بابا خوا ته کتل، یعنی اوس هغه زما څخه دفاع وکړل؟ عجیب وه بیحده... بابا زما خوا ته په تروش تندی راوکتل او ویې ویل: ورځه شابه کاکا دی هم ددی ځایه بوځه...

د بابا په خبره په سل زاری باندی مې ذوالفقار دهغه ځای بهر کړو، هیس رقمه نه راضی کیدو زړه یی غوښتو د فریدد ماما ښه وډبوی. موټر کی کیناستو او ذوالفقار موټر چالانده کړو په لاره کی یوه خبره لا ونکړه، بیحده په غوسه وو ما هم خبری ونکړل چی هسی نه نور هم په غوسه شی او د فریدد ماما بدله زما پر وهلو واخلي. او بلخوا څخه تراوسه د بابا په خبرو حیران وم! او فکرمند وم!.. په تاریخ کې لومړی ځل بابا په یو مجلس او جنگ کې زما پلوی کړی وه!..

د شپی لس بجو خوا وه چې د ذوالفقار کور ته ورسیدو، البته ما غوښتل خپل کور ته لارشم خو دومره گنگس و چې د تلو توان نه وو، د موټر څخه چې ښکته شوم میاشا مې د بام په سر ولیده! ذوالفقار هم د موټر څخه راښکته شو او بغیر لدی چې د هغې خوا ته وگور په تروش تندی وویل: هره ورځ زما د موټر په غږ راځې د بام سر ته او گوری چې شاید ته راغلې اوسپړی...

د ذوالفقار خوا ته مې وکتل چې هغه په مشکوکه انداز وویل: ما ته رښتیا ووايه
طاها تا خو دی انجلې ته کوم د دروغ امید او گپ خو ندی ورکړی..؟
- نه پخدای که ما ورسره خبره لا کړی اوسپړی گپ ورکول خو لری..
ذوالفقار د بام سر د میشا خوا ته وکتل او بیا په تروش تندی ما ته راوکتل او ویې
ویل: گوره طاها که یو ورځ خبر شوم تا داسې یو رزیل کار کړی خپل پر لاسونو دی
مړ کوم... اوس هم ننوځه کور ته...

بغیر لدی چې کوم څه ووایم کور ته ننوتلم، یو همدا پاتی د یو انجلې په سر ذوالفقار
زما سره جنگ وکړی! همدا چې دهلیز ته ننوتلم په نالې پریوتم، اه که زه خبر وایې
500 سی سی وینو ورکولو باندی زه داسې بیخود کیږم استاذ ته مې وینه په پیسو
اخیسته... فکر مې کوی سر مې راباندی دروند دی، داسې چې کیناستلې نشوم او
ځملاستم ذوالفقار چې د هلیز ته رانوت اول فکر وکړو چې زه هسی پروت یم خو
وروسته چې زما تک ژیر رنگ ته یې فکر شو نو په ورختای زما خوا ته راغې، پداسې
حال کې چې زما پر تندی لاس کیخودی ناری کرل خو ما بیخې د هغه غږ وا نه
وریدی...

دومره ضعیفه وم او دومره لرزه او تبه می وه چی بیچاره ذوالفقار راباندی دوه دری
کمپل واچول د تبې گولې راکړل خو بیا هم زه د یخ له لاسه لږزیدم! احساس مې
کوی چې د ژمی تور سیله ده او زه یخ واورو کې بغیر د کوم کالو ناست یم!.. د
زیات یخ له لاسه مې شونډی تک شین شوی وه! تر دی حده چې ذوالفقار زبیر ته زنگ
ووې ترسو د تبې لپاره یو سیروم او سو پیچکاری راوړی او خپل هم پاسیدی او
برقې بخاری راته روښانه کړل، زه د بخاری انډی ته بیخی نږدی ناست وم تر دی حده
چی ذوالفقار یو دوه ځل راباندی غږ وکړو چی ویښتیان دی ونسوزی...

خو ما بغیر ددی چی د ذوالفقار خبری ته کوم توجه وکړم بخاری خوا ته نږدی کیدلم
زبیر ږیر ژر دوا په لاس راورسیدی، ذوالفقار غوښتل چې بخاری خاموش کړی او ماته
د تبې سیروم تیر کړی خو زه یو ثانیه لا حاضر نه وم چې بخاری خاموش کړی ځکه

احساس مې ڪو ڪه بخاري خاموش ڪړې زه د يخ له لاسه مړ ڪيږم نو ځكه مې د ذوالفقار خبره ونه منل او بخاري مې خاموش نكړل د زبير خبره لږ نور پاتي وو چې بخاري غيږ ڪې ونيسم.. دومره ورته نږدې ناست وم ...

دري ساعته بخاري روښانه وه او اخير ڪې لکه آتشفشان پشان ڪوټه يئ ګرمه ڪړل تر دې حده چې ذوالفقار مجبور شو د ڪوټې ڪرکي خلاصه ڪړي خو زما يخ تراوسه نه وو کم شوی او د يخ له لاسه لږزیدم..

زبير- زمور يو شپونکې "چوپان" کليوال و هره ورځ به يي خپل ميږي، اوزي د چره ولو لپاره بهر دښتې ته راباسل يو ورځ سخت ژمي و وآوره وريدل چې زه ولاړم د هغه خواته په يو ټيم.. "قوټی ډوبی" همدا د غورډو اوسپنه والا قوټی يي د لرګيو، کاغذونو، او پلاستيکونو څخه ډک کړي وو. او په هغه تش ميدان يي ورته اور اچولی وو او ګرار بيغمه په مزه مزه د هغه اور لمبو ته ناست وو زه ورغلم ورته می وويل: څه خبره ده شپونکې؟ سړي چې زه وليدم نو خپل ځان يي يوسه نور هم د اور لمبو خوا ته نږدې ګرو ستا پشان بيا يي ماته وويل: ياره زبير خدای مو هغه دنيا مه بې اوره ګوه...

حالت می بيحده خراب وو خو بيا هم د زبير په خبره خدا راغله ذوالفقار هم په خدا شو چې زبير وويل: څنگه طاها تخو داسی ګوم امید نلری؟ په نيولې غږ مې وويل: زه که وغواړم او ګنه..! بيا هم هغه دنيا پريمانه اور مې نصيب ڪيږی.

د شپي تر دولس بجو خو د يخ دلاسه ڪمپل ڪی ننوتی وم خو يوه بجی خواته ګرمی می وشوه... داسې چې په بدن می اور بل شو ڪمپل مې د ځان څخه لری ګرو فايده ونکړل هر کار مې چې ګوی بيا هم د بدن تاودوخه می پورته وه اخير مجبور شوم په هغه وخت د شپي بغير لدی چې سوک راويخ ګرم په آرامه ګامو حويلی ته ووتلم د دهليز دروازی څنگ ته په برنډه کی د يو ڪميس سره هغه يخ ته ګينستم نيم ساعت

هلتہ ناست وم او تازه احساس می کوی چی بدن می یوسه یخ شو چی د دھلیز
دروازہ خلاصہ شوه. او..

شمویل - سلام..

د شمویل په غږ له ویری مې اوږی وپریدل..

شمویل - و می ډاره ولې ماشومه؟

- اهوم یوسه.. کوم خبره ده چې داسې راغلې؟

شمویل - هو.

-خه؟

شمویل - ته ولې ډوپی نخوری؟

په حیرت مې وروکتل فکر مې کوی چې هسی ټوکې کوی خو هغه په تروش تندی

کتل تر سو زه جواب ورکړم! په کرار مې وویل: ډوپی خورم خو اوس مې زړه

نغواری..

شمویل - په تا باندی چې د ډوپی بوی ولکیری نو ته فکر کوی چې مور شوی یې؟!

په حیرت مې وروکتل او ومې ویل: ته له کوم خوا خبر شوی؟ (دا سو وخته داسې

شوی وم د ډوپی بوی به چې راباندی ولکیدى نو فکر مې کوی چې مور شوی یم! نن

مانبام لږ پاتی وو پدی کار ذوالفقار وهلې وایې چې ته ولې ډوپی نخوری؟ خو ځکه

چې مریض وم خه یې راته ونه ویل)

شمویل په خفه انداز زما خوا ته رانږدی شو او ویې ویل: دا ټول زما د لاسه..!

-خه مطلب دا ټول ستا د لاسه؟؟

شمویل - دا چې ته پیریانو گوری او خبری ورسره کوی دا ددی سبب کیږی چې ستا د

بدن مقاومت او توان ضعیف شی او ته لږ لږ زمو خاصیتونه ځانته واخلی..! ته فکر

کوی د ډوپی په بوی مور کیږی خو داسی نده، ته یواځی دا دروغجن احساس لری..

ته انسان یې او ستا بدن ډوپی ته اړتیا لری..

- زه بڼه یم شمویل لږ تبه مې وه نو ځکه اشتها مې ډوپی ته نه راتلل..

شمویل- ته نه یې ښه طاها ته فکر کوی هغه 500 سی سی وینو ته داسې بیحال او مریض کړی یی خو داسې نده اصل کې ستا ارتباط د پیریانو او د هغوی د نړی سره ددی صیب کیږی چی ته کمزوری شی...

- نو زه اوس څه وکړم..؟

شمویل- دا واخله (شمویل زما خواته دوه کوچنې کاغذونه ونيول او ویې ویل: دا شویست دی دا په پاکو اوبو کې حل کړه یو پیاله اوبه یې وڅکه او په پاتې اوبو یې ولامبه انشاءالله د بدن څخه به دی زموږ د لمس اثرات لارشی... البته تر یو څه وخت.

غوښتل مې ورڅخه پوښتنه وکړم چې څه مطلب تر یو وخته؟؟
ذوالفقار- طاها دلته څه کوی؟ ښه یی؟

د ذوالفقار په غږ شمویل یو دم غیب شو! ددی څخه مخکې چې کوم جواب ورکړم ذوالفقار زما طرف ته چی په یو تیاره برخه د برنډی ناست وم راغی لاس یی زما په تندی کیخودو او په قهر یی وویل: تبه لری بدن دی لکه اور دی. راءه کوټی ته..
- زه ښه یم ذوالفقار غواړم یو سو دقیقې دلته کینم.

ذوالفقار- بدن دی اوس گرم دی نه پوهیږی وروسته مریض کیږی ولاړشه شابه.

ذوالفقار زه ځان پسی دهلیز ته ننباسلم، د شمویل لخوا راکړل شوی هغه دوه دانې کاغذونه مې تراوسه لاس کې وه ددی څخه مخکې چې ذوالفقار یې وگوری لاس کې مې پټ کړل، او ذوالفقار ته مې وویل: اممم زه غواړم یو حمام وکړم فکر کوم لږ به تبه مې کمه شی..!

ذوالفقار- ښه خبره ده حمام کولې شی؟

- هو ولې نکولې شم؟

ذوالفقار- لږ حالت دی ماته نرمال ښکاري.... په هر حال ته حمام وکړه زه درته ږوی تیاره کوم یو گوله وخوره..

ددى څخه مخکې چې د ډوډۍ خوړلو څخه انکار وکړم ذوالفقار په گواښ لرونکې لهجه وويل: گوره زه اوس يو دم ښه يم خوشحال يم... نو خپل په خبرو زما پر عصابو مه ځه چې وهم دى.. شابه ته حمام وکړه او زه به تر هغه وخت درته ډوډۍ تيار کړم..

نور څه مې ونه ويل او حمام خواته روان شوم د شمويل ويل شوى کار مې عملې کړو او هغه کاغذونه مې اوبو کې حل کړل لږ مې ورڅخه وڅکل او په نورو مې حمام وکړو، او باور مې نکيدى کله چې د حمام څخه بهر شوم نو فکر مې کوى بدن مې سپک شوى! نه مې تبه درلود او نه هم بدن مې درد کوى او د هغه څخه عجيبه دا چې فکر مې کو د کلونو کلونو وړى يم او بيحد مې اشتها خلاصه شوى وه. ذوالفقار چې وريچې او لوبيا مخکې راته کيخودل لکه د سوماليا وړو پشان مې ورباندې حمله واچول او ټول مې وخوړل، ذوالفقار خالي کاسې ته په ځير ځير او حيرت کتل..

ذوالفقار- که مور شوى نه يې وريجى نور هم شته..!
د وړى احساس مې درلود خو شرم وو ووايم نور هم راته راوړه نو ځکه مې کرار وويل: نه مننه مور شوم، بيحده خوندور دى پاخه کړى وه..
ذوالفقار- ما نه وه پاخه کړى زبیر راوړل لکه چې د هغه مور پاخه کړى وه..
- اها هر چا چې پاخه کړى وه خو بيحد خوندور وه..

ذوالفقار قابونه ټول کړل ما هم جاى نماز هوار کړو او په لمانځه و درېدم، د لمونځ وروسته هملته دهليز کې مې ځانته ځاى واچوى لو غوښتل مې چې ويده شم چې ذوالفقار وويل: که خبر وايې يو حمام کولو باندې داسې جوړېږى خپله مې وړى حمام ته...

د ذوالفقار په خبره مې وخنډل خو جواب مې ورنکړو، خداى دى شمويل ته جنتونه نصيب کړى بيحده ښه احساس مې درلود نه مې د بدن کوم برخه درد کول او نه مې هم تبه درلود... همدا چې سر مې بالښت ته ورسيدى ويده شوى وم...

سهار ذوالفقار ویل کار ته مه رآه او آرام وکړه، خو زه یو دم بڼه وم نو ځکه مې پریکړه وکړل چې دا اخیری سو ورځی چې د ذوالفقار شرکت کې کار کوم په کامل ایمانداری او زحمت باندی خپل کار وکړم او بیخایه ټنبلې ونکړم.. موټر کی د کیناستلو مخکې ذوالفقار ته زنگ راغې او هغه ماته د موټر کیلې راکړل تر سو موټر دباندی کوڅې ته وباسم، ما هم په کراره کراره موټر د حویلې څخه دباندی وباسې، او په تمه شوم تر سو ذوالفقار د موبایل سره خبری خلاص کړی او راشې، ذوالفقار په تروش تندی لگیا وو خبری کول...

زما فکر د ذوالفقار خوا ته وو چې یو چا وویل: ای دیکخوا!...

ددی لفظ په آوریډو مې رنگ یو دم وپریډی. او د سترگو مخکې مې سپین په وینو لړلی بوجی او د هغه څخه راوتلې تور ویبنتیان انځور شول، خپل سر مې په تلوار وڅوڅه وی او د غږ د صاحب پسی مې وکتل چې چا ماته ناری وهلې وه؟ چې سترگې مې په دوه حجاب کړو انجونو ولگیدل..! یو دانه مې وپیژندل میشا وه خو دا بل چې ماته غږ کړی وو دا مې ونه پیژندل! همغه انجلې چې پر ما غږ کړی وو موټر ته رانږدی شوه او ویې ویل:

انجلې- کولې شې مور دواړه خپل موټر کې تر یو ځای ورسه وی؟
ددی څخه مخکې چې زه کوم جواب ورکړم ذوالفقار وویل: لکه تر کوم ځای؟ ځای خو نوم لری؟

د ذوالفقار په غږ هغه دواړه و ډاری شوی او په بند بند لهجه یې وویل: ه... هغه...
ت... تر... دا نږدی شفخانی پوری..

ذوالفقار- اممم کوم نږدی شفخانه؟ دا لقمان حکیم یاده وی؟
انجلې- هو..

ذوالفقار- اول خو دا چې دا دوه قدم لاره ده او موټر کې رسه ولو ته ضرورت نشته پیاده لارشی ورزش مو کیږی. او دویم دا چې (ذوالفقار خپل د لاس ساعت ته اشاره وکړل او په مشکوک لهجه یې وویل: اوس ساعت 7:15 دقیقی دی او خدای خبر

هغه شفخانه خلاصه وی.. ځکه هغه شخصی روغتون دی او د 9 بجو وروسته فعالیت شروع کوی..

د ذوالفقار په خبرو هغوی یو دم خاموش شول، ذوالفقار هم نور کوم خبره ونکړل او موټر ته راپورته شو، په تروش تندي زما خواته وکتل او ویې ویل: حرکت وکړه. موټر مې روښانه کړو او بغیر لدی چی د هغه دواړو خوا ته وگورم حرکت مې وکړو، د ذوالفقار تندي د څو دقو لپاره تروش وو بیا ناسابه وویل: رښتیا پلار دی زنگ وهلې وو.

- د څه لپاره؟

ذوالفقار- ویل یې د فهیم درک یې معلوم کړی..

- عجب چیرته وو؟

ذوالفقار په غوسه وویل: اخ زما لاس ته به رانشی دا فرید و نعیم هسی زیات دوی دواړو ستونې شکوو چې فهیم نه تختی او فهیم بیغرت ندی او فلانکې ندی او بستانکې ندی...پرون ماښام یې فهیم یو شناخته د نیمروز باډر کې لیدلې چې ایران ته روان وو..

په پسخند مې وویل: دا خو معلومداره خبره وه خو دوی نه منل.

ذوالفقار- همم خو زه هم یو خبری ته حیران شوم..!

- څه ته؟

ذوالفقار- دا چې ته د کوم خوا پوی شوی چې فهیم قاچاقې خارج ته روان دی؟

په خندا مې وویل: تیر به شو لدی بحث.

ذوالفقار- نه ماته ووايه ته څنگه پوی شوی؟

- هسی سو وخت مخکې کله چې د کلې څخه راغلم ښار ته نو یو سو ملگرو راته دغه

د قاچاق لاره وښودل چې لارښه ایران بیا ترکیه و اروپا ته...

ذوالفقار- دا ملگری دی سوک وه؟؟

- ځنگه پوی نشوم؟

ذوالفقار په غوسه وویل: سوک وه نوم آدرس؟

په حیرت مې وویل: نوم او آدرس سه کوی؟

ذوالفقار- غواړم خوله و پوزه یې ورمات کړم پدی بیخایه مشورو او خبرو باندې..

- اوس نشته زما په خیال مسکو کیدی روسیه... هی که هغه وخت ورسره تللی وایې

اوس به زه هم روسیه کې وایې..

ذوالفقار- بنده کړه خوله دی....

- بغیر د ټوکو د رښتیا هم کله ناکله مې زړه غواړی ددی خایه لارشم..

ذوالفقار خپل لاس د وهلو پشان را پورته کړو او ویې ویل: یو بل خبره وکړی طاها

پدی خوله دی وهم..

ذوالفقار دومره په کلک گواښ وکړو چې نور مې د خولې کشک وتړی او خاموش

شوم، شرکت ته چې ورسیدو د تل پشان خاله مبارک مخکې راته ولاړه وه په خوار

نظر مې د ذوالفقار خوا ته وکتل چې هغه هم په تروش تندی راڅخه لری شو...

خاله- سلام بڼاغلی طاها..

- علیک سلام بڼه یاست..

خاله- شکر د خدای فضل دی، تاسو بڼه یاست..

- اممم شکر بڼه یم...

هیس مې زړه نغوښتل چې هلته اوسیرم خو بل چاره نه وه، په خفه انداز ولاړ وم او

ورته کتل مې چې هغې په تلوار وویل: ما ټول دواگانې چې دلته دی نومونه او بیه

زده کړی نور هم شته که خلاص شول؟

- اممم یو دوه قلم نور دواگانی لاپاتی...

خاله- اوس بیکاره یاست..؟

- هو ... هو نن درته اخیری قلم دواگانی معرفی کوم بیا زموږ کار خلاصیږی..

دا چې نن ددی مصیبت اخیری ورځ وه نو په تلوار مې د هغه دواگانو نومونه او بیه

نبودل شروع کړل.. کله چې کار مې خلاص شو یو راحت ساه مې واخیستل اه شکر تمام شو دا مصیبت... لا خوشحالی مې تمام شوی نه وه چې هغې کرار وویل:

خاله- هغ... هغه ښاغلي طاها زه دا څو وخته کیږي چې کوبښن کوم یو مناسب وخت پیدا کړم ترسو ستاسو سره خبری وکړم، نن زما په نظر مناسب وخت دی ...

خاله خبری بندی کړی کرار مې وروکتل سړي ښکته وو او د پیر شرم څخه تکه سره شوی وه، څه خبره غواړي وکړي چې داسی سره او سپین کیږي؟ یو دم مې ذهن کی دا خبره راوگرځیده چې هسی نه د میشا قیصه بیا راباندی تکرار شی! هیس می زړه نغوښتل بیا کوم داسی خبره وشي، ځکه که دا ځل که خدای نکرده داسی کوم کار وشو او دا پر ما باندی مټین شوه نو ضرور د یو چا د لاس څخه مړ کیږم. نور می کار ته زړه نکیدو او یواځی په تمه وم چې هغه خپل خبره وکړي او لارشی.

خاله - زه احساس کوم تاسو بهترینه کس یاست چې دا خبره ورسره شریک کولی شم، یو هفته کیږي چې دی وخت ته په تمه وم ترڅو تاسو ته دا خبره وکړم او نن راته دا شانس پیدا شو چې ستاسو سره خبری وکړم، هغه... دا څو وخته کیږي زه ښاغلی ذوالفقار باندی مینه شوی یم...

خاله همدا چې دا خبره وکړل چوپه شوه، دا خبره چې مې ورڅخه آاوریدل یو راحت ساه مې واخیسته او بی اختیاره می یو مسکا وکړل، البته پیر می ځان کنټرول کړو چې د څو دقیقو مخکی فکرنو باندی مې ونه خاندم. خو یو خبری ته حیران وم چیرته دا خاله او چیرته ذوالفقار...؟

- تاسو ډاډمن یاست؟ اخ ستاسو یو هفته لا نکیري چې ذوالفقار پیژنی دومره کم وخت کی سَنگه...

خاله- زه خپل د احساساتو څخه ډاډمن یم ښاغلي طاها..!

- اهوم پیر ښه بیا نو دا خبره مو ولی ذوالفقار ته ونه ویل؟ او ماته مو وویل؟

خاله - نه .. نه .. زه د هغوی مخکی داسی خبره نشم کولی، دا څو وخته را معلوم شوه چی هغوی ستاسو سره بیحده صمیمی دی او.. همدا چی ستاسو د هغوی کور ته زیات ورشه درشه لری او کاکا مو هم دی نو تاسو دا خبره ورته بهتره کولی شی. - تاسو د ذوالفقار څخه ویریری؟

زما پدی خبره خاله د شرم څخه تکه سره شوه سړی بښکته واچوی او په رپریدلی غړی وویل: نه.. هغه زه نغوایم مخامخ داسی خبره هغوی ته وکړم او هغوی بد برداشت ورڅخه وکړی...

خاله دا خبری وکړل او زما د څنگ لری شوه! نه پوهیدم څه وکړم؟ په هر حال هغې پر ما دومره باور کړی وو او ماته یې خپل د زړه راز وویل زه باید د هغې خبری تر ذوالفقار ورسه وم نور فیصله بیا د ذوالفقار چې منې او کنه؟ پدی فکر د ذوالفقار دفتر ته داخل شوم هغه په کوچ ناست وو او حساب کتاب یې کوی! زبیر تراوسه نه وو راغلې کرار ولاړم او د ذوالفقار څنگ ته په کوچ کیناستم، د یو ثانې لپاره هغه د لیکلو څخه لاس واخیست او ماته یې راوکتل خو بیرته خپل په کار لگیا شو..

یو څه نور هم ورته نږدی شوم نه مې غوښت غږ مې بل سوک وآوری زما په نږدی کیدو ذوالفقار په غوسه وویل: داسې نکیری طاها راشه زما غیږ کې کینه..! څه مرگ دی هې زما خوا ته راتخته کیری؟

په خدا مې وویل: غواړم درته یو خبره وکړم خو نغوایم بل سوک یې وآوری! ذوالفقار- څه خبره؟ د اوس څخه وایم که خبره دی د شرکت څخه د تلو یا هم کوم بل بیخایه خبره وه د اوس څخه خپل د غاښونو فاتحه ووايه.. - دا اوس چې خاله سره وم هغې راته ویل...

ذوالفقار- خاله؟ خاله بیا چیرته ده؟

- دا راغلې نوی انجلې درته ښایم..

ذوالفقار- دا انجلې نوم لری او نوم یې هم فاطمه ده.

په شیطان خدا مې وویل: هو هو همدغه اغلې فاطمې راته ویل چې دا سو وخته د

يو موقع او فرصت پسي وه چې زما سره د يو موضوع په اړه خبری وکړی..؟!
ذوالفقار- د څه په اړه؟

- هغه دا چې ذوالفقار دا انجلې دا اغلې فاطمه پر تا مئین شوی..
ذوالفقار سو دقې هک پک راوکتل بیا یې په خدا وویل: ښه ټوکه وه و مې خندل..
- زه ټوکې نکوم پخداي همدغه خبره یې وکړل..
ذوالفقار په پریشان حال وویل: ته څه اپلاتی لگیا یې طاها؟! د کوم خوا مئین
کیدل؟ د کوم خوا عشق او عاشقی؟ دا انجلې پرون راغلی نن بیا د لیلا مجنون
داستان یئ ماته شروع کړی؟

- ولای ما هم همدغه ورته وویل خو هغې ویل زه خپل په احساساتو باندی ډاډمن یم
زه په ښاغلي ذوالفقار مئین یم...

د مئین لفظ مې له قصد کش کړو او په شیطان خدا مې وویل چې ذوالفقار په
غوسه راوکتل او ویې ویل: خولې سره دی پام کوه طاها هغه انجلې یو غول وخورل
یو خبره وکړل، ته نور هسی ډنډوره مه جوړه وه او دا خبره همدلته خلاصه کړه، زه
سبا سلطان خیل راغوارم او دا انجلې ددی شرکت څخه رخصته وم..
- یعنی جواب دی دهغې ومینې ته "نه" دی؟

ذوالفقار په غوسه لځایه پاسیدی د کړکې پرده چې بیرون ورڅخه ښکاره کیدی را
کش کړل او ویې ویل: دا ماشومه انجلې ده یو دقه پر ما مئین ده بل دقه پر تا هسی
د دوی د خبرو پسي سر مه گرځه وه سبا یې زه خبره خلاصه وم ددی څخه مخکې
چې کوم غلط کار وکړی..

تر غرمه آذان چې شرکت کې وم ذوالفقار خپل د کوټې پرده ښکته کړی وه، تر سو
ورته هغه خاله چې اوس پوی شوی وم نوم یې فاطمه ده ښکاره نشی... د غرمې
وروسته اجازه مې واخیست او د استاذ د کور خوا ته روان شوم د استاذ د کور
دروازه مې چې ټکول نه پوهیږم څه چل وو خو یو ناشناس احساس مې ویل کاش
بیا د استاذ لور راته دروازه خلاصه کړی او غږ وکړی سوک یې؟ لومړی ځل وو چې

زړه مې غوښت د يو انجلې غږ واورم سترگې وگورم او په ساعتونو يې خبرو ته غوږ شم..

خو زما د فکرونو خلاف استاذ راته دروازه خلاصه کړه، او زما په ليدو يې په خوش اخلاقي راسره ستړې مشی وکړل او زه يې د ميلمه خانې خواته دعوت کړم، نه پوهيږم ولې خو له قصد مې خپل بوټونه باسل ځنډوله چې شايد د استاذ لور د کوم خوا څخه وگورم خو افسوس لکه چې کور کې نه وه ځکه ما ونه ليدل..

استاذ- پخیر راغلي محمد طاها ښه يې؟

- شکر دی تاسو طبيعت اوس ښه دی؟

استاذ- د خدای فضل دی گوری خو اوس یو دم رک روغ یم..

- خدای مو تل همداسې روغ لره...

استاذ- بخښنه کوه هغه ورځ زما له وجهې په زحمت شوی..

- خدای دی نکوی د څه زحمت.. شکر دی چې اوس ښه یاست..

په ظاهر مې د استاذ سره خبری کول خو په باطن کې غوږونه مې تیز کړي وه تر سو د کوټې د دروازی ټک ټک واورم او یو شانس وو موقع په لاس راوړم تر سو یو ځل بیا هغه تور عجیب سترگو ته وگورم..

خو زما د دومره انتظار وروسته هم چا دروازه ونه ټکول! لکه چې نن چا چای نه راوړل..! د لږ درس ویلو وروسته استاذ وویل: یو بهترینه عمل درته ښایم چې د هغه پر کولو به نور هیسکله کوم پیری تاته تکلیف و نه رسه وی...

- کوم؟

استاذ- اودس..بغیر د اوداسه هیس کله مه گرځه اودس کې خدای ډیر حکمت ایخودلې، بغیر د ایت الکرسی ویلو مه گرځه پدی کی الله ډیر غټ برکت ایخودلې، کله چې ایت الکرسی وایې نو اويا زره ملایکې که شپه یئ ووايې تر سهار ستا ساتنه کوی او که د ورځې ووايې بیا تر شپې ستا ساتنه کوی. او بغیر د چهار قل هیسکله

مه گرځه تل یی وایه ددی سورتونو پر ویلو تعوید، جادو او سحر څخه خدای نجات درکوی..

مازدیگر خوا وه چې د استاز د کور څخه روان شوم، اول ځل و چې د خدای پامانی او تلو وروسته مې یو ځل د استاز د کور خواته وکتل نه پوهیږم ولې؟ د هیچا په نه لیدو خپل پدی کار مې غوسه راغله پر ما څه مرگ شوی چې هی اخوا دیکخوا گورم؟ لعنت مې پر شیطان وویل او د استاز د کور څخه روان شوم، په زر فکرنو کې غرق روان وم د کور خوا ته کور ته یو دو کوڅې پاتی وه چې یو نفر د شالخوا زما پر اوږه لاس کیخود..!

په تلوار را وگرځیدم چې وگورم چا زما پر اوږه لاس کیخودلې؟ چې د مخامخ نفر په لیدو مې سترگی د حیرت څخه راووتل او په ډار و ویری مې وویل: تاسو؟ جنرال - ستا سره مې لږ کار دی..
- څ..... څه کار؟

جنرال د کوڅې شاوخوا وکتل او کله چې کوڅه یې خالی ولیده ویې ویل: گوره ځوان زه پر تا هیس کار نلرم او نه هم کوم مشکل درسره لرم، یواځې غوښتل مې درته یو خبر داری درکړم...

پداسې حال کې چې د ویری له لاسه د جنرال څخه سو قدم شاته تلم او شاوخوا مې کتل چې هسی نه جنرال راپسی کوم سوک راوړی نه وی چی ما ووېې.. کرار مې وویل: د څه خبر داری؟

جنرال یو ځل بیا په مشکوک انداز شاوخوا وکتل او ویې ویل: دلته نه ویل کیږی سبا راشه اتم حوزی ته هلته زه درته ټول قیصه کوم.. خو دومره پوی شوه (جنرال خپل په هغه هیبتناک نظر زما خواته راوکتل او په کلکه لهجه یې وویل: ستا ژوند ته خطر دی.. هغه هم د مرگ... کونښن وکړه تل یو داسې ځای کې اوسیږی چې یو سو نفره درسره وی یواځی ځان مه گرځه..

جنرال د دی خبرو وروسته په تیز قدمو زما څخه لری شو! خو زه هک حیران هملته ولاړوم دا نو سنگه چل شو؟ سنگه زما ژوند ته خطر دی؟ د چا لخوا؟ اولې نفر مې چې ذهن ته راتلې هغه همدا جنرال وو بل سوک خو نشته هسی ما پر ده او د ده پر خدای بخیلی لور شکایت کړی وو حوزی کې شاید د همغه وخت څخه یې راته په زړه کې کینه ساتلې وی او اوس غواړی ما تر اتم حوزی کش کړی او هلته مې مړ کړی!؟

خو یو بل حس مې راته ویل که جنرال ستا مرگ غوښت نو ستا د کرر آدرس ورسره ږه د شپې لخوا د څو نفرو سره درتلی او هملته یې ستا چاره کول.. نه دا چی په رڼا ورځ راشی او درته خبرداری درکړی؟ هر شې چې وو خو بیحده ویریدلی وم او خپل کور ته د تلو جرئت می نه درلود فکر مې کوی هلته لارشم یو سو نفره به راباندی حمله وکړی او مړ به مې کی... غوښتل مې یو چا سره دا خبره شریک کړم کنه لیونی کیدم د زیات فکرونو څخه، اول مې ذهن ته راغلل چې ذوالفقار ته ووايم! خو نه هغه جنگ ته تیار دی خبره به معلوم نه وی او هغه به د جنرال سره لاس و گریوان شوی وی..

زبیر راته بهترینه نفر ښکاره شو نو لاره مې د هغه د کور خواته واړول او روان شوم، کل چې ورسیدم نو د زبیر مشر ورور زمري راته دروازه خلاصه کړه او زه یې میلمه خانې ته دعوت کړم...! او خپل ولاړی ترسو زبیر ته غږ کړی.. خپل په بې فکر مې لعنت وویل کاش اول مې زبیر ته زنگ وهلې وایې چې بیکاره دی او کنه؟ ما د هغه ددی ورور څخه هیس ښه نه راتلل البته هغه هم زما څخه چندان ښه نه وړل.. څو دقیقې وروسته زبیر راغې او غوښتل یې ما خپل کوټې ته ویسې خو زمري ویل همدلته کینې زه هم ستاسو سره مجلس کوم..

د مجبوری هملته کیناستو ما خو پر ځان بار بار لعنت ویل چې ولې مې اول زبیر ته زنگ ونه وهې او ډاریک راغلم کور ته یې.. همدی فکرونو کې وم چې زمري وویل: ښه نو څه خبری طاها؟

- خيروخيريت.

خو ثاني خاموشي شول د زمري په شتون کي په راحتته مي د زبير سره خبري نشو کولي. زبير هم نه پوهيږم ولي گونگي شوي وو او خبري نه کول؟ د هغه حالت د خلاصيدو لپاره مي وويل: زبير راته خو ورځي مخکې وويل چي زوي دي پيدا شوي؟ مبارک دي وي.

زمري- مننه ستا شيرني البته په زبير قرض ده.

زبير- ولي پر ما قرض ده؟ زما زوي خو ندي پيدا شوي؟

زمري- ستا ملگري شيرني غواړي، خپل د وراره په خوشحالي کي ورکړه.

زبير- ورځه ورک کيږه وراره! هغه چينجي زما غيږ ته لا نه راځي ستا زړه غواړي زه يي په سر يو کلي ته شيرني ورکړم؟ نه چي هغه سويلي آفريقاي ډير ښايسته دي؟

زمري- خلک خپل د وراره گانو لپاره څه کارونه چي نکوي، او يو ته يي چي حاضر نه يي د هغه د پيدا کيدو په خوشحالي کي شيرني ورکړي؟ ته بايد کاکا توبي ورشي د طاها د کاکا څخه زده کړي.

د زمري پدي خبري کي بيحده طعنه او پيغور وو، زبير هم لکه چي پوي شو چي ژر يي زما طرف ونيوي.

زبير- طاها خپله داسي ښه هلک دي چي داسي کاکا هم لري.

- مننه

نور هلته د پاتي کيدو زړه مي نغوښتي په همدې خاطر پاسيدم چي لارشم

زبير- چيرته؟

- ناوخته دي کور ته ځم بيا يو بل وخت به خبري وکړو..

زبير هم لکه چي پوي شو د هغه د ورور خبري راباندي بد ولگيدي ځکه نور ټينگار يي

ونکړو او راپاسيدي تر سو زما سره د کور تر دروازي لارشي...

زبير- د زمري په خبرو خفه نشي هغه بيخايه خبري زيات کوي..

- نه مشکل نشته نه يم خفه ورنه..

زبیر- نو ولې داسې فکر مند یی؟

- یو بل خبری ته فکر مند وم هرکله چې بیکار وی بیا درته وایم..
زبیر- ته لارښه کور ته زه هم ماښام خوا ته درځم..

- سمدې خدای پامان..

زبیر- خدای دی مل.

د زبیر د کور څخه په فکر مند انداز خپل د کور خوا ته روان شوم، زړه مې غوښت د ذوالفقار کور ته لارښم خو بیا مې ځان سره وویل یو څه نر اوسیرې په هر خبره او هر مشکل ذوالفقار ته پناه نشی ورپلی باید خپل مشکل خپله حل کړی.. پدی خبرو باندی مې ځانته دلداری ورکړل او کور خوا ته روان شوم، کور دروازی ته چې ورسیدم نو خپل د کور د دروازی سره مې دا ځل همغه پولیس قومندان ولید چې د جنرال د لور د قتل په ورځ د ذوالفقار کور کې زما څخه اظهارات اخیستلې وه...

زما په لیدو هغه رامخکې شو او د سلام په توگه یې لاس رامخکې کړو، د لاس ورکول حال کې هغه په ځیر ځیر زما خوا ته وکتل او ویې ویل: سنگه یې ښه یی؟
- شکر دی خپله ښه یاست.. کوم کار مو دلته درلود؟

قومندان زما د کور خوا ته اشاره وکړل او ویې ویل: ستا سره مې لږ کار وو، خبری کولې شو؟

په مشکوکه نظر مې شاوخوا وکتل زړه مې نغوښت خو کوم چاره نه وه، دروازه مې خلاص کړل او لاره مې پریخود ترسو قومندان دننه داخل شې، قومندان کور ته ننوت او شاوخوا په کتو شو..

- چای څکی؟

زما پر غږ هغه راوکتل او ویې ویل: نه دومره وخت نشته لږ کار لرم درسره کینه..
د هغه ومخ ته په یو نالې کیناستم هغه هم کیناستې بیحد تلوار مې وو چې پوی شم څه خبره غواړی وکړی؟

قومندان- د ټولو څخه اول درته وایم هر خبره مې چې وکړل ورختا کیږي به نه او د خبرو تر اخیږه به غوږ نیسې..

زه ورختا او ویریدلې وم هغه هم بیحد خو ومې ویل: سمدې غوږ نیسم مهربانی..
قومندان- حوزی ته راغلې وایې بهتره توضیح مو درکولې شو خو تا چې سنگه ریکشن و خودو د جنرال په لیدو نو پوی شو حوزی ته نه راځې!! نو ځکه زه راغلم چې قیصه درته وکړم. تقریبا یو میاشت مخکې د جنرال د لور... ته خپل عینې شاهید د هغه موضوع وی..
په ویری مې وویل: ښه..!؟

قومندان- زموږ اول شک پر تا وو خو د همغه ورځ په سبا خبر شو چې د هغې خاوند هغه وژلی وه، او خبر در رسیدلی به وی چې سنگه پوی شو؟

د زییر خبری مې یاد ته راغلل چې ویلې وه هغه سپرې د جنرال د لور د سترگو د ښخ کولو حال کې گیر کړی وو، نو ځکه مې خپل سر د هو پشان و خوځه وی، چې قومندان په تروش تندی وویل: موږ فکر وکړو هغه سترگې د جنرال د لور دی خو وروسته پوی شو چې هغه سترگې اصل کې د هغه هلک وه کوم چې د جنرال لور غوښتل ورسره وتختې..

د ویری له لاسه مې سترگې خلاصې پاتی وه.. په بند بند ژبه مې وویل: ی... یعنی ه... هغه هلک یې هم د داسی وحشیانه وژلی ووو؟

قومندان- متاسفانه هو... او د هغه هلک ټوټې ټوټې بدن یې بغیر له سترگو څخه په بوجی کی د یو خط سره د هغه هلک د کور مخکې ایخودلې وو..
فکر مې کوی چې د زیات ویری او ډار څخه مې فشار ښکته شوی، زړه مې ویلې دا خبری او قیصې هسې تاته نکوی...

- ت... تاسو خو هغه گیر ... کړو کنه...؟ اعدام کړی مو دی کنه...؟

قومندان- اعدام چیرته وو، که هغه تراوسه زموږ لاس کې وایې بیا هم اعدام کولې مو نشو هغه خپل یو افسر جنرال دی...

- څه ... مطلب ستاسو لاس کې وايي؟ هغه مگه زندان کې ندي؟؟

قومندان- گوره زه درته واضح خبره کوم ځکه ستا حق دی چی په موضوع خبر شی.. همغه ورځ مو چې قاتل گیر کړو همغه شپه نه پوهیږم څنگه خو د زندان څخه وتختیدی...

هک حیران مې ورته کتل، سنگه امکان لری یو قاتل په دومره آسانې وتختې د زندان څخه؟

قومندان- اوس تختیدل یې بلا ورپسی کاش د وطن څخه بیخی تللې وایې خو....
- خو څه؟

قومندان- سنگه دی پوی کړم قاتل اصل کې د جنرال صیب هم رزم ملگری وو، د جنایې بخش بهترینه او تکره ترینه قومندان وو اصل نوم یې جلالدین امیرخیل دی، قوم، دنده، کورنې، پیسه، رتبه، عزت او هر شی کی ځانته نوم درلود او دا چې ښځه یې داسې د هغه سره دوکه وکړل هغه یې سم دم لیونې کړی..

- خو هغه خپل غچ واخیستو هغه هم په بدترینه طریقه هم انجلې مړه کړل او هم هلک، نو تاسو بیا ولی وایست چې کاش بیخی د وطن څخه تللی وایې؟ هغه خو اوس کوم خطر نلری؟

قومندان- خبره هم دلته ده مور هم همدغه فکر کو چې اوس به هغه و غواړی وتختې خو، سنگه مې چې درته وویل هغه ددی انجلې په سر خپل ټول شیان له لاسه ورکړل نو ځکه اوس ورڅخه یو لیونې جوړ شوی، یو میاشت کې هغه خپل د ښځې او هغه هلک علاوه دری نور قتل هم کړی...

په حیرت مې وویل- څه..؟؟.. ش.... شاید هغه نه ویې کړی تاسو له کوم خوا پوی شو چې همده کړی؟

قومندان- اول دا چې هر هلک چې وژل شوی په یو رقم د جنرال د لور سره یې ارتباط وو، او دویم هم د وژلو طریقه یو شانتي ده توته، ټوټه کول او بوجی کې اچول... دریم هم دا چې د مقتول ټول اعضا کامل او پوره وی خو سترگې نشته!

اوڅلور هم يو خط..... او هغه کې يو جمله ليکې "زما ناموس ته چې سوک وگوري سترگې به يې زه خپل په لاسو باندې ځمکه کې ښخ کړم." څلور هلکان وژل شوي تر دې دمه.. او هغه کې يو دانه خو همغه وو چې د جنرال د لور سره تختيدی دويم هم د جنرال د کور اندی ته دوکاندار وو او دا دوه نور د جنرال په کوڅه کې اوسيدل او زموږ گمان دی چې شايد راروان کس ته اوسيدی...

د قومندان پدی خبره فکر مې کو زړه مې د درزیدو څخه ودریدی..! نفس اخیستل مې د څو ثانې لپاره لیاډه ووتل، چې قومندان په ورختای لځایه پاسیدی يو پيال او به يې زما خواته ونيول او بیا پداسې حال کې چې زما اوږه یی منبل کرار او د دلداري ورکول پشان وویل: آرام اوسیدې هغه هیس کار نشې کولی تراوسه موږ نه پوهیدی چې د هغه مقصد څه دی؟ او راروان نفر به سوک ویې؟ خو اوس موږ خبر يو او معلومات لرو نو ویریدلو ته ضرورت نشته...

فکر مې کو چې لاس او پښې مې سستې کیدې او حرکت مې نشو کولې کامل توگه په بالښت مې تکیه ووهل او سر مې کیخودی.. قومندان- اندیښنه مه کوه زموږ پام دی درته هغه هیس کار نشې کولې، ما درته خبر درکړو ترسو ته هم لږ چمتو اوسیدې کنه دا دری ورځې کیدې موږ ستا کور د نظر لاندی نیولې...
- رښتیا؟ وایست؟

قومندان- هو موږ د ډیر وخت راهیسې پر تا فکر دی.. هیس د ورختا کیدو ځای نشته..

په پسخند مې وویل: بیا نو هغه څلور هلکان یې څنگه مړه کړل؟ کله چې د اول جسد سره لیکل شوی وه "زه خپل د ناموس غچ اخلم" تاسو هلته پوی نشوی قاتل سوک دی؟ او سنگه راگیر کړی؟

قومندان هیس ونه ویل، د هغه شتون عصاب راخراب کول زړه مې غوښتل خپل د کور څخه یې وشړم، خو هیس توان راکې نه وو خپل ټول ژوند مې برباد شوی لیدی

فکر مې کو د یو لیونې افسر قوندان په لاس به مرگ سومره دردناک وی؟ یعنی ما به هم ټوټې ټوټې کړی؟ زما سترگی به هم وباسې؟ پدی فکرونو حالت مې نور هم خراب شو او قومندان ته مې وویل: خبری مو خلاصې شوی؟ که کوم بل شی هم پاتی؟

قومندان- نه خلاصې شوی..

- نو مهربانې وکړی زما د کور څخه لارشی..

قومندان- هلک حالت دی بڼه ندی پریرېده یو سو ساعت همدلته اوسیرم..

- نه زه بڼه یم مهربانی تاسو لارشی..

قومندان- اممم رنگ دی بیحده پریدلې ویریرم هسې بې هوښ نشې.

- نه بې هوښه کیږه زه بڼه یم مهربانی تاسو لارشی..

قومندان زما د څنگ پاسیدی او ویې ویل: سمده زه ځم خو زنگ ووهه یو سوک دی مرستې ته راشې.. او هو د کوڅې سر کې په هغه کوچنې دوکان کې هغه دوه نفر پوليسان دی او ستا د ساتنې لپاره هلته دی که کوم مشکل وو هغوی ته ویلې شې. او دا هم زما شخصې نمبر دی هر وخت ... تاکید کوم هر وخت کوم مشکوک شی دی ولیدی ماته زنگ وهلې شی..

قومندان خپل کارت چې هغه کې نمبر لیکلی وو زما څنگ ته کیخودی او د کور ووت، د هغه د تلو وروسته کور کې یو دم خاموشی خپره شوه، او زما زړه کې بیحد ویره او نامیدی وولیدل... خدایه ولې دا دومره مشکلات زما په سر راوړی؟ اخیر ولی؟ ما ستا په حق کې کوم بدی کړی چې زه دی رانیولې یم او پریرېدی می نه؟ خو وگوره دومره خلک پر یو بل چا دا بلاوی نازل کړه تنها زه خو دی بنده نه یم چې هې پر ما باندي....

شمویل- استغفرالله ماشوم کفر مه وایه...

د شمویل په ناساپه غږ درې متری لځایه مې خیز کړو او په غوسه مې د هغه خوا ته چې کرار د کوټې مینځ کې ولاړ وو وکتل...

شمویل - لکه چې و مې ډاره ولې ماشوم..!

- ته همیشه اول زما زاره چوی بیا وایې لکه چې ومې ډاره ولې ماشوم..! هو انسان نه یې چې پوی شی ناساپه راتلل هغه هم داسې زما زاره راچوی... شمویل - ښه سمدېه وبخښه راغلي وم یو خبره درته وکړم او لارشم..

- څه؟

شمویل - د قومندان او جنرال سره همکاري وکړه کوبښې وکړه، د هغوی سره اوسپړې او یواځې مه پاتې کیږه زه د پیریانو څخه ستا ساتنه کولې شم خو نشم کولې مخامخ د انسانانو موضوع کې لاس وهنه وکړم ځکه زموږ د قوانینو خلاف دی.. نو ته خپل ځان د انسانانو څخه وژغوره زه به دی د پیریانو څخه وژغورم..! - بیخي ښه کار دی زما ژوند خو ندی د جنگ میدان دی یو ځل ستا قوم خویش راپسی و او اوس د جنرال لیونی زوم..!

شمویل - نامیده کیږه مه خدای مهربانه دی، د هر تیاری وروسته رڼا شته او د هر ناکامې وروسته کامیابې دا به هم تیر شي...

- هوم تیر به شي البته زما په مړه کیدو هغه هم د یو لیونی انسان پر لاس.. شمویل - بیخایه خبری مه کوه ترسو چې د مرگ نیټه دی پوره نه وي د دنیا هیس طاقت تاته ضرر نشي رسه ولې... زه باید لارشم خو زما خبری یاد کې وساته طاها...

د شمویل د تلو وروسته لځایه پاسیدم داسې په مفتخه خو هم نشم کولې مرگ ته تسلیم شم باید خپل ټول وسه او توان مصرف کړم... هسی هغه د جنرال زوم د عمر څخه بوډا وو که یواځې ځان راشي زور به مې ورباندې ورسپړي؟.. خو هغه جنایي قومندان وو همغه بوډاتوب کې لا غښتلي معلومیدی... که لاس په لاس لا وجنگیږو بیا هم زما زور ورباندې نه رسپړي..! موبایل ته مې زنگ راغې خو هیس د جواب ورکولو حوصله مې نه وه نو همغسې مې پریخود د سو دقیقو زنگ وهلو وروسته خاموش شو.. حویلې ته لارم د کور دروازه مې قفل کړه د کور کړکي مې ټول بندی کړی...

یو غټ چاقو مې راوخیست او د هلیز کې کیناستم.. دواړه سترگې مې د دروازی خواته نیولې وه! فکر مې کو اوس دروازه خلاصه کیږی او هغه لیونی قاتل راځې...! هیس ځای نشوم تللې ویریدم هسې نه زما د لاسه کوم بل نفر ته ضرر ورسیرې ..! نه د ذوالفقار کور ته تللې شوم نه زبیر او نه هم بابا کور ته هیس ځای نشوم تللې...! فکر مې کو یواځې پاتی یم کامل یواځې... پدی فکرونو سترگې مې د اوبنکو ډکې شوی.. چې موبایل ته مې زنگ راغې په نه زړه مې جواب ورکړو.. زبیر وو..

ویل یې نن ماښام زما کور ته راتلې نشې ځکه لږ کار لری، ما هم ورته هیس ونه ویل او د سمدې کوم مشکل نلری په ویلو مې موبایل بند کړو ذوالفقار هم سو ځله زنگ وهلې وو او پوښتنه یې کړی وه خو د جواب ورکول حوصله مې نه درلود، یو خوا خوشحال وم لدی چې زبیر رانغې ځکه نه مې غوښتل زما د لاسه دی کوم بلا د هغه په سر راشې.. خو بلخوا زړه مې غوښت چې کاش راغلې وایې او زه داسې یواځې نه وایې پاتې شوی ..!

د ماښام تر یو دوه بجو همغسې چاقو په لاس ناست وم د هر خرپ سره به مې د زړه درزا یو سلواتیا ته پورته کیدل او ځان سره به مې ویل چې راغې...! ویره هم بد شئ وی انسان باندی خپل ژوند گران ویی، مرگ خو اخیر ټول مړه کیږو خو داسې ظالمانه مرگ زه خپل دښمن ته لا نغوایم نور خو لری..

نه پوهیږم څه وخت به د زیات بیخوبې له امله د غفلت نړی ته تللې وم.. د موبایل په بیحد او پرلپسې زنگونو راوینس شوم، په پتو سترگو مې موبایل راوخیست خو د جواب ورکولو مخکې زنگ قطع شو، ذوالفقار زنگ وهلې وو دومره حوصله مې نه درلود چې بیرته ورپسی زنگ ووهم او د هغه کنځلو ته غوږ ونیسم نو ځکه مې موبایل یو طرف گوزار کړو او دا ځل سم په نالې پریوتم، چاقو مې تراوسه لاس کې وو د لمر وړانگی د کړکی څخه کوټې ته رانوت. ساعت ته مې وکتل د سهار اته بجې وه..

د سهار لمونځ راڅخه قضا شوی وو، پر ځای پروت وم شاوخوا مې خپل کور ته کتل
د کلونو وروسته د کور صاحب شوی وم، کار مې پیدا کړی وو، د بابا سره لږ څه نا
څه د آشتې او صلح کولو اراده مې کړې وه، هغه هم د بابا د هغه ورځ په کار چې د
ذوالقرنین کاکا کور کې د فرید د ماما مخکې زما طرف نیولې وو، پدی شیانو دومره
افسوس نخورم چې ولې اوس چې زما ژوند د رښتیا هم ژوند کیدی دا حالت راپیښ
شو؟، د ټولو څخه زیات آرمان او افسوس پدی کوم چې تازه مې د یو چا سره زړه
لگیدی، تازه مې راتلونکې ته پلانونه جوړه ول خو لکه چې د خدای منظور نه وو زما
پلانونه چې داسې راته برباد کړل..

په ځای کې پروت وم او د دنیا ټول نامیده فکرونه مې ذهن کې گرځیدل، لځان سره
مې وویل هسې هم د ژوند اخیری شپې او ورځې ددې راڅه دغه خو په خوند تیر
کړه که نور نکیرې یو کرار آرام او پر سکون خوب خو پکې وکړه، پدی فکر کرار بیرته
له سر ویده شوم د دروازی په ټک، ټک له خوبه راپاسیدم ساعت ته مې وکتل دا
غرمې دولس بجې وی، کوږ، کوږ او خوب نیولې لارم او د کور دروازه مې خلاصه
کړه، یو 25/26 کلن ځوان هلک چې تور سترگې او گیره درلود د دروازی مخکې ولاړ
وو..

هلک- ښه یاست؟

- شکر د خدای فضل دی .. اممم تاسو سوک؟ آیا زه تاسو پیژنم؟

هلک- نه اصل کې زه ستاسو ساتونکې پولیس یم قومندان صیب دلته وظیفه راکړې،
نن تر غرمې منتظر وو چې تاسو له کور را ووځې خو ستاسو په نه راتلو ورخطا شو
او قومندان صیب ته مو خبر ورکړو هغوی ویل چې کور ته درپسی درشو تر څو
ستاسو حال معلوم کړو چې ښه یاست او کنه؟

پوی شوم دا همغه د دوه پولیسانو له ډلې څخه یو پولیس دی کوم چې قومندان ویل
زما د کور مخکې په دوکان کې زما د ساتنې لپاره ټاکل شوی! د ښه یم پر ویلو دروازه
مې ورباندې بنده کړه.. یعنی دوی امید لری هغه لیونی قاتل گیر کړی؟ که روی دومره

تکره وایې نو اول ځل به ددوی د زندان څخه نه وایې تختیدلې! بیرته کور ته راغلم
ډوډی ته مې زړه نکیدی بیرته ولاړم ځملاستم...! زړه مې غوښت یو ځل د استاز د
کور خوا ته لاړشم او د اخیری ځل لپاره ... نه پوهیدم ولې مې زړه غواړی هغه خوا
ته لاړشم؟ او د اخیری ځل لپاره نه پوهیدم غواړم سوک ووینم؟ زړه مې ولې غواړی
هلته لاړشم؟ گنگس وم خپل هم نه پوهیدم چې څه غواړم؟

په همدی فکرونو کې بیا ویده شوی وم... د موبایل په زنگ راوینس شوم دومره
غوسه راغلې وه چې بغیر لدی چې وگورم سوک دی خاموش مې کړو، د ماډیگر
څلور بجې وه! نن مې د ټولو ورځو قصد واخیست دومره زیات ویده شوی وم..
اراده مې وه بیا ویده شم چې د دروازی ټک ټک شروع شو ځان سره مې وویل شاید
بیا همغه پولیسان وی؟ سخت غوسه راغلې وه زړه مې نغوښت دروازه خلاصه کړم،
خو هغه نفر هم د کرار کیدو نه وو ویریدم که دروازه خلاصه نکړم مات یې کړی...!
دومره په کلکه باندی ډب ډب ټکوی...

مجبور لځایه پاسیدم اراده مې کړی وه همدا چې دروازه خلاصه کړم هر سوک چې
وو ښه سم صحیح یی بیاب کړم خو دروازه مې چې خلاصه کړه نو ذوالفقار مې
ولید...! د دروازی خلاصیدو څو ثانې وروسته هم ذوالفقار د دروازی څنډه ټکه ول...!
په بې حوصله لهجه مې وویل: هاا...؟ څه خبره ده؟
ذوالفقار- ما ویل داسې وټکوم شاید غږ وآوری...!
- وا مې وریدی...

ذوالفقار په غوسه باندی زه ټیله کړم او کور ته رانوت.. ما هم دروازه بنده کړه او
ورپسی دهلیز ته ننوتلم، د ذوالفقار د کارو څخه معلومیده چې غوسه دی خو ما هم
چندان ښه عصاب نه درلود، ذوالفقار د دهلیز مینځ کې ولاړ وو او شاوخوا یی په
مشکوک نظر کتل...

ذوالفقار- د پرون ماښام نه تراوسه څه مرگ دی کول؟ ولې شرکت ته رانغلې نن؟
- بخښنه کوه لږ ستړی وم ...

ذوالفقار- سترې وی...؟ دومره سترې وی چې موبایل ته دی لا جواب نشو ورکولې؟
- هومم خو یو کار به مې درلود چې جواب مې ندی درکړې، اوس څه دی غوښتل
ووايې چې زنگونه دی وهلې وه؟
ذوالفقار- هیس غوښتل مې پوی شم چې مړ یې؟ ژوندی یې؟ په څه حال یې؟ هسی
دی وخت کې زما مسئولیت دی چې راتول دی کړم...

- که مړ شوم د مرگ خبر مې تر تا در رسېږي، او هو ته چا مجبوره کړی نه یې چې پر
ما پام وکړی او ما راتول کړی که خفه یې مهربانې زما له کور ووځه...!
ذوالفقار پداسې حال کې چې کوبښن کوی خپل غوسه کنټرول کړی ویې ویل: طاها
زما پر عصایو مه ځه کنه داسې دی ووهم چې د سپې غږ وکړی...
بیحده غوسه راغلې وه هیس مې ځان نشو کنټرول کولې او خوله مې خلاصه کړه:
کوم سپې چې غایې هغه غاښ نشې لگولې...

پدی خبری ذوالفقار یو دندان شکن جواب راکړو... هو یو رقم یې په خوله ووهلم
چې نږدی وو غاښونه مې مات شوی وایې، دومره کلک یې ووهلم چې تر څو ثانویو
مې خپل نوم لا لیاده وویست...! د وینو خوند مې خوله کې احساس کوی دا هم د
خدای فضل وو د لاس په شا یې ووهلم که په بوکس یې وهلې وایې بغیر له کوم
شک چې غاښونه مې مات کیدل.. پوهیدم چې زور مې په ذوالفقار نه رسېږي او
وهلې نشم! ځان سره مې وویل ډب خو ما وخورې وهلې خو نشې راځه لږ په خبرو
باندی خپل زړه ورباندی یخ کړه نو ځکه مې ورته وویل:

- پوهیږی ولې رانغم شرکت ته؟ ځان سره مې ویل چې لیلا و مجنون پرېږدم عشق
و تماشې ته... (مطلب مې فاطمه وه ... دا خبره مې چې وکړل خپل پوی شوم چې
څه بد مې وکړل! اصلا یو دقه مې د ذوالفقار سترگو کې د قاتلانو پشان غوسه او
قهر ولید... بدبختانه بیحد مې غوسه کړی وو دا ځل په سپیږی په خوله ووهلم، نه
پوهیدم چې څه وکړم زور مې ورباندی نه رسیدی او یواځې مې کولې شو چینجې
خبری وکړم...

- ولې غوسه يې تخو بايد خوشحال اوسېږي تاته مې د يار سره د ليدو فرصت برابر كړو..

د سترگو په رپ كې ذوالفقار زما لاس ونيوي او د شالخوا يې قات كړو، دومره كلك يې لاس راقات كړو چې اخ مې پورته شو خو ذوالفقار هر ثانيه خپل د لاس فشار زيات كوي، ما هم ددي لپاره چې نور هم زور وركړي د خاله خبره مې نيولې وه او نه مې خوشې كول.. فكر مې كو كله چې د خاله نوم ذوالفقار ته اخلم غوسه كيږي، او صحيح مې كمان كړي وو ځكه ذوالفقار طاقت ونشو او ددي لپاره چې زما خوله بنده كړي زه يې پر ځمكه د شاه پر تخته چپه كړم خپل دواړه زنگونه يې زما پر لاس كيخود او زما پر سينه ناست وو دوه دري ځله يې پر خوله ووهلم البته دومره كلك نه بيايې زما زنه كلك خپل لاس كې ونيول او گواښ لرونكې انداز باندې وويل:

ذوالفقار- طاها بل ځل به داسې خبرې نكوي كنه پخداي قسم مړ كوم دي..
ما هم د ويري له لاسه خپل سترگې پټې كړي وه او ژر ژر مې خپل سر وخوځه ويې ترسو خوشې مې كړي د ذوالفقار لاندې مې نفس قيد شوي وو، فكر مې كوي د سينې هډوكې مې په مات كيدو دي.. شكر ذوالفقار خوشې كړم او په تلوار زما له كور ووت د حويلې دروازه يې هم داسې په كلكه بنده كړل چې زما د كور ديوالونه لا ولپزیدل ورسره....

د ذوالفقار د تلو وروسته په زحمت پاسيدم او خپل خوله باندې مې اوبه تيري كړي، شونډه مې خوږه شوي وه او وينه ورڅخه راتلل، او په مخ مې د ذوالفقار د گوتې نشان وو، شونډه مې زيات وينه نكول او د يو دوه ځل مينځلو باندې وينه راتلل يې بند شول.. لكه خر پښيمان وم لدې چې د ذوالفقار سره مې هغه رقم خبرې وكړل كاش همغه ماښام مې د موبایل جواب وركړي وايې، خو بيا هم نه بايد هغه زه وهلې وايې! خو ذوالفقار همداسې قهرجن شئ دي زه خو خبر وم بيا ولې مې داسې خبره يو پر دوه كړل ورسره...! اول و اخير خپل ملامت وم..

لاس او مخ مې ومينځي او غوښتل مې کوټې ته لارشم چې د کلا درواه وټکيده!
ناساپه زړه ته مې ويړه ووليدل هسي نه ذوالفقار وي؟ او راشې بيا مې ووهې؟ خو
ذوالفقار دومره هم ليونې ندي چې دويم ځل راشې زما د وهلو لپاره! خپل په وينه
شوی شونډه مې لاس نيولې وو او ولاړم دروازه مې خلاصه کړه زبیر وو، زما د مخ
په ليدو يې په ورخطای وويل:

زبیر- څه خبره طاها؟ ښه يې؟

- هو گوزاره کوم..

زبیر- بيا گوم پيري درباندي حمله کړې؟

- کاش پيري وايې...

لاره مې پريخودل او زبیر زما پسي کور ته راداخل شو، نه پوهيږم ولې خو زړه مې
نغوښت زبیر ته ووايم چې ذوالفقار وهلې يم! خو هغه په کراره نه پريخوډم هې
پوښتنه يې کول چې څه درباندي شوی؟

- اوس چې دومره شوق لری پوی شې نو درته وایم یو چا ووهلم صحیح شو..

زبیر- چا ووهلې؟

په افسوس باندي مې خپل سر وخوځه ويې او ومې ويل: ذوالفقار..

زبیر- ټوکې کوی؟

- د څه ټوکې رښتیا وایم...!

زبیر اول څو ثاني وخنډل بيا يې په حيرت وويل: د څه لپاره يې ووهلې؟ ولې مو

جنگ وکړو؟

- ماښام يې څو ځله زنگ وهلې وو ما فکر نه وو شوی، اوس يو څو دقيقې مخکې

ستا څخه راغې خبره مو سره يو پر دوه شول او

زبیر- منم چې ذوالفقار عصبی انسان دی او پير ژر غوسه کيږي، خو داسې کس ندي

چي ايله ميدان يو سوک ووهې ضرور تا کوم خبره ورته کړي، کنه هغه هر سوک

ووهې پر تا باندي لاس نه پورته کوی...

- اوس خو يې لاس هم پورته کړې او لغته هم ...

زبیر- رښتیا ووايه څه دی ورته وویل چې داسې خشم يې درته راغې؟

- هيس... يو خبره کې مو اختلاف نظر راغې...

زبیر په خندا وویل: لکه چې اختلاف نظر مو يو څه زیات وو..

- هو لکه چې معلومیږي خو همداسې..

زبیر په خندا وویل: يعني اوس تاسو دواړه يو دبل څخه مرور یاست؟ جنگی جنگی؟

- بلا بلا..

زبیر په خندا وویل: اله وی خدایه همیشه مې آرمان وو تاسو دواړه داسې حال کې

وگورم بیا راسم هې دواړه پعذاب کړم اخ چې خوند کوی...

- زموږ دواړو جنگ خوند لری؟

زبیر- افه مه وایه غسل و مریا... داسی خوند کوی وای وای..

هيس مې ورته ونه ویل چې زبیر په خندا وویل: په هر حال که کوم وخت دی د

ذوالفقار پسی زړه تنگ شو نو ماته داسې کوچنې اشاره کک وکړه، نور زه درته

موضوع حل کوم..

- همدغه پاتی ته موږ دواړه آشتې کړې..

زبیر- زړه دی مه خوشحاله وه اوس آشتی نکوم پریږده یو څه پدی مینځ کی زه

خوند واخلم بیا... بڼه دا خبری اوس پریږده پرون دی څه ویل غوښتل؟

- ما؟

زبیر- هو تا... خو د زمري په شتون کیدی څه ونه ویل بیا شپه هم ونشو چې زه

راشم ستا کور ته، اوس وایه څه خبره وه؟

- هيس... هسی راغلي وم ستا لیدو ته..

زبیر په مشکوک انداز راوکتل او ویې ویل: ستا په نظر زه خر معلومیږم؟

- نه یم خبر شاید..

زبیر- بلای شاید... لکه انسان پشان ووايه څه خبره دی غوښتل وکړی؟
- و مې ویل کنه هیس...

لځایه پاسیدم او د آسپزخانې خوا ته لاړم نه مې غوښتل خبره زبیر یا هم کوم بل چا ته ووايم، اول خو فايده نه درلود ځکه د هغوی د لاسه کوم کار نه کیدو، دویم هم دا چې نه مې غوښتل زما د لاسه دی زبیر، ذوالفقار یا هم کوم بل چا ته کوم تکلیف ورسپړی، زبیر چې هر سومره کوښښ وکړو ما ورته یوه خبره لا ونکړل تر دی حده چې غوسه شو او د کور ولاړی، د هغه په تلو لږ خفه شوم خو په عین حال کې خوشحال هم وم... دا زما ستنوزه او مشکل دی ولی زما په خاطر دوی ته کوم نقصان ورسپړی.. د ذوالفقار سره په جنگ خفه وم... ځان سره مې ویل اخیر وقت دی کاش مې داسې جنگ نه وایې ورسره کړی... خدای خبر بیا به یې ووینم او کنه؟

لگیا شوم د کور په پاک کولو ترسو فکر مې د دی منفې فکرونو څخه واوړی، خو نه کیدو... هر رقم چې کوښښ مې کوی بیا هم زر رقم بیځایه فکر مې ذهن ته راتلل زبیر لس دقیقې وروسته گرم ږوږی په لاس بیا راغې...

زبیر- ته فکر کوی زه تا په دومره آسانې ايله کوم تر سو چې پوی شوی ونه اوسیرم چې ولې دی شونډان بوک نیولې او خفه یې قدم لا نه ځم لدی ځایه..!

د هغه په راتلو خوشحال وم لدی چې یو چاته واقعاً زما د خفگان او خوشحالی مهم وه، په خدا مې ورته وویل: اول ږوږی وخور چې د ماښام راهیسې می هیس ندی خورلې..

زبیر- ولې کور کیدی ږوږی نه وه؟

- ږوږی خو وه خو حوصله او اشتها نه وه..

زبیر نور څه ونه ویل په گډه کیناستو او د زبیر اخیستل شوی، دوه خوراک کباب د گرم ږوږی سره مو وخورل.. د ږوږی خورلو وروسته زبیر په تمه ناست وو تر سو ورته خبره وکړم خو زه اوس هم زړه نا زړه وم او نه پوهیدم چې زبیر ته ووايم او کنه؟

زبیر- بڼه آورم..!

لگیا شوم او د قومندان ویل شوې ټول خبری مې زبیر ته وکړل، فکر مې کو چې شاید زبیر ته د خبرو کولو وروسته یو څه به راحت شم خو برعکس کار وشو لدی چې زبیر ته مې حال وویل خبره نور هم خراب شوه..! ځکه زبیر لکه لیونیانو پشان وای وای شروع کړو او بیحده ورخطا شو داسې چې وویریدم خدای مکره کوم شی ورباندی ونشې..

- زبیر یو دقه کینه دومره پدی کوټه کې مه گرځه راگرځه زما عصاب دی خراب کړل.. زبیر پداسې حال کې چې د کوټې مینځ کې د زیات تشویش له لاسه گرځیدی ویې ویل: وای... طاها ته سنگه داسې بی فکره اوسیدی شې؟ یو لیونې قاتل ستا پسی دیراو غواری تا ټوټه، ټوټه کړی او بوجی ته دی واچوی او هغه وخت ته داسې کرار ناست یې...؟

- نو څه وکړم؟ زما د لاس هیس کار نکیرې مجبور یم صبر وکړم... زبیر- وای.... وای ... طاها راځه لارښو هغه دوه پوليسان وگور.. - څه یې کوی..؟

زبیر پداسې حال کې چې د کوټې دروازی خوا ته تلې وویل: باید ویې گورم او خبری ورسره وکړم شابه راځه..

په نه زړه د زبیر پسی شوم د کور و وتلو او همغه د قومندان یاد کړی کوچنې دوکان ته ولاړو، دوه نفر په دوکان کې ناست وو زموږ په ورتگ ولاړ شول، یو دانه مې وپیژندی همغه د نن غرمې هلک وو خو دا بل مې ونه پیژندی.. د دواړو سره مو سترې مشی وکړل د کیناستلو مخکې زبیر خبری شروع کړل..

زبیر- بڼه تاسو تر کوم وخت د طاها ساتنه کوی؟ قاتل دیخوا راغلي؟ مطلب د طاها کور ورته معلوم دی؟ هغه نور کسان چې مړه شوی تاسو د هغوی ساتنه هم کول؟ دا نو سنگه ساتنه وه؟

زبیر بغیر له وقفې لگیا وو او هغه دوه دانو پوليسانو څخه یې پوښتنی کول، هغه

دواړه هم په خلاص خول زبیر ته کتل.. تر دې چې مجبور شوم ځان مې د زبیر خبرو کې واچوی او زبیر مې لږ کرار کي، تر یو ساعت زبیر د هغه دواړو پولیسانو شجره نامه راویستل دومره پوښتنې او خبرې وکړل چې د هغه دواړو پولیسانو له څهرې معلومیدل چې زړه یې غوښت پاسیږی او موږ دواړه ښه سم وډبوی...

اخیر په سل منت او زاریو مې زبیر راضی کړو چې نور د دوکان څخه لاړشو، نه تلې زړه غوښت دی هم کینې دوکان کې او ځان څخه پولیس افسر جوړ کړی دومره پوښتنې وکړل..! کور ته چې داخل شو زبیر په تشویش وویل: طاها زه ډیر وخطا یم..

- کامل معلوماته خبره ده چې سومره ورخطا یې..

زبیر- باور وگره زما لاس کې ندی هسی فکرونو مې ذهن ته راځې که ویې نه وایم لیونې کیږم..

- او که ویې وایې ما لیونې کوی.. دا یو ساعت کیدی زه زر ځل په بوجی کې نویستلم او راوباسلم بس دی ..

زبیر- زه ستا په غم کې یم نغوړم د یو لیونی جنرال له لاسه مړ شې پدی ځوانې کی.. اصلاً زه یو پلان لرم..

- څه پلان؟

زبیر- همدا اوس څو ذوالفقار ته ټول خبره کو او شپه د هغه کور کې پاتی کیږو..

- پولیسان زما د کور ساتنه کوی نه د ذوالفقار د کور..

زبیر- سمده که تللې نشې نو زنگ وهو او ذوالفقار دلته راغواړو او خبره ورته کو..

- او ستا په نظر د هغه جنگ وروسته ذوالفقار حاضر کیږی زما کور ته راشې..؟

زبیر- که خبر شې ستا ژوند ته خطر دی همدغه دقه راځې..

- نه..

زبیر- هو.. تا بیعقل تراوسه ذوالفقار ندی پیژندلی هغه ضرور راځی کله چې د خبرې

څخه خبر شی..

- خو زه نغوایم ذوالفقار لدی موضوع خبر شی..

زبیر- ولی؟

- تخو خپله ذوالفقار پیژنی هغه عصبې شی دی د قاتل مخکې راځي یا ما مړ کوی یا هم دا پولیس افسران او قومندان ..

زبیر- دا خو ده که خبر شی اول ددغه دوه بیعقلو پولیسانو چاره کوی، و دی لیدل طاها زه ورڅخه پوښتنه کوم لکه گونگیان راگوری او جواب نه راکوی...

- ستا پوښتنې یو څه بې ډیزاینې وی..

زبیر- د څه بې ډیزاینې خو سم صحیح پوښتنه مې کول..

- دا نو ستا په نظر سم پوښتنه وه چې تا وویل هغه قاتل چپ لاستې دی که راسته؟

زبیر- خو ته بیعقل یې ددی پوښتنې په مطلب نه پوهیږی..

- ښه ته مې پوی کړه..

زبیر- گوره ما آوریدلې چپ لاستې خلک زیات ظالمان او تکره ویې خو راسته لاس

خلک یو څه رحم دله او مهربان وی..

یو څو دقیقې مې په څیر څیر د زبیر خوا ته وکتل اخیر بغیر لدی چې څه ورته

ووایم، لځایه پاسیدم نالې او کمپل مې ورته راوړو او خپل ځای مې هم واچوی..

زبیر خپل نالې زما د نالې سره جفت واچول او ویې ویل: طاها ونه خاندی ښه خو

باور وکړه که ستا خاطر نه وایې له وخت ددی ځای تختیدم خو بس څه وکړم

مجبوری ده نو څه به نه وایې نن شپه زه ستا څنگ ته ویده کیږم..

خندا مې راغلې وه د زبیر دومره ویری ته خو کله چې خپل د پرون شپه حالت او

چاقو په لاس ویده کیدل مې یاد ته راتلل زبیر ته مې حق ورکوی چې داسې

ویریدلې وایې، زه پرون د دی خبرو په آوریدو د زبیر څخه زیات ویریدلې وم خو

اوس د زبیر په شتون کې ویره مې لمینځه تللې وه.

- مشکل نشته حق درکوم داسې و ویریدې پرون شپه چې زه هم اول ځل خبر شوم

ستا څخه مې حالت بتر وو.

زبیر- پیر بیعقل یی نو ولې دی همغه شپه ماته یا هم ذوالفقار ته خبر ورنکړو؟
- نه مې غوښتل زما د لاس بل چا ته تکلیف ورسیدې.. اوس مې هم تاته نه ویل بس
زیات ټینگار دی وکړو مجبور شوم درته خبره وکړم..
زبیر- تا بد کول چې ما ته دی خبره نکول.. د ټولو څخه اول تا باید زه خبر کړی
وايې..

- بیا تا څه کول؟

زبیر- بس یو کار مې کوی.. خو دا چې ته ځان څخه د هندي فلمو هیرو جوړ کوی
هیس مې نه خوښیدې (او بیا پداسې حال کې چې زما د خولې پینښی کول ویې ویل:
نغوایم زما په خاطر بل چاته ضرر ورسیدې...)

زبیر- دا خبری اوس پرېږده زما خبره ومنه د ذوالفقار سره آشتې وکړه، او رایوره دلته
خپل کور ته، پدی پولیسانو باور مه کوه که دوی دومره تکړه وايې همغه اول کې به
ورڅخه تختیدلې نه وايې، ذوالفقار را وغواړه د هغه څنگ کیدی امنیت ددی
پولیسانو څخه زیات دی..

- ستا خبره یې صحیح خو خدای خبر ذوالفقار زما مخ ته لا وگوری د هغه جنگ
وروسته راتلل خو لری...

زبیر- عه خبره دومره مه کشه وه.. یو خبره تا وکړل یو ډب هم هغه درکړو خبره
خلاصه.. سبا ورشه یو بښنه ورڅخه وغواړه و من الله توفیق..

- ستا لپاره دا خبری کول آسانه دی... خو باور کوی یواځې 6/7 ساعت کیږی چې
نمې دی لیدی... خو فکر کوم چې کلونه کیږی ورسره خبری مې ندی کړی دومره
ورڅخه شرمیږم او خجالت زده یم ورته.. ذوالفقار زما حق کې وروروالې نه بلکه پلار
توبې کړی بلکه یو اصلې پلار لا دومره نیکی خپل د اولاد حق کې نکوی سومره چې
ذوالفقار زما حق کې کړی او ما په بدل کې ورته

زبیر- امم دا خو ده.. او هو یو خبره ... ذوالفقار ما ته ویل چې طاها بیحد
شرمندوک او خجالتې دی خو زما باور نکیدل اوس ستا په خبرو ډاډمن شوم... غم
مه کوه زما رقم دوست لری خپله دی د ذوالفقار غیږ کې اچوم او آشتی آشتی..

- نه نه دا کار ونکړې بیخی نو رسوای ده.. زه خپل یو رقم ورسره آشتی کوم.
زبیر- بڼه ده افرین خو یو څه ژر آشتی وکړه، کنه زه خپل په طریقه مو صلح کوم..
- سمده.. زبیر..!

زبیر- ها..؟

- گوره تر کوم وخت چې ما ذوالفقار ته خبره کړې نه وی، ددی قاتل په اړه ته ورته
هیس ونه وایې..!

زبیر- ولې؟

- بس مه وایه ورته..

زبیر- سمده.

د شپې دوه بجو شاوخوا وه چې د ویده کیدلو اراده مو وکړل، زبیر د هغه دومره
ویری او ډار با وجود کرار ویده شو خو ما ته خوب نه راتلې، هسی فکرونه مې کول
او سترگې مې د کوټې چت ته نیولې وه چې حویلې څخه مې یو غږ واورید! د غږ په
آوریدو په تلوار لځایه پاسیدم د کوټې پرده مې لږ کش کړل ترسو وگورم څه خبره
ده؟ چې د یو ثانی لپاره متوجه شوم یو وړوکی ماشوم په حویلی کی روان دی، او د
دهلیز دی بلخوا څخه یو بل ماشوم د زبیر بوټ په هغه ماشوم گوزاره وی.. د هغه
صحنی په لیدو پرده می دلاس څخه ایله شوه! بیحده ویریدلی وم ځکه پوهیدم که
د پیریانو کوچنیان دیخوا گرځی هرومرو خپله هم دلته دی؟

خو دا چې هغوی لوبې کول او کوم جنگ او گواښ لرونکې انداز ما ورنه ونه لید نو
یو څه فکر مې راحت شو، بیا مې چې پرده پورته کړه نو هیس هم نه وه..! آیت
الکرسې مې څو ځله ځان سره وویل او خپل ځای کې ځملاستم.. خوب نه راتلې
ځکه درسته ورځ ویده شوی وم د سهار تر آذان مې سترگه پټه نکړل.. سهار آذان
وروسته پاسیدم مونځ مې وکړو او زبیر مې هم راوینس کړو لمانځه ته..

زبیر په خوبجن انداز وویل: ته تراوسه وینس وی؟

- زه پرون درسته ورځ ویده شوی وم نوځکه خوب مې نه راتلې..

زبیر پاسیدی مونخ یې وکړو او بیرته خپل خای ته راغې ما تازه خوب راغلې وو او غوښتل مې چې ویده شم چې زبیر وویل: اوس که ویده شې تر دوه ساعت وروسته شرکت ته د تلو لپاره نشې راپاسیدلې..

- چا ویل زه شرکت ته ځم؟

زبیر- مگر نغواری د ذوالفقار سره آشتې وکړې؟

- پرون یې لکه خر وږبولم او نن لارشم د هغه لاس او پښې ښکل کړم چې راشه زما سره آشتی وکړه؟

زبیر- خو تا ماښام ویل چې ذوالفقار فلانکی او بستانکې حق پر ما لری او زه ورته خجالت زده یم ... بیا ولې اوس وایې نه؟

- ما وویل چې هغه حق لری اوس هم وایم خو د یو قاتل له ویری هیس کله د ذوالفقار سره آشتی نکوم... هغه هم ملامت وو پریرېده یو څو وخته مرور اوسیدو تر سو ذوالفقار خپل په غوسه کنټرول پیدا کړی داسې خو نه کیږی چې خبره یو پر دوه شوی نه وی او هغه وهل شروع کړی..

زبیر چې هرسومره وویل راځه خو ما خبره و نه منل، او ویده شوم د غرمې په آذان راوینس شوم د لمانځه او ږوی خورلو وروسته زړه مې کور کې تنگ شو او لځایه پاسیدم له کور ووتلم او بغیر لدی چې پولیسانو ته کوم خبر ورکړم روان شوم، زړه مې غوښت لږ شاوخوا وگرځم ترسو فکر مې لږ سم شې خو یو وخت مې چې فکر شو نو د استاذ د کور د کوڅې مخکې ولاړوم! حیران وم چې زه سنگه دلته راغلم؟ غوښتل مې بیرته شاته وگرځم او د هغه خای لارشم خو یو ناشناس حس نه پریخوډم چې د هغه خای دی روان شم...! بی ارادی بغیر لدی چې وغواړم د استاذ کور ته نږدی شوم او دروازه مې وټکول...

- سوک یې؟

د هغه غږ په اوریدو مې سترگې پټې کړل احساس مې کوی د بدن رگ، رگ مې د هغې د غږ د اوریدو تږی وو، هغې بیا غږ وکړو خو ما بیا هم جواب ورنکړو یواځې د هغې

د بنایسته غږ په ترنم کې غرق وم چې دروازه یې خلاصه کړه او زما سترګې په هغه دوه تور سترګو کې بندې شوی، اول ځل مې و چې د یو انجلې سترګې ته مې داسې کتل دومره په ځیر، ځیر چې هغې د حیا څخه خپل د سترګو نظر رانه واخیست او ما بغیر له ارادی ورته له خولې ووتل: زما څخه نظر مه اخله...

زما پدی خبری هغې په حیرت راوکتل او زه تازه پوی شوم چې عجب بد لفظ مې ورته وویل ژر مې خپل خبره بدل کړل او ومې ویل: ه ... هغه استاذ چیرته دی؟ استاذ لور- بابا مسجد کیدی د غرمې وروسته هلکانو ته د قران کریم ترجمه ورکوی.. -ا.. اها رښتیا وایست زما اوس یاد ته راغلل...

نور مې څه ونه ویل او ژر د هغه ځای څخه ولاړم، پر ځان مې لعنت ویل چې داسې بې اختیار الفاظ د هغې و مخ ته وایم! اوس به زما په اړه څه فکر کوی؟ چې دا یو ناپاک، بیحیا، او سپین سترګې هلک دی...! پدی فکر نور مې هم ځانته غوسه راغله خو کار تر کار تیر وو، لعنت استول او کنځل کول کومه فایده نه درلود.. مسجد ته ننوتلم استاد د یو سورت تفسیر هلکانو ته کوی زه هم ولاړم او د مسجد په یو کوچ کې کیناستم، استاد ما ته فکر نشو ..

استاد- ما ته هغه ورځ یو ځوان هلک راغې عمر یې کم او زیات د 24/25 کالو شاوخوا کې و زما په لیدو یې په بیحد غمژن لهجه وویل چې مولوی صیب یوه دعا راکړه، دم راکړه، تعویذه راکړه ما ورته وویل ولې بچي خیرت خو دی د څشې دعا و دم غواړې؟ ما فکر وکړو چې شاید کوم د مینی قیصه او داستان به وی چې داسې پریشان دی خو هغه راته یوه داسې خبره وکړه چې خپل په ایمان کې مې شک راغی.. ماته یې ویل مولوی صیب زه یوه خارجې موسسه کې کار کوم او کوم بخش یا ځای

کې چې زما دنده او وظیفه ده هلته زما سره دوه درې دانې نجونی دی.. او دا نجونی حجاب نه مراعت کوی او زیات داسې ایله سره دي... نو زه زیات په تکلیف یم، هره ورځ خپل زړه ته خدای و رسول مخکې کوم ترڅو کوم بد کار ونکړم .. تاسو

راته یو وظیفه یا عمل و بنایست ترڅو د هغه پر کولو زما زړه ته نور کوم داسې خراب فکر او عمل رانشې او شیطان مې وسوسه نکړي راته دعا وکړي..

ما ورته ویل بچیه ته وماته دعا وکړه ستا ایمان زما څخه زیات قوی او مضبوط دی، زه دلته په کتاب ناست يم (استاد خپل د خبری دې ځای کې په خدا وویل: یادوم شینکې خالونه و ناری لونگینه و ناری..). د هغه پدی خبره مسجد کې موجود ټولو هلکانو و خندل چې استاد هم په خدا وویل: زما ایمان دلته مه معلومه وه بلکه زما نه د ټولو کسانو ایمان په مسجد کې مه معلومه وه په مسجد کې هر زنا کار، بدکار، سود خور، حرام خور، شراب خور، پلید او نجس شخص به درته ځان څخه نیک او صالح کس جوړکړي..

زما ایمان د مسجد څخه بهر د یو مظلوم په حق کې د فیصله کولو په حال کې معلوم کړه، زما ایمان د یو زنانه سره د خبرو کولو په حال کې معلوم کړه، هاروت او ماروت چې دلته آیت شریف کې نومونه راغلې دا اصل کې دوه دانې ملایکې وه، دوي دواړو چې د انسانانو نافرمانې او قتل و قاتل د ځمکې پر سر ولید نو الله "ج" ته یې گيله وکړل او ویې ویل: یا الله دا انسانانو ته تا دومره عزت و احترام ورکړي او هغوي دی اشرف المخلوقات گرځه ولې، بیا هم هغوي ستا نافرمانې کوي او ستا حکم نه مني..

نو ته یې ولې نه تباه کوي؟ الله "ج" په جواب کې وفرمایل: چې ای زما ملاپکو د انسان خلقت ستاسو سره فرق کوي! ستاسو وجود کې شهوت نشته! پداسې حال کې چې د انسانانو بدن کې ما شهوت، هوس، او غرایض ایخودلې او کله چې هغوي دا ټولو شیانو ته ماته ورکوي او زما سجده کوي نو د هغوي رتبه او درجه پر تاسو ځکه پورته ده او هغوي اشرف المخلوقات دي.. خو دا ملاپکو د الله "ج" خبره ونه منل او ویې ویل: چې موږ انسانان کړه موږ به هیڅکله هم ستا نافرمانې ونکړو او څنگه چې دلته ستا عبادت کو پر ځمکه به یې هم وکړو..

دا زیات غټ بحث دې خو زه به یې لږ رالند کړم ځکه د ماښکر د لمانځه وخت دې...
اخیر فیصله پدی وشوه چې الله "ج" دا دواړه ملاپکې ځمکې ته واستوي هغه هم د

انسانانو په خوې او جسم..! ځمکې ته د راستولو مخکې الله "ج" دې ملایکو ته درې شرط کیخودل چې تاسو به هیڅکله دا درې کارونه نکوي (استاد ټول هلکانو ته وکتل او ویې ویل: کوم درې خبرې ورته وویل؟

هیچا جواب ورنکړو دا کیسه یوځل مخکې هم ما یوځای اوریدلې وه نو ځکه مې لاس پورته کړو زما د لاس په پورته کولو استاد تازه ما ته فکر شو او په ورین تندي او خوشحالي وویل: ماشالله نوی څهره د تفسیر درس کې گورم.. کوم شرطونه وه محمد طاها؟

- اول دا چې د الله "ج" سره به شریک نه نیسې.

استاد- افرین دویم..؟

- دویم دا چې شراب به نخوري.. او دریم هم زنا به نکوي..

استاد- ای ماشالله هو همدغه درې شرط او خبرې ورته وکړل او بیایې هغوی ځمکې

ته راوستول، که چا راته وویل دا ملاېکې د کوم پیغمبر په وخت کې ځمکې ته

راغلل؟ او هغه وخت کې کوم عمل او کار بیحد زیات وو؟

بیا هم چا جواب ورنکړو چې استاد زما خوا ته راوکتل او ویې ویل: محمد طاها! تاته

جواب درځې..؟

- امم لږ شک لرم جواب ورکولو کې..

استاد په نرې مسکا وویل: مشکل نشته ته ووايه که سم نه وو بیا زه درته صحیح

جواب وایم..

- زما په نظر چې د سلیمان "ع" د پیغمبری زمانه وه او هغه وخت کې سحر و جادو

بیحد زیات وو او الله "ج" دې ملاېکو ته دا حکم کړی وو چې خلکو ته د معجزې او

سحر و جادو فرق وښایې..!

استاد- خو خلکو ددوې دواړو څخه څه زده کړل؟

- خلکو د هغوي دواړو څخه جادو زده کړو هغه جادو چې د ښځې او خاوند مینځ

کې نفاق او جدایې رامینځ ته کول..

استاد په خوشحالی وویل: ای ماشالله تخو زیات تکړه راوختې..

په خندا مې وویل: دا ټول مې هم ستاسو څخه زده کړی..

استاد وخنډل او ویې ویل: نو دا خبره خو دلته پرېږدی لار به شو هغه درې شرطونو

ته، الله "ج" د دوي د امتحان کولو لپاره د دوي دواړو مخی ته یو بنایسته حسینه (

استاد په خندا وویل: د خلکو خبره دلریا ددوي دواړو مخې ته راوستل، نو ځکه چې

دوي اوس ملایکې نه وه او انسانی خوی و خاصیت پدوي که موجود وو نو ددې

نجلې په لیدو په دواړو باندي هوس، شهوت غلبه وکړل..

او د نجلې څخه یې د غلطې رابطې غوښتنه وکړل نجلې ورته وویل: که غواړي زما

سره داسې کار وکړي نو اول به زما شرطونه منې.. هاروت او ماروت وویل: د څشي

شرطونه؟ نجلې وویل: اول به بوت ته سجده کوي بیا به شراب څکې د هغه څخه

وروسته به زما سره داسې یو عمل کوي.. نو شهوت او هوس وخت کې د انسانانو

سترگې ړندي کیږي او خدای رسول نه پیژني همداسې کار پدی ملایکو هم وشو او

هغوی په یو دقه کې د خدای ټاکل شوي درې سره شرطونه مات کړل. او کله چې

شهوت و هوس یې خلاص شو تازه یې خدای وریاد شو او چغې و فریاد، الله "ج"

ورته وفرمایل: چې دی دنیا کې عذاب غواړي او که آخرت کې؟ نو هغوی دواړو پدی

دنیا خپل د کار عذاب ومنل.. نو دا دواړه ملایکې به تر قیامت په زنجیرونو کې تړل

شوي اوسیرې (د خبری خلاصیدو وروسته استاد وویل:

استاد- او دا کیسه او روایت اصل کې څه دی؟ (ټول هلکان خاموش شول او جالب

دا وه چې ټولو زما خوا ته راکتل چې ما په خندا وویل: دا کیسه په زیات اختلافاتو

بیان شوی او صحیح و غلط یې الله اعلم..

استاد- هو بلکل همداسې ده داسې کیسی زیات ویل شوی د دوي دواړو ملایکو په

اړه دا یې اولې کیسه وه چې ما تاسو ته وکړل دویم روایت داسې دی چې (استاد

تفسیر راوخیست او دا ځل یې د تفسیر څخه کیسه بیان کړل: وایې هاروت او

ماروت دوي اسماني فرشتي وي چه د الله ج په امر په انساني قالب کي د هغه وخت

بابل ښار يا اوسني عراق ته راواستول سوي او هوري يې ددي هدف لپاره ژوند شروع کړ چه د هغه خای يهود د الله ج د کتاب په پريښولو سره او د سليمان عليه السلام د وفات څخه وروسته په سحر او جادوگري اموخته سول.

تردي حده چه جادوگري تر هر کور پوري ورسیده عامو خلکو د جادوگرانو د پيروۍ په اساس ويل مور جادوگري د سليمان عليه السلام څخه زده کړي ده او حتی د سليمان عليه السلام ټول قدرت يې په جادوگري پوري تړلی باله الله ج د جادوگرانو پليتي څيري رسوا کړي پدي ډول چه هاروت او ماروت يې ورته راواستول په مصداق د سورت بقري د 102 ايات چه الله جل و علاشانه پدي اړه فرمايي :

وَأَتَّبَعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيَاطِينُ عَلَىٰ مُلْكٍ سَلِيمٍ وَمَا كَفَرَ سَلِيمًا وَلَكِنَّ الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ وَمَا أُنزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَارُوتَ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَقٍ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ .

ژباړه : پيروي يې وکړه هغه څه چه شيطانانو ويل د سليمان عليه السلام په زمانه کي ، او سليمان ع کفر اختيار نکړ ، مگر شيطانان کافران سو ، او زده کول يې خلکو ته جادو ، او پيروي يې کوله د څه چه پر دوو فرشتو رانازل سوي وو د بابل په ښار کي د هاروت او ماروت په نومونو ، مگر دوی هيچا ته نه ور زده کول تر څو چه ورته ويل به يي دا هغه څه دی چه مور تاسو په ازمايو ، مه کافران کيږئ ، وروسته دوی زده کول ددوی څخه جادو ، او جلاوالي يې راوستی د ښځي او ميږه په منځ کي يعني (د شيطان هيله داده چه کورنی وپاشي او په کورنيو کي جگړې رامنځته کړي

ترڅو ددوی ښځي فاحشي ، اولادونه يې بي تربیي او ميږونه يې نارواو لکه زنا ، لواطت ، شراب ، چرس ، هيروئين او انسان وژنه باندي اموخته سي) ، نه وو د دوی څخه زيان رسوونکي په جادو هيڅ يوه ته مگر دالله ج په اراده ، او هغه څه يي زده کول چه تاوان يي رساوه دوی ته ، او گټه يي نه ورته کوله دوی ته ، هغوی پوهيدل

څوک چه جادو رانیسي په آخرت کي نصیب نلري ، او څومره بد وو چاچه د هغه په وړاندي ځانونه خرڅول که چیري پوهیدل (هغه علم چه څوک پر سمه لاره برابر نکړی جهالت دی).

پدي آیت شریف کي الله "ج" د جادو او سحر څخه یادونه کړیده که څه هم په اغلب گمان جادو حتی د آدم ع د زامنو په منځ کي په پاشلي ډول ښکاره سوی وو مگر خلگ یې د اصل منبع په اړه نه پوهیدل او الله تعالی د موضوع د لا روښنایي په خاطر ښه مثال د سلیمان ع تخت د حق او شیطانان د باطل په مثال او همدارنگه د هاروت او ماروت حضور یې ورکړی دي ، له دي جهته به هاروت او ماروت خلگ سره راجمع کول او دوی ته به یې نصیحت کاوه او ویل به یې :

د جادو دزده کولو او عملي کولو نتیجه د ایمان زوال راوځي خو ددي فرشتو په ذریعه د الله ج اهداف دخلگو ازمویل او د سحر او معجزو یعنی حق او باطل سره جلا کول وو چا چه له ملایکو ځینی جادویی اسرار زده کول او عملي کول به یې نه یواځي په دې نړۍ کي نه بلکه په آخرت به هم ذلیل او د جهنم د سون مواد وي که توبه وکارې ممکن الله تعالی ورته بخښنه وکړي .

فلهدا نو اوس هم مسلمانان باید د یهودو نصاراوو ، اهل هنودو فال لیدونکو او نورو بي ایمانه ډلو د ورتگ څخه پرهیز وکړي او باید ووايم چه د سحر او جادو ، نظر او د پیریانو په ذریعه د اذیت مخنیوی یواځي د قرآن کریم په ایاتونو کیري څرنگه چه الله جل و علاشانه د اسراء سورت په (81-82) نمبر آیتونو کي څرگنده کړیده او فرمایي چه :

وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا {81}. وَتُنزَّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا {82}.

ددي ملایکو په اړه ځینی نور روایات هم سته چه وایي دوی الله ج ته وویل چه ستا بني ادم بندگان گناهونه او انسان وژني کوي الله ج په دوی کي انساني غرایض پیدا

کړل او دوی یې وازمایلي د دوی څخه گناه وسوه الله ج ددوی په خوبه د آخرت پرځای پردې دونیا باندي سزا ورکړه (والله اعلم)

استاد- دا لاندی الفاظ یې همغه کیسه وه چې ما تاسو ته بیان کړل، نو د نن درس مو همدلته ته خلاصیږی پدی امید چې یوشی مو زما له خبرو څخه زده کړی وی. (د درس خلاصیدو وروسته ځینی هلکان د مسجد څخه ولاړم او ځینی نور هملته د مازدیکر لمونځ لپاره کیناستل زه د استاد خوا ته ورغلم او سترې مشې می ورسره وکړل..

استاد- چیرته یې بیخې نه ښکاره کیدی دا څو ورځې؟

- لږ کار مې درلود ونشو راشم..

استاد- امم خدای دی درته کارونه سم کړی..

- امین.

استاد- رښتیا څنگه شو کاکا دی؟

په گنگس انداز مې وویل: کاکا مې؟

استاد- هو همغه ذوالفقار خان.. پرون دلته راغلی وو.

په حیرت مې استاد خوا ته وکتل ذوالفقار دلته څه کول؟ په همغه انداز مې پوښتنه

وکړل: د څه لپاره راغلی وو؟

استاد- ما ته یې ویل: مولوی صیب یو د غوسې تعویذ راته راکړه، ویل یې مولوی

صیب بیحده ژر غوسه راځي او کله چې غوسه شم خپل و پردې نه پېژنم او ټول له

یو سره ډبوم..

لدی چې ذوالفقار فکر کوی هغه ملامت دی او راغلي و مثلاً خپل مشکل حل کړی

خفه شوم.. ذوالفقار ملامت نه وو هغه ورځ ټول ملامت زه وم او هغه وهل مې هم

حق وه حتا بتر له هغه وهلو څخه مې حق وه.. د استاد سره مې خدای پامانې وکړل

او هغه چې هرسومره وویل راځه کور ته یو پیاله چای راسره وڅکه ومې نه منل، د

استاد کور کې زه خپل کنټرول له لاسه ورکوم او د یو بیعقل، نفهم او نمک حرام انسان پشان د هغه په کور کې د هغه د ناموس پسی څلور سترګې کورم..

شاید زما کنټرول هلته زما اختیار کې ونه اوسېږي خو تګ خو مې خپل کنټرول کیدی؟ زه د استاد کور ته تر هغه وخت نه ځم تر څو چې خپل مشکلات مې حل کړي نه ويې او کوم ورځ چې د استاد کور ته ولاړم هغه ورځ به د هغه د لور د غوښتنې لپاره وی...

د کور طرف ته روان شوم خپل د کور کوڅې ته چې ورسیدم نو قومندان او هغه دوه پوليسان مې خپل د کور مخکې ولیدل زما په لیدو، قومندان ژر زما خوا ته راغې... قومندان- چیرته تللي وی؟

- امم تر یوځای مې کار وو خیرت خو دی؟

قومندان په غوسه وویل: د تلو مخکې باید خبر دی ورکړی وايې داسې بیخبر سوک نه ځي..

په پسڅند مې وویل: یعنی ستاسو ساتونکو زه ونه لیدم چې کله له کور ووتلم؟ نو آیا ستاسو په نظر کوم امید شته چې دوی هغه لیونې قاتل راگیر کړي؟

قومندان هیس و نه ویل او ما هم په همغه پسڅند هغوي کوڅه کې پریخودل او کور ته ننوتلم، یعنی دوي ته امید هم شته؟ دوي چې زما د تګ راتګ خبر نشي اخیستي خاوری به د یو لیونې قاتل مخه ونیسي، لا کوټې ته ننوتلې نه وم چې موبایل ته مې زنگ راغی ناشناس شماره وه! یعنی ما نه پیژندل په نه زړه مې جواب ورکړو..

- الو.. سوک..؟

- سلام علیکم .. زه یم ..!

هیس مې ونه ویل اصل کې حیرت زده وم لدی چې د کلونو وروسته پلار مې راته زنگ وهلي وو! نه پوهیدم څه ووايم؟ څه پوښتنه وکړم؟ همغسې خاموش غوږ مې

نیولې وو چې بابا وویل: الو زما غږ آوری محمد طاها؟

- ه. هو.. غږ مو راځې...

بابا- نو علیک سلام..!

تازه مې لږ مغز ځای ته راغله او ومې ویل: هو .. هغه سلام علیک تاسو ښه یاست؟

ادی، طاهر، مروه ټول ښه دي؟

بابا- امم شکر د خدای فضل دی، هغه نن شپه د طاهر د کوژدی شپه ده، ذوالفقار ته

مې زنگ ووهې چې تا خبر کړې او یوځای راشې، خو هغه ویل زه کار لرم خپله طاها

ته زنگ ووهه! نو ځکه مې زنگ در ووهه نن شپه راشه مور دی درته په تمه ده..

زړه مې غوښت نه ووایم او یو بهانه راوړم او د تلو څخه انکار وکړم.. خو د استاد

خبري مې یاد ته راغلل هغه ویلې وه کوم زوی چې خپل د پلار څخه مرور اوسیرې

او خپل د پلار سره ورشه درشه قطع کړې که عابد او نماز گزار د عالم هم اوسیرې

خدای نه بڅښې.. ځان سره مې وویل بچیش طاها اخیر وخت ددې نو ورشه دعا

واخله آشتې وکړه دا دنیا خو دې برباد شول خدای به دې هغه دنیا ښه کړې..

بابا- الوو.. محمد طاها غږ مې درځې؟

- هو ... هو اورم...

بابا- راځې کنه؟

- هو ضرور ولې نه، خپل کارونو سم کړم درځم..

نه پوهیږم ما داسې احساس کړو یا که د رښتیا هم د بابا غږ کې خوشحالی وه کله

چې ویې ویل: سمدې نو درته په تمه یو ژر راشه..

خدای پامانې مې وکړل او موبایل مې بند کړو، د ماښام د لمانځه وروسته یو موټر

مې ونيو او د بابا کور خوا ته روان شوم، زما په نظر دومره غټ رسمي کوژده نه وه

یواځې یو څه زموږ خپلوان او یوڅه هم د نجلۍ خپلوان خبر شوی وه بس..! کله

چې د بابا کور ته ورسیدم نو د ذوالفقار موټر مې د کور مخکې پارک شوې ولیدم..

خدای خیر لدې چې د ذوالفقار سره مخامخ شم بیحده شرمیدم..! دعا دعا مې کول

چې میلمانه یو څه زیات وي او زه په هغه جماعت کې چاته معلوم نشوم بلخصوص
ذوالفقار سره سترگو په سترگو نشم...

د عمه ماشوم زوی مصطفی راته دروازه خلاصه کړه او زه یې د کور خوا ته دعوت
کړم هې خدایه زما د کور لاره دا ماشوم ماته ښایې؟! هر سومره چې کور ته نږدې
کیدلم هغومره مې د زړه درزا زیاتیده... مصطفی راته لاندې زیرزمینې لاره وښوده
لکه چې سپریان هلته ناس وه! د پورت منزل څخه د سندری او نجونو د شورماشور
غږ راتلې... د بوټو باسلو حال کې وم چې د پورته منزل څخه مې د یو نجلۍ غږ
وآوریدی چې مصطفی ته یې ناری وهل لکه چې د عمه لور وه! مصطفی زما د څنگ
ولاری او زه یواځې پاتې شوم! دا چې باید یواځې ځان میلمستیا ته ننوتلې وایې
هیس ښه احساس مې نه درلود

هر سومره آیتونه او سورتونه مې چې زده وه په ځان مې چوف کړل او لاندې
زیرزمینې ته داخل شوم، اول شئ چې زما نظر جذب کړو هغه د زیرزمینې پراخ والي
وو! بیحده لویه زیرزمینې وه.. ښه وه نفران زیات راغلي وه او زما ورتگ د چا فکر
دومره زما خوا ته نکړو، راسته لاس ته په یو قطار کې په څو دانو نالې باندي بابا،
ذوالقرنین کاکا او احمد خیل او د هغه انډی ته یو بل نفر ناست وو چې ما ونه
پیژندی.

ضرور د نجلۍ له طرف وو! د هغوي و څنگ ته د زیرزمینې د یو پایې لاندې ذوالفقار
په تروش تندي ناست وو، د ذوالفقار انډی ته انوار ناست وو! زما د راتگ سره
ذوالفقار یو نظر لا زما خواته ونکړو، ما هم بغیر لډي چې نور تحقیق وکړم چې سوک
راغلي او سوک نه..! هر سوک مې چې مخې ته راغلل بغیر لډي چې ویې پیژنم چې
سوک دي؟ ورسره ستړي مشې مې وکړل، او غوښتل مې یو کوچ کې ځانته ځای
پیدا کړم چې بابا را غږ کړل:

بابا- محمد طاها! دلته راشه..

د بابا په غږ ټولو زما خوا ته راوکتل ذوالفقار هم په تروش تندي یو نظر راواچوی او

بیرته یې نظر واخیست، د بابا په غږ د مجبورې څخه د هغه و خواته روان شوم، کله چې د هغوي څنگ ته ورسیدم نو غوښتل مې احمد خیل ته لاس ورکړم د سترې مشې لپاره خو هغه زما و مخ ته راپاسیدي؟! د هغه پدې کار هک حیران شوم خو د مجبوري مې ورسره بغل کشې وکړل، فکر مو شوي کله چې یو مجلس کې د یو نفر سره بغل کشې وکړې نو هغه نور نگران هم لځای پاسیږې تر څو ورسره همغه شان سترې مشې وکړي! پر ما هم همغه چل وشو د احمد خیل د کیناستلو وروسته د هغه د څنگ نفر پاسیږي او ما مجبوری د هغه سره هم بغل کشې وکړل...

او بیا یو پر بل پسې یو، یو نفر راپاسیږي تر دې چې ذوالفقار ته ورسیدم..!

هغه ته په رسیدو د پیر شرم څخه تک سور شوی وم، ذوالفقار یو نظر راواچوی او نه پوهیږم زما څهره کې څه ولیدل چې کرار یې وویل: موږ هغه ورځ یو بل زیارت کړل سترې مشې ته به حاجت نه ویي؟

هیس مې ونه ویل او په تلوار غوښتل مې بیرته خپل اول ځای ته لارشم او ددوي د نظرونو څخه پناه شم خو لکه چې نن شپه زما د بدشانسې شپه وه ځکه ذوالقرنین کاکا په خندا وویل: انوار بچې د ذوالفقار څنگ ځانته صاحب لري نو شابه سیت د هغه صاحب ته پریږده..

- نه مشکل نشته زه یو بل چیرته ځانته ځای پیدا کوم..

ذوالقرنین کاکا- نه ولې بل چیرته؟ ته تل د ذوالفقار انډی ته کینې اوس هم کینه.. هغه دقه دومره راباندې فشار او بوج راغلې وو چې یواځې مې غوښتل د هغه ځای او ماحول څخه وتختم نور هیس هم نه یواځې الفرار... ذوالقرنین کاکا په زوره باندي انوار د ذوالفقار د څنگ څخه ولاړ کړی او زه یې هلته کینه ولم! زما د کیناستلو سره سم بابا د احمد خیل څنگ نږته ناست په عمر پوخ سپی ته وویل:

بابا- محمود خان دغه زما کشر زوی محمد طاها دی..

د بابا په خبره هغه سپی چې محمود معرفې شوی وو زما خوا ته راوکتل او ویې ویل: ښه .. ښه ماشالله دا زوی دی هم ځوان دی ذوالکفل (زما د پلار نوم ذوالکفل

وو) ده ته لڅيره كله واده كوي؟

بابا د جواب وركولو مخكې ذوالقرنين كاكا وويل: ولايې د ده واده د ذوالفقار سره تړلې دواړه كاكا او وراره قسم كړي چې تر څو مقابل كس واده ونكړي دا بل يې هم نكوي (ذوالقرنين كاكا د ذوالفقار خوا ته وكتل او ويې ويل: ذوالفقار يو نيك كار وكړه خدای به درته اجر دركړي.. واده وكړه تر څو لاره طاها ته هم خلاصه شې او دی هم واده وكړي..

ذوالفقار- زه ستا ريشخند يم او كه د طاها؟ هر سوک چې د واده شوقې دی او غواړي واده وكړي لاره يې خلاصه ده ما د چا لاره نده نيولې..

د ذوالفقار په ټنده او قهرجن لهجه يو دم ټول خاموش شول، بابا ژر بحث بدل كړو او خبري شروع كړل ترڅو كوم جنگ ونشي، خو د ذوالقرنين كاكا تندي له ورايه تروش شو! لكه چې د ذوالفقار خبري ورباندې بيحده بد ولگيدې.. غوښتل مې د ذوالفقار خوا ته وگورم ترڅو پوې شم چې آيا زيات غوسه دی او كنه؟ خو د كتلو جرئت مې نه درلود، نيم ساعت هلته ناست وم او يو ځل مې د يو نفر خولې ته كتل چې څه وايي بيا د بل نفر، په همدې حال لا شكر وو چې ناساپه زما د بدبختې هينداره فريد راورسیدی د بحث میدان ته...

نيم ساعت لگيا وو برې، بر بېځايه خبري كول د ذوالفقار عادت وو د كيناستلو وخت كې خپل يو لاس د څنگ نفر پر بالښت تكيه كړي خو نن ځكه چې مرور وو نو زما سره يې د كيناستلو وخت كې كامل فاصله نيولې وه او خپل يو لاس كې هې پيال ه څرخه ول.. فريد لگيا وو ځان څخه يې د معدنو رئيس جوړ كړي وو او داسې علمې، تخصص معلومات يې د معدنو په اړه وركول ناساپه خپل د خبرو مينځ كې زه مخاطب كړم او ويې ويل:

فريد- ستا څه نظر دی طاها؟

خپل ستونې مې صاف كړو او ومې ويل: د څه په اړه؟

فريد- دا چې د الماسو څخه به بل كوم قيمتي شئ دنيا كې موجود وي او كنه؟

دا چې فرید داسې یو خراب بحث د دومره مشرانو مخ کې راخیستې وو، او خپل لکه مات رادیو لگیا وو او بر، بر یې وو او بل چا ته یې د خبرو اجازه نه ورکول دا کار یې زما عصاب راخراب کړل نو ځکه مې په جواب کې وویل: ولای زه نه یم خبر ته د معدنو رئیس یې ته به زما څخه زیات خبر اوسېږي، هسی د افغانستان ټول معدنونه او خزاني ستا د لاس لاندې دی...

زما په خبرو د ذوالفقار کرار خندا مې تر غوږ شول، او د فرید سری د غوسې سترگې چې لکه قاتلانو یې راکتل خو ما ورته یواځې په پسڅند وکتل داسې، چې د عمه کوچنې زوی مصطفې راغې او ماته یې وویل چې ادی راسره کار لری، زه هم لځایه پاسیدم او بیرون ووتلم د دویم منزل په زینو کې مې ادی ولیده زما په لیدو اول ادی ښه سم صحیح گیلې راته وکړل او بیایې په پیر شرم او حیا وویل چې نجونو راستولې ترڅو زه خپل موبایل ورکړم او هغوې ځانته په ټیپ کې سندرې ولگوي، د موبایل ورکولو حال کې مې وویل چې زما موبایل کې چندان سندرې نشته خو بیا هم ویسې چې ونه وایې طاها خپل موبایل چا ته نه ورکوي..

ادی زما موبایل واخیست او پورته منزل خوا ته ولاړه ما هم غوښتل بیرته لاندې زیرزمینې ته لاړشم چې فرید د زیرزمینې څخه را ووت او کله چې زه یې د دویم منزل په زینو ولیدم نو په غوسه یې وویل: هلته څه کوي؟ نجونو ته گوري؟

د فرید په خبره سخت غوسه راغله او ومې ویل: خپل گمان په هر چا مه کوه..

فرید- گمان نکوم کوم ځای کې چې ولاړ یې همدغه معنا لری..!

- په تا باندې اړه نلری چې زه چیرته ولاړ یم او څه کوم؟

د فرید غوسه نور هم زیاته شوه او ویې ویل: هلته زما ښځه ده زما ناموس دی او زه نغوړم یو بیغرت انسان هلته و درېږی او زما د ناموس تماشا وکړی..

- خولې سره دی پام کوه فرید، ستا ښځه زما خور ده او زه ستا څخه زیات په هغې

باندې غیرت او ننگ لرم هسې خپل خیرن او تور زړه ته د غیرت او اسلام نوم مه

ورکوه.

زما په خبرو فرید زما خوا ته رانږدی شو دومره چې یو بل ته مخامخ شو، هغه په غوسه زما خوا ته کتل..

- څه؟ غواړی ما ووهی؟

فرید- فکر کوی نشم دی وهلی؟

- زه دومره بیکاره نه یم چی وغواړم ستا پشان بی شخصیت انسان ته فکر وکړم.

دا خبره مې وکړل او د زیرزمینې خواته روانشوم چی فرید د شالخوا زما کمیس کش کړو، دا ځل د رښتیا په قهر شوم. غوښتل می په یو بوکس باندی د هغه جواب ورکړم او خوله یی وربنده کړم چی د ذوالفقار آواز می تر غوږ شوو چی په کلکه او ننده لهجه یی وویل: ته څه بد کوی فرید؟

فرید بغیر لدی چی زما څخه سترگی واخلي ویی ویل: هیس یو مردانه گپ مو لگوی. (او بیایې کرار زما د غوږ اندی ته وویل: ستا سره زما ډیر کار پاتی دی طاها.. فرید دا خبره وکړل او په تلوار د ذوالفقار د اندی څخه تیر شو.. ذوالفقار- څه یی درته ویل؟

- مهمه نده هسی خفه و چی ولی په مجلس کی می دده خبره رد کړل او و مې شرمه وی..

ذوالفقار- بد یی کول چی خفه وو، بیخایه خوله دی نه خلاصوی او اپلاتې دی نه وایی چی سوک یی ونه شرمه ویی...
- هوم..

هلته یواځې د ذوالفقار سره په اوسیدو بیحد شرمیدم او ښه احساس مې نه درلود نو ځکه مې غوښتل چې ژر د هغه ځای لارشم همدا چې راغلم د ذوالفقار د څنگ تیر شم هغه زما لاس ونيوې او د تلو څخه یې منع کړم.

ذوالفقار- چیرته پخیر؟

- ه... هغه هلته مجلس ته به لارشو...

ذوالفقار- امم فکر نکوی مجلس ته د تلو مخکې باید ما ته یو وضاحت راکړی د هغه

ورخ په اړه؟

د خولې لارې مې په سخته تیر کړل او په بند بند ژبه مې وویل: ه ... هغه ز...ب...
زبیر به درته ووايي..

ذوالفقار- عجب...! جنگ تا وکړو وضاحت ورکول یې په زبیر دی؟

هیس مې ونه ویل او یواځې خپل د تندې خوله مې خپل په لاس پاک کړل، فکر مې
کو نفس نشم اخیستلې د ذوالفقار خبری ما ته د یو جنایې افسر د اظهاراتو اخیستلو
څخه په کمه نه معلومیدل، هغه چې زما خراب حال ولید نو لاس یې را خوشې کړو
او پداسې حال کې چې یو غټ ساه یې اخیستل په کرار او نرم لهجه یې وویل:

ذوالفقار- مشکل دې څه ده؟

ورومې کتل په ظاهر آرام او خوش اخلاق معلومیدی خو نه پوهیږم ولې شرمیدم
لدی چې ورته ووايم هغه ورخ پدی مې عصاب خراب وه ځکه یو روانې قاتل راپسې
وو! اول خو ددې خبرو لپاره مناسب ځای نه وو او دویم دا چې د ذوالفقار څخه
شرمیدم...

- زبیر درته څه ندی ویلې؟

ذوالفقار- نه..

- نظر نشې اول ځل دې یو خبره د زبیر په خوله کې ټینگ شوی ده، او ټول دنیا یې
نده خبره کړی..

ذوالفقار په قهرجن لهجه وویل: اوس وایې او کنه؟ څه مرگ دی؟

- کولې شې د زبیر څخه پوښتنه وکړی هغه درته وایې...

ذوالفقار څو ثانې په ځیر، ځیر زما خوا ته راوکتل او ویې ویل: سمده... د زبیر څخه
پوښتنه کوم... که غواړی لارښې زه به دی ورسه وم..

- اوس؟

ذوالفقار- هو زه ځم لږ کار لرم که غواړی تا به هم تر کوره ورسه وم..

- نه .. زه غواړم یو څو ساعت دلته تیر کړم..

ذوالفقار- عجب.. د کوم وخت ته د مجلسونو شوقې شوی یې؟
- ژوند باندې اعتبار نشته غواړم د کورنې سره مې یو څه وخت اوسېږم..

زما پدی خبرې د ذوالفقار تندې تروش شو او په مشکوک لهجه یې وویل: خبرې دی
ما ته کړې ښکاری خدای دی خیر کړې بیا دی څه کړې؟
- هیس...

نور مې څه ونه ویل او د زیرزمینې خوا ته روان شوم، د ذوالفقار د تلو وروسته زه
دوه درې ساعت نور هم کیناستم او د لس یوولس بجو شاوخوا وه چې د بابا د کور
څخه روان شوم، د راتګ وخت کې بابا زیات وویل چې مه ځه او پورته منزل کې یو
کوټه کې کرار ویده شه خو ما ونه منل، د نن لپاره همدومره آشتی کول بس وه! که
ژوند وو کرار کرار نور به هم سره سم شو.. او که مړ نشوم تر هغه وخت نو پورته
منزل کې به هم خوب وکړم..

کور ته چې ورسیدم پداسې حال کې چې ټول ورځ مې خوب کړې وو بیا هم، بیحد
خوب راتلو د دولس بجو شاوخوا وه چې زړه می ډوب شو او ویده شوی وم... د
ویده کیدلو څخه مې زیات وخت نه و تیر شوی چې په یو غږ راوینس شوم!

غږ د ذوالفقار وو؟ خپل په ځای کې کیناستم او شاوخوا مې وکتل.. په ویره باندې
مې څو ځله ذوالفقار ته نارې کړل، خو کامل خاموشی وه! د څو ثانیو وروسته بیا د
ذوالفقار غږ راغې چې ماته یې نارې وهل..! زړه کې مې ویره وولیدل پدی نیمه شپه
ذوالفقار زما کور کې څه کوی؟ که را هم شې داسې خو نه راځې..! او دا خبرې زه
ویره ولم، ځینی پیریان دی په نوم د مردآزما هغه کله ناکله خلکو ته آوزونه کوی که
هغه کس ورته جواب ورکړو نو مړ کوی یی!

دا اولی فکر وو چی مغزو ته می راغې بغیر لدی چې کوم جواب ورکړم غوښتل مې
په یو طریقه ځان قانع کړم او ویده شم چی ناساپه د کوټې دروازه په پوره طاقت او
قدرت خلاصه او بیرته بنده شوه! دومره کلک یی ټک کړو چی زه خپل له ځایه درې
متره وپریدم اوضاع راته خرابه معلوم شوه، نو غیرت میرت می پریخودو او غوښتل

می زبیر ته زنگ ووهم چی راشې همدا چی موبایل می راواخیستی د نوالفقار غږ
می وآوریدی دا ځل د هغه بل ځل څخه فرق یی کوی دا ځل غږیی د کوټی د
دروازی، دیوال، کرکی ټول ځایونو څخه راتلې چی ماته یی ناری وهل، څه سبب وو
چی د نوالفقار په آواز په نیمه شپه باندی یو څو پیریان ما و ویره ویی؟

مگر دا چی د ویره ولو خبره نه ویی؟! ژر می موبایل راواخیستی او نوالفقار ته مې
زنگ ووهې خو د هغه خاموش موبایل ورختا کړم نو دا ځل مې زبیر ته زنگ ووهی
راته مهمه نه وه چی ساعت څو دی؟ ویده دی که ویبښ؟ منتظر وم چی جواب راکړی
خو موبایل یی خاموش وو. لږ لږ په زړه کی می ویره او شک زیات شو د څو دقو
زنگ وهلو او جواب نه ورکول وروسته د زبیر څخه هم نامیده شوم.. او لځایه
پاسیدم.

دومره ورختا وم چې ژر تیار شوم او د نوالفقار کور خوا ته روان شوم، دولس بجې
وه کوڅه کې بغیر د سپې څخه یو انسان هم په سترگو نه ښکاره کیدی، د تلو مخکې
مې غوښتل هغه ساتونکو پولیسانو ته خبر ورکړم خو په نهایت حیرت کې دوکان
خالې وو او پولیسان نه وه! دوی نو چیرته تللې؟ دومره ورختا وم چې زیات توجه
مې د هغوی نه شتون ته ونکړل او تر سړک په منډه لارم هر سومره چې موټر ته په
تمه شوم خو په هغه نیمه شپه یو موټر لا زما د کور خوا ته نه راتلې، نو مجبور پیاده
روان شوم.. موبایل مې هم لاس کې وو او نوالفقار ته مې زنگونه وهل خو هغه
جواب نه راکو.. هیچا جواب نه راکو، نه نوالفقار، اونه هم زبیر...

د زیات ویری او ورختای څخه لکه لیونیانو پشان منډې مې وهل، عجیب وه خو د
نوالفقار او خپل د کور دومره زیات فاصله او واټن مې دوه دقیقو موده که تمام کړو!
د نوالفقار د نوی کور مخکې ولاړ وم دلته هم کامل خاموشی وه او هیس سوک نه
ښکاره کیدل! غوښتل مې دروازه وټکوم چې په نهایت حیرت کې د نوالفقار د کور
دروازه مې خلاصه ولیده..! په ویری او پار مې شاوخوا وکتل، نیمه شپه که نوالفقار
خپل کور کې که حاضر هم اوسیدې بیا هم خپل د کور دروازه خلاصه نه پریدې!

په ډار او وېرې سره کور ته ننوتلم د کور ټول برقونه روښانه وه! د حویلي څخه د دهلیز خوا ته په حرکت شوم او د همغه ځای څخه ذوالفقار ته مې نارې وهل شروع کړل، خو هیس جواب مې ترلاس نکړو.. د هلیز دروازه مې چې خلاصه کړه اول شئ چې نظر مې ورباندې ولگیدی یو اوږده سره کرښه په غالي باندې وه چې تر تشنابه کش سوی وه، د هغه صحنې په لیدو د زیات وحشت او ویرې څخه مې لاسونه او پښې په لرزیدو شوه... هغه سره کرښه پر غالي یو خبره زما ذهن ته راوړل او هغه دا چې یو جسد ددې ځای څخه په کش کید یو چا تر تشناب وړی!

او د هغه دومره زیات وینو په لیدو پوهیدم چې ضرور د کوم ټوټه، ټوټه شوی جسد سره مخ کیږم د حمام د دروازی خلاصیدو مخ کې می یو آرمان وکړو او هغه دا چې خدایه که زه ستا بنده یم او یو ورځ می هم یواځي ستا په خاطر تاته سجده لگولې نو ذوالفقار دي هلته ونه اوسیدی بس.... دروازه مې کرار تیله کړل شاته یې هیس هم نه وو او په کرار خلاص شول.. د دروازی مخکې بیحده وینه تویه شوی وه، په لرزانده لاسونو مې د حمام گروپ بل کړو او د مخامخ صحنې په لیدو مې نفس اخیستل لیاډه ووتل ..

ذوالفقار په وینو لړلې د حمام په کاشیانو پروت وو، نه پوهیږم خپل ځان مې سنگه تر هغه ورسه ویې.. انډی ته یې کیناستلم خپل لاسونه مې د هغه د سر لاندې کړل او خپل غیږ خوا ته مې راکش کړو، سپین جوړه کالي د ډیر وینو تلو له لاسه تک سره شوې وه، ټول بدن یې زخمې وو.. کله چې غیږ کې مې ونيوی نو بدن یې یخ پخ وو، خو نفس یې اخیستې.. څو ځله په کرار مې په مخ ووهې او نارې مې کړل ورته.... بی اختیار مې اوبنکې د سترگو څخه په بهیدو شول..

ذوالفقار په سل زور او زحمت باندې خپل سترگې لږ خلاصې کړل خو دومره ضعیف شوې وو چې د خبرو کولو توان یې نه درولو، بیحد ورخطا شوې وم نه پوهیدم چې څه وکړم؟ چا ته زنگ ووهم؟ چاته خبر ورکړم؟ پداسې حال کې چې د زیات بې

وسې له لاسه مې ژړا په ساندو بدله شوې وه او اوبنکې مې لکه سیلاب په مخ رابهیدی په ژړا مې ذوالفقار ته وویل: که په تا باندې کوم څه وشول زه مړ کېږم...

د رښتیا هم احساس مې کوي چې زړه مې د درد له لاسه په چویدو دې، پوي شوم چې ذوالفقار غواړي راته یو څه ووايي خو نشو ویلې حتا خوله یې لا د وینو څخه ډک وه، همدغه ثانیه وه چې احساس مې وکړو چې ذوالفقار نو ساه نه اخلې! لاس مې د هغه خولې خوا ته نږدې کړو خو کوم گرم نفس مې احساس نکړو، لاس مې د هغه په زخمې بدن د هغه په زړه کیخودو خو زړه یې درزا نکول....! هغه ثانیه دنیا مې په سر ورانه شول..

د ذوالفقار یخ بدن مې نور هم پخپل غیږ کې کلک ونيوې او په ساندو او په چغو ورته په ژړا شوم، ډاډمن وم چې زما مرگ هم نږدې دی زه د ذوالفقار څخه بغیر یو ساعت لا ژوندی نشوم پاتې کېدلې... مخ مې ورنه ښکول کړو او په ژړا او چغو لکه لیونیانو پشان ځان سره لگیا شوم...

- دا ځوانې او بدن د تور خاورو لیاقت نلري، دا ستا حق نه وو ذوالفقار... ته د نیمې لاری ملگری نه ویې ذوالفقار... پاسبه ته و خدای ولاړسه .. خیر دی... زاری درته کوم.. ته مگر زما نه خفه نه وې؟ ولاړسه گوره زه راغلي يم... را ولاړسه ومې وهه هر سومره چې زړه دی غواړي و مې وهه خو داسې مه څه ذوالفقار.. کاش ستا لځایه زه مړ وایې.. ای کاش...

ناساپه د یښ اوبو په شیندلو په تلوار خپل لځایه پاسیدم...

شمویل- اممم بخښنه کوه ماشوم خو څه وکړم خوب دی زیات دروند وو او هیس رقم نه پاسیدی..

په خلاص سترگو مې هغه ته کتل بیا مې خپل شاوخوا ته وکتل زه خپل کور کې وم!
ذوالفقار...

شمویل- ذوالفقار یو دم جوړ تیار دی او اوس هم ستا د دروازی مخکې د پولیسانو سره په جنگ دی... تا خوب لیدې طاها...!

د شمويل په خبرو مې باور نه راتلې تراوسه مې احساس کوی چې د ذوالفقار مړ
جسد مې غیږ کیدی، او جالب دا وه چې ژړل مې؟ همغه ژړا باندی پاسیدم او نه
پوهیږم په څه طریقه مې خپل ځان د کور دروازی ته ورسه وی، همغه د شپې دولس
بجې وه! باور مې نکیدی ما یو دقیقه کې دومره غټ خوب لیدلې اوسیرې؟ همدا چې
دروازه مې خلاصه کړه ذوالفقار مې پورته لاس د دروازی ټکولو حال کې ولیدی...
هغه زما د داسې حال په لیدو هک حیران شو... او زه... زه د هغه په ژوندی لیدو یو
لس نظرونه او یو سل دانې صدقې او خیراتونه مې په غاړه واخیستل..

بغیر لدی چې کوم خبره وکړم په ژړا باندی مې ذوالفقار په غیږ کې ونیوې، ژړا مې
بیحد زیات شوی وه، فکر مې کوی د مرگ وروسته خدای ما ته دویم ځل ژوند راکړی.
زما پداسې ژړا او کار باندی ذوالفقار ورخطا شو د هغه څخه یو څه لری پوليسان ولاړ
وه لکه چې ذوالفقار یې پیژندلې نه وو او دا چې پدی نیمه شپه زما د کور دروازه یې
ټکه ول، غوښتل پوښتنه وکړی او ټول هم لکه چې زما راتگ په تمه وه تر څو زه
تایید کړم ذوالفقار زما کاکا دی..!

خو زما پدی کار هغه دوه پوليسانو زه او ذوالفقار یو کونج ته ټیله کړو او وسله په
لاس کور ته ننوتل..

زما په نظر هغوی فکر کړی وو چې کور ته قاتل راغلې چې زه داسې ژاړم؟ دا ځل
ذوالفقار زه غیږ کې ونیول او پداسې حال کې چې کرار زما پر ملا لاس وهې ویې
ویل: کرار شه طاها هر شی سمیرې اوس ددې ځایه دی وړم..
د ذوالفقار په هر خبره زما ژړا زیاتیده... هر دقه مې هغه لیدلې خوب د سترگو
مخکې پورته ښکته کیدی او ویریدلم چې د رښتیا ذوالفقار له لاسه ورنکړم.. لس
دقیقې د کور دروازی مخکې ذوالفقار زه خپل غیږ کې نیولې وم او هغه پوليسان کور
کې گرځیدل تر څو قاتل پیدا کړی؟

په پښو د دریدلو توان مې نور نه درلود د دروازی مخکې کیناستلم او دومره ویریدلې
وم چې ذوالفقار مې هم د اوږې څخه ونیوې او هغه مې هم د ځان سره کینوې، زما د

بد حال په لیدو بیچاره ذوالفقار زما په کارو هیس نه ویل او یواځې ما چې کوم شی ویل هغه یې کو.. خو دقیقې وروسته پوليسان له کور را ووتل، او ددې خبرې پر ویلو چې هیس مو پیدا نکړل له کور ووتل ... د هغوي پدې خبره ذوالفقار یو څه ورخطا شو ځکه تراوسه یې فکر کو ما قاتل لیدلې چې داسې ډاریدلې يم! خو کله چې پوی شو قاتل ماتل نشته. زه یې د لاس څخه ونیولم او د هلیز ته په ننوتلو یې کرار پوښتنه وکړل:

ذوالفقار- طاها څه خبره ده ولې داسې لوند خيشت یې؟ چا درباندي اوبه پاشلې؟
بغیر له ژړا څخه مې هیس جواب نشو ورکولې زما ددی حالت په لیدو ذوالفقار نور هم گنګس او ورخطا شو او کرار یې پوښتنه وکړل: بیا دی کوم پیرې میرې ولیدې؟
وه یې ډاره ولې؟

هغه خوب پوهیدم چې د پیریانو مضريت وو نو ځکه مې د ذوالفقار په خبره سر د "هو" پشان و خوځه ویې چې ذوالفقار خپل ویښتیانو کې لاس کش کړو او کرار یې وویل: زه دلته يم نور هیس سوک تاته څه نشې ویلې طاها... نو ته وو قران کرار شه ستا ژړا چې گورم عصاب مې خراب کیږی...

د سمدې په توګه مې سر و خوځه ویې او کوبښنې مې وکړو نور ونه ژاړم او لږ لږ بریالی هم شوم او ژړا مې بنده شوه، ذوالفقار لځایه پاسیدی او یو پیاله اوبه یې راته راوړل د اوبو څکلو وروسته سرمې پر بالښت کیخود احساس مې کوی فشار مې ښکته شوی او د هیس کار توان مې نه درلود، ذوالفقار زما څنګ ته کیناست او پداسې حال کې چې زما په تندي لاس کیخودي وویل: بدن دی یخ پخ دی..

د ذوالفقار پدی خبره بیا مې هغه صحنه او د ذوالفقار بی روح یخ پخ بدن یاد ته راغې او ټول و جود مې د وحشت له لاسه ولږزیدی په سل زحمت خپل ځای کې کیناستم ذوالفقار مرسته وکړل او یو بالښت یې زما شاته کیخودو چې و نه غورځیدم په بند بند ژبه او په ژړا مې وویل: ته حق نلری زما څخه مخکې مړ شې پوی شوې ذوالفقار...

زما پدی خبره ذوالفقار هک حیران راوکتل او کرار یې وویل: تا زه د مرگ.. (خبره مې ورپری کړل او په همغه ژړا مې وویل: پخدای قسم زما نه مخکې درباندي کوم شی وشې هغه دنیا درپسی درخم له گریوان دی نیسم...
زما په خبره ذوالفقار کرار وخنډل او ویې ویل: میدان حشر کې به هیچا کالی نه ویې اغوستې بیا ته څنگه غواړی ما له گریوانه ونیسي؟

دومره دمه او توان راکې نه وه چې د ذوالفقار د ټوکو او شوخي جواب ورکړم بیرته ځای کې پریوتم، سر مې گنگس وو او سترگې مې پټې پټې کیدل، ددی څخه مخکې چې د بیخبری نړی ته لاړشم د ذوالفقار غږ مې واوریدی چې کرار یې وویل: تر څو چې ته بڼه اوسیری پر ما هیس نکیری زه درته قول درکوم طاها...
تراوسه کامل ویښ شوې نه وم چې احساس مې کړو لاس مې د یو چا لاس کیدی؟ اصلا کلک یې نیولې نه وو خو ما دا احساس کولې شو چې لاس مې یو چا نیولې؟ په ویری او وحشت له خوب پاسیدم او خپل ځای کې کیناستم. همدا چې سترگې مې خلاصې کړې نو نظر مې په ذوالفقار ولگیدی چې په نهایت تشویش او مهربانې زما څنگ ته ناست و او ماته یې راکتل ... د هغه په لیدو مې د پرون شپې ټول خبری او کارونه یاد ته راغلل.. او د زړه له خلاص بی اختیار مې لځان سره وویل: خدایه شکر دی..

پداسې حال کې چې د ذوالفقار خوا ته مې کتل کرار مې وویل: ته درسته شپه زما سر ته ویښ ناست وی او ما ته دې راکتل؟
ذوالفقار- هو..

په حیرت مې وویل: ټول شپه زما سر ته ویښ ناست ویې؟
ذوالفقار- هو پام مې وو چې بیا و نه ډار شې.
- هومم مننه..

ناساپه د ذوالفقار تنډې تروش شو او په غوسه یې وویل: زه باید دا دومره مهم موضوع د زبیر له خولې خبر شم؟؟

- هومم خو تا پرينخودم هغه ورځ...

ذوالفقار- تا هم چندان کار ونکړو هغه ورځ!! لياده مې ندې وتلې چې ما ته دې وويل "سپې" خو د اوس لپاره هغه خبر لياده باسَم خو د هغه خبرې وهل دې پر ما قرض دی ..

شايد که کوم بل وخت وايې بحث او جنگ مې کړې وايې خو د پرون شپې او هغه خوب وروسته حاضر وم، لکه خر د ذوالفقار څخه وهل و خورم خو يواځې هغه دې ښه، خوشحال، ژوندی او روغ اوسيرې بس.

يو مياشت د هغه خبرو څخه تيريدل او پدې يو مياشت کې ما نه هغه ليونې قاتل وليد او نه مې هم کوم نوې خبرو ورڅخه ترلاسه کړو، لکه چې قاتل نيت بدل شوې وو او نه يې غوښتل ما مړ کړې؟ معلوميدل خو همداسې د يوه مياشت وروسته پوليسان هم د هغه د راتلو څخه ناميد شول او زما د کور مخه يې پريخودل زه هم بيرته راغلم خپل عادي ژوند ته د همغه شپې په سهار چې ذوالفقار د قاتل د موضوع څخه خبر شو زه يې سهار خپل شرکت ته ويوړم او ماښام به زما سره زما کور کې ويده کې دې، او جالب دا چې شرکت کې خاله نه وه؟ کله چې پوښتنه مې وکړل نو !معلومه شوه چې خاله ذوالفقار د شرکت څخه ويستلې زموږ د جنگ په دويم ورځ

د استاد کور ته نه تلم پدې يو مياشت کې يواځې د هغه جومات ته تلم او هلته مې د استاد سره درس ويل، اراده مې کړه وه چې دا خبره يو چا ته وکړم تر څو يو لاره چاره را وښايې خو نه پوهيدم چا ته ووايم؟ او البته دا شک هم راسره وو چې استاد به آيا زما مرکې ته "هو" ووايې او کنه؟ د دې يو مياشتې د عادت مطابق د استاد سره مې خدای پامانې وکړل او د جومات څخه راووتلم او خپل د کور خوا ته روان

شوم. خپل د کور کوڅې ته رسيدلې وم چې موبایل ته مې زنگ راغې جواب مې کړو
ذوالفقار وو..

- او سلام عليكم..

ذوالفقار- عليكم سلام چيرته يې؟

- تازه راورسيدم خپل کور ته لگيا يم دروازه خلاصه وم..

ذوالفقار- زه سمدې يو څه استراحت وکړه بيا يو ځل راشه زما د کور خوا ته زبیر هم

دلته دې شپه به يوځای تيره کړو هسې قليون مو هم لگولې...

- او او اوس خو ضرور درځم...

خبره مې لا پوره شوې نه وه چې د شالخوا يو چا په يو کلک شپې په سر ووهلم او د
يو اخ پر ويلو ځای پر ځای په ځمکه وغورځيدم، په سل زور او زحمت مې خپل
سترگې لږ خلاصې کړې، هر شئ مې دوه دوه تر سترگو کېدل په څو ځله سترگو پټه
ولو او خلاصه ولو وروسته لږ لږ مې خپل شاوخوا شيان سم وليده! يو تور تياره
کوټه کې وم! بغير د يو کوچنې کرکې څخه چې د کوټې په اخير سر کې وه نور هيس
شپې راته سم نه ښکاره کې دې سر مې بيحد درد کوې او وچ شوې وينه مې خپل په
وينبتيانو کې احساس کولې شو.

عجيب وه خو لاس او پښې مې خلاصې وه! په سل جبر او مشکلاتو له ځمکې څخه
پاسيدم غوښتل مې د کوټې د دروازی خوا ته روان شم او له هغه منحوس ځای څخه
ووځم خو دوه قدم لا تللې نه وم چې خپل د شالخوا مې يو ډډ کلک مردانه غږ
وآوريدې چې په خوشحالي وويل: سلامونه جناب محمد طاها خان احمدزی صيب..

د هغه غږ په آوريدو بيحد و ډار شوم او په تلوار هغه خوا ته مې مخ وگرځه وی،
ډاډمن وم چې همغه ليونې جنرال دي چې زما د مږ کولو قسم يې اخيستې. يو خو
کوټه توره شپه وه بلخوا زما سر دومره گنگس وو چې سم مې نشو ليدلې چې څنگه
کالې اغوستې او څه رقم دی؟ دا ځل د غږ سره سم يې د کوټې گروپ هم روښانه

کړو، د څو ثانيو لپاره د تيز رڼا له امله سترگې مې پټې کړل خو کله چې مې خلاص کړل نو هر څه راته يو څه واضح ښکاريدل..!

کوم ځای کې چې وم هغه اصل کې يو زيرزميني پشان ځای وو، شاوخوا ديوالونه وه يو کوچنې کړکې پورته د ديوال په سر وه او يو دروازه چې د ننه لخوا يې يو غټ قفل وراچولې وو، د ځای د کتلو څخه مې نظر واخيست او هغه نفر ته چې دا يوه مياشت زما د ژوند د بربادې سبب گرځيدلې وو وکتل، او د ليدلو څخه يې حيران شوم، ما انتظار درلود يو وحشې، خيرن، او ليونې پشان انسان سره چې لاسونه يې پر وينو لړلې مخ شم خو زما ټول ذهنيت د هغه پر ليدو خراب شو..

د هغه ځل څخه چې د جنرال د کور مخکې د هغه د لور سره مې يو نظر ليدلې وو او راته بوډا ښکاره شوې وو زيات يې توپير درلود، يو جوړه تور کالې اچولې وه برابر منظم گيره او وينتيايان يې پريخودلې وه البته لږ لږ سپين وينتيايان يې په گيره او وينتيايانو کې له ورايه ښکاره کيدل خو دومره نه چې د څهري جذابيت او ښکلا يې کمه کړي..! اوس چې د دومره نږدې څخه يې گورم نو بايد اقرار وکړم چې دا ليونې جنرال پدې بوډا والو کې لا ښکلې او زړه رابنونکې وو...

خو دا دټول خبرې ددې سبب نکيدل چې زما ويره دې د هغه څخه زره اندازه لا کمه شي، خدا په خوله زما خوا ته رانږدې او خپل لاس يې د سترې مشې پشان زما مخ ته ونيوې او ويې ويل: اممم مور معرفې شوې نه يو کنه؟(کله چې زما لخوا يې کوم جواب وانخيست نو زما لاس يې په زور خپل لاس کې ونيوې او د پورته ښکته کولو حال کې په خوشحالي وويل: اممم دا خلک پير مضر کسان دي شايد زه يې درته سم معرفې کړې ونه اوسيرم.. زه جلالدين اميرخيل يم د جنايې بخش د *** قطعي قومندان .. او تاسو؟

د هغه پدې کارونو زما وېره نور هم زياته شوه، هغه امريکايې فلمونو کې قاتلان دي چې ښايسته استاييلې گرځې او خبري کوې خو ناساپه روانې کسان ورڅخه جوړېږي جنرال هم ماته همغسې ښکاره کېدی.. د زړه درزا مې يو زرو اتيا ته پورته شوې وه

په زوره مې خپل لاس د هغه د لاس څخه کش کړو البته که هغه اجازه نه وایې راکړې هیس کله مې خپل نشو ورڅخه خوشې کولې.. په وېرې او پار د هغه څخه لری شوم او د کوټې دروازی خواته ولاړم، پوهیدم چې هغه دومره غټ قفل نشم خلاصه ولې خو بیا مې هم لږ زور ووهې چې شاید خدای مهربان شې خو افسوس...

د هغه په غږ مې وروکتل: اممم هسې خپل انرژي مه مصرفه وه هغه قفل ته خو لرې هغه ستا لیونې کاکا ذوالفقار هم راشې نشې خلاصه ولې...
د ذوالفقار د نوم په آوریدو د بیخایه کش مکش څخه مې لاس واخیست او حیران مې د هغه خوا ته چې یوه چوکې د کوټې له کونج راوخیست او ماته مخامخ ورباندې کیناست وکتل، مغزو کې مې یوه خبره گرځیده دې له کومه خوا ذوالفقار پیژنې؟ خپل جواب مې خپله ورکړو هغه وویل د جنایې بخش قومندان وو نو دومره اطلاعات خو ضرور پیدا کولې شې!.. خو بیا مې هم زړه طاقت ونکړو او په بند بند ژبه مې پوښتنه وکړل:

- ت ته ذوالفقار ... ل... له کوم خوا پیژنې؟

جلالالدین- اممم طاها گورم وېرې درباندي بېحد بد تاثیر کړې.. کنه ویلې مې وه چې زه سوک یم؟ باید له هغه خبرو پوې شوې وایې چې زه څه کارونو کولې شم؟!
- غ.... غواړې م... ما مړ کړې؟

جلالالدین- که زما خبرې دی خیال راحت کوې نو باید ووايم "نه" زه غواړم تا مړ کړم... بلکه زه ستا سره هغه کار کوم چې مرگ ورته په زیرې کې و ارزې..

د هغه د خبرو په آوریدو لاس او پښې مې د وېرې له لاسه یخ شول هغه دقیقه کې غټ ترینه آرمان مې دا وو چې خدای زما زړه و دره ویې او د زړه په هات هاتیک مړ شم، نه ددې لیونې قاتل په لاس ټوټه، ټوټه شم پدی فکرونو د زیات وېرې څخه د دروازی مخکې کرار کرار کیناستم نور راکې دومره انرژي او توان نه وو چې پر پښو و درېږم پداسې حال کې چې سترگې مې د اوبنکو ډکې وه په لږزانده غږ مې وویل:
م.... ما څه کار په تا کړې چې ته غواړې ما مړ کړې؟

جلالدين- اممم طاها ته بايد پوې شي سترگې نيول د خلکو ناموس ته اخير کې سزا لري... بد دردناک سزا هم لري... او که هغه زما ناموس اوسيرې نو سزا يې پدې دنيا کې زه ورته د جهنم د سزا څخه لا دردناک ورکوم...

- م... ما.. س... ستا... ناموس ... ته پخداى .. که... کتلې ويې..

جلالدين- خپل د کرې کار څخه مه پيښمانه کيږه... نر اوسيرې او خپل د کرې کار مسؤليت په غاړه واخله..

- کوم کار چې کرې مې ندې سنگه مسؤليت په غاړه واخلم؟

جلالدين- اممم تا هغه ليدلې وه کنه؟

جواب مې ورنکړو چې هغه په غوسه وويل: تا د هغې غږ اوريدلې وو کنه؟(بيا مې هم جواب ورنکړو او په وېرې او ډار مې ورته کتل چې هغه په غوسه وويل: ها...؟ (په ډار مې د "هو" پشان سر وغوځه ويې چې هغه خپل وريځه پورته کړل او ويې ويل: هوممم نو تا زما ناموس ته کتلې وه اوس دې ومنل..!)

پوهيدم چې خبرې کول او دلايل راوړل فايده نلري، هغه زما د مرگ اراده کړې وه او هيس رقم امکان نه درلود چې ما خوشې کړي.. په لږزانده غږ مې وويل:
پ... پوليسان دې پيدا کوي...

زما پدې خبرې هغه په لوړ غږ وخنډل او ويې ويل: يو داسې خبره وکړه چې ما و وېره وي.. زه يو مياشت کامل ستاسو مينځ کې وم ستا په ژوند کې خو هيچا زما شتون ته پام نشو اوس ته فکر کوي هغه کمعقل قومندان به ما پيدا کړې؟ هغه چې يوه ورځ زه زندان کې و نه ساتلې شوم؟

نور نو واقعا د هر خوا څخه ناميده شوې وم او ناساپه مې له خولې ورته ووتل: که غواړې ما مړ کړې نو څه ته په تمه يې؟ ژر دا کار وکړه..!
جلالدين- مننه چې راياد دې کړل..

خپل د خبرې سره سم خپل لځايه پاسيدې او زما خوا ته په راتلو شو، د هغه په پاڅيده خپل د کرې خبرې څخه پښيمان شوم، اى کاش خوله مې مات شوې وايې

خو داسې خبره مې ورته نه وايې كړې، دې خبرې ته په فكر كولو چې غواړې ما
سنگه مړ كړې زاره راچول همدا چې رانږدې شو په زاری شوم ورته: ن.... نه... ته....
وخدای..هسی یو خبره مې وکړل...

همدا چې زما څنگ ته راوړسیدې نفس اخیستل راته ستونزمن شول، یو دم د کوټې
فضا درنه شوه او ساه اخیستل راته گران کار شو زما څخه په لږ فاصله کې په ځمکه
کیناست پداسې حال کې چې مسکا یې په خوله وه کرار یې وویل: پارېږه مه زه تا
دومره ژر نه مړ کوم پوهیږې ولې؟
نه مې غوښتل بیا داسې کوم بیخایه خبره وکړم چې هغه غوسه شي نو کرار مې
ووېل: ولې؟

جلالدين- امم ځکه ستا نه وروسته بل نفر نشته..! ته آخیرې نفر یې او پوهیږې ما
ولې ته د ټولو څخه آخیر انتخاب کړې؟ او ولې مې دومره وخت درکړو؟(د "نه"
پشان مې سر وخوځه ویې چې هغه کرار وویل: ځکه ته په هغه ټولو هلکانو کې
کمترینه او په عین حال کې زیاترینه گناه دې کړې وه..!)(پداسې حال کې چې زما
سترگو ته یې په ځیر ځیر راکتل ویې ویل: پوهیږم ستا په نظر به زه یو وحشي
ځناور څخه لابتړه راځم.. او زه دا خبره رد کوم نه زه یم همداسې خو...

خو زه داسې نه وم... (خپل سر یې لږ کوږ کړو او ویې ویل: زما د ژوند کیسې ته غوږ
نیسې؟) خپل د مرگ له وېرې مې ژر ژر سر د "هو" پشان وخوځه ویې چې هغه کامل
زما و مخ ته په ځمکه باندې چهار زانو کیناست او ویې ویل: زه دا کیسه لدې لپاره
نکوم چې خپل ځان بې گناه ثابت کړم یا ستا زړه پر ما وسوځیږې، نه هیڅکله هم
نه.. زه دا کیسه درته کوم تر څو ته لږ درس عبرت حاصل کړې البته آخیر وخت کې
کوم فایده هم نه درته لرې خو بیا هم د مرگ څخه مخکې به دې یو لوی عبرت
اخیستی ویې.. زه په یوه بیحد غریب کورنې کې پیدا شوې یم د شپږ کالو وم چې
پلار مې د کلې د خان سره د ځمکې په سر په جنگ کې مړ شو...

خُمکه زموږ وه هغه نه راکول اخير کې جنگ شو زما پلار مږ شو خُمکه مو خان واخيسته او مور مې... (جنرال خپل غاښونه وچيچل او ويې ويل: او مور مې د ميراث په توگه ورسیده زما مشر کاکا ته.. بوډا سپری وو د اويا کالو وو پداسې حال کې چې زما مور تازه د ۲۵/۲۶ کالو وه، ډير ظالم انسان وو زه هغه وخت د شپږ اوه کالو ماشوم وم، همدغه يو اولاد وم نه مې خور درلود او نه هم بل وروڼ، مور مې په سخته د هغه سره وخت تيره ويې. دري څلور کاله ژوندی وو حرام خور مږ شو، د هغه څخه شکر خدای هيس اولاد زما مور ته ورنکړو، د مرگ وروسته يې بيا زموږ په سر قيامت شو..

دوه نور کاکا گان مې درلود هغوي هم گيره کې لاس وهې او زما مور ته يې نظر وو، خو زما مور کلک اراده کړې وه ټولو ته يې وويل: چې نور نغوږم واده وکړم او غواړم خپل په زوې سر سپين کړم.. خو چا د يو ځوانې کونډې خبره آوريدل؟ ياد مې دې ادی د ماسخوتن مونځ وکړو او زما څنگ ته يې خپل ځای واچوی (جنرال چې خبرې کول نظر يې خُمکې ته نيولې وو داسې چې هغه وخت ته تللې ويې..؟) د تل پشان يې ماته غوښتل کيسه وکړې زما د پلار کيسه زما مور او پلار په عشقو او عاشقې کې واده کړې وو..

مور مې د مرگ تر ساعت زما پلار هير نکړو.. راته هغه کيسه يې کول چې زه تازه پيدا شوې وم او پلار مې زما د پيدايښت په خوشحالي کې ټول کلې باندي شيرنې ويشلې وه، چې ناساپه دروازی خرپ وهل او زما دويم کاکا لکه يو وحشي ځناور کوټې ته رانوت.. (جنرال چپه سترگه بی اختيار به پريډو شوه! آوريدلې مې وه کوم نفران چې عصبې مشکل لرې نو چپه سترگې د غوسې حالت کې بی اختيار ريږدې! دا حالت ما ذوالفقار کې هم کله ناکله ليدو، خو دومره نه! جنرال خپل په لاس خپل هغه سترگه ونيول او کرار يې وويل:

جلالدين- نه زما د مور عزرا او زاريو ته غوږ شو نه هم زما ژړا او چغو ته، زما مور يې له وينبتيانو ونيول او په زوره يې خپل کوټې ته ويوړل (جنرال په پسخند وويل: يو

د خدای جاهل ناپوه یې راوړې وه د مولا په نوم دوه کلمې اخوا دیکخوا شول او زما مور شول د هغه بڼځه... د کال په سر اولادونه راوړل شروع شول یو هر مونی به راغلې نه وو چې بل به په نس شو.. د پنځم ماشوم په سر زما مور مړه شول (جنرال څو دقې خاموش بیا یې کرار وویل: هغه وخت زما عمر زیات او کم د اولس اتلس کالو به وو.. د مور مړینه راته درد نه بلکې خوشحالی او آزادی ښکاریده هم هغه د عذاب خلاصه شوه او هم زه آزاد شوم..

د هغې په خاطر د کاکا کور کې تینگ وم همدا چې جنازه مو وکړل همغه شپه مې حرکت وکړو سهار ته په تمه نشوم.. هغه وخت عسکری کې ځوانان ژر نیول خصوصاً د اطرافو ده ملي اردو کې اول داخله مې وکړه بیا کرار کرار په څو کالو کې بخش پر بخش او ډلو تقسیم شو ترڅو چې راغلم جنایې بخش ته... کار مې وظیفه مې کول خو ژوند نه..

د کاکا ظلم مې نه هیریدې یو ورځ مې بیحد عصاب خراب شول ټوپک مې راواخیست او روان شوم د کاکا کور خوا ته کلک اراده مې کړې وه چې د ټوپک 32 مرمې د هغه په بدن کې خالی کړم او خپل زړه ورباندې یخ کړم...

کله چې ورسیدم پوهیږی د لومړي ځل لپاره مې د خدای په انصاف باور وشو،(زما خوا ته یې راوکتل او ویې ویل: کله چې کلې ته ورسیدم نو یو خیرن، ببر سر بوډا مې په مخ راغې سوالگر وو لاس یې راته ونيو خو زه دومره غوسه وم چې هغه ته مې فکر ونکړو او مستقیم د کاکا کور ته لاړم هلته چې لاړم هیس نه وه! د کور لځایه ډیران وو! د خلکو څخه مې پوښتنه وکړل چې څنگه چل دي؟ نو په کیسې پوې شوم..(زما خوا ته یې راوکتل او ویې ویل:

هغه متل دې وایې "چوب خدا صدا نداره بزنه دوا نداره" څو میاشت مخکې د کاکا په کور امریکایې ځواکونو پدې گمان چاپه اچولې وه چې د هغوې په اند هلته طالبان دي؟ او کامل کور یې ورته بمبار کړې وو او د هغه بمباران څخه یواځې زما کاکا پاتې وو هغه هم د دې مصیب په لیدو عقل له لاسه ورکړی وو او کلې کې گدایگری کول..!

(جنرال زما خواته راوکتل او کرار یې وویل: و مې بڅښې د هغه څخه خدای زما حق او زما د مور د ژړا او اوښکو غچ اخیستی وو، هغه کور کلې مې خوشې کړو راغلم ښار ته لس کاله مې لکه سپې پشان شپه او ورځ کار وکړو، تر څو شوم د جنایې بخش قومندان... خو هغه وخت چې دې مقام او درجې ته راورسیدم یواځې د نوم مخکې مې یو قومندان وو او شاته یې امیرخیل ...

ټولو فکر کوي چې دغه دې خوشبخت انسان دې خو زه بدبخت وم، ما هیس نه درلود ما په ظاهر د خلکو مخکې ځان داسې معرفي کړې وو چې کور لرم، ژوند لرم، قوم لرم خو اصل کې هیس... هیس.. ما هیس نه درلود ما هسې واهې امید باندې ژوند کوي تر دې چې یو ورځ جنرال بابکر خیل... همغه ستاسو همسایه جنرال خپل کور ته دعوت کړم..

ملګري مې وو پدې لس کاله وظیفه کې مو یو بل سره پیژندل، هلته چې لارم د غرمې لمانځه لپاره جومات ته لارم بیرته راتګ وخت کې جنرال میلمه خانې ته ننوت او زه ولاړ وم ترڅو خپل بوټان د پښو وباسم چې ناساپه یو چا راته وویل: ای دیکخوا...

د هغه پدی خبره ما ناساپه وویل: د جنرال لور... جنرال په تروش تندي راوکتل چې ما خپل خوله ژر بنده کړه جنرال خپل سر و خوځه ویې او ویې ویل: هو همغه وه اول مې کوم توجه ونکړل اصلا ددې مینې او عاشقې په خبرو او لین و دین کې نه وم خو یو میاشت کې هغې دومره ځان راته پورته ښکته کړو چې (ما ته یې راوکتل او ویې ویل: ما مینه نه وه لیدلې ما تراوسه د یو نجلۍ لخوا توجه نه وه لیدلې زما ټول جنګ، جګړه او خشونت کې تیر شوې وو.

زما په عمر مه ختا وځه، زما احساسات د یو شل کلن هلک څخه زیات تازه او ناشنا وه، زما زړه د هغې سره ولرېدې فکر مې کوي چې شاید خدای راته د دومره سختیانو او مصیبتونو وروسته یو نیک بدله راکړې ویې او دا نجلۍ زما مخې ته راویستلې

ويي؟ تر څو زما د درونو او زخمونو ملحم شي، د زړه کرار مې شي .. خو لکه چې خدای دا ځل اراده کړې وه ددې نجلۍ په طريقه ما بيخي نيست او نابود کړې..

د هغې په نازو نخرو ما د مينې گمان وکړو بابکر خيل ته مې وويل: لور به دې ماته رانکړې؟ (په حيرت مې جنرال ته کتل چې هغه کرار وويل: زما هم باور نکېدی چې هغه به زما خبره ومنې خو لکه چې ټول نړي پر يوه خوله شوې وه ترڅو ما بدبخت کړي.. بابکر خيل "هو" کړل سبا يې دسمال راکړو د کوژدی وروسته چې کله لارم د هغوې کور ته نجلۍ د ځمکې څخه آسمان ته تللې وه هغه پخوانې نجلۍ نه وه، جنگ و چيغې وه بوغې وه چې زه تا بوډا نغوړم او ته فلانکې بستانکې او سل بيځايه القاب يې زما پسې وتړل يواځې مې ورته يوه خبره وکړل (جنرال خپل کيږه لاس کې ونيول او کرار يې وويل: ورته مې وويل ستا د ټول عشق او عاشقې او نفرې او يارانو څخه خبر يم..

ورته مې وويل خبر يم د شير اغا سره په کوم ورځ ويې او د ميرغا سره په کوم شپه وي؟ (په حيرت مې ورته کتل چې هغه وويل: پوهيرم ستا په نظر شايد زه دوس او بيغرت راځم چې ددې خبرو د پوهيدو با وجود د داسې يو نجلۍ سره مې واده وکړو! خو ما ورسره زړه لږيدلې وو که هغه د يو فاحشه خانې نجلۍ هم وايې ما غوښتل سم لاری ته يې راوړم، دې خو لا زما په نظر يواځې د خبرو شيطنت درلود نور او د کوم کار کولو جرئت يې نه درلود، ما فکر کو شايد سمه شي شايد همغه د پيغلنوب شيطنت ويې او خوشې کړې خو نه نه ... نه ..) (د جنرال مخ له غوسې څخه تک سور شوې وو په قهر لځايه پاڅيدې داسې چې زه له زيات وېرې څخه په دروازی وموښتم..

هغه په غوسه زما مخ ته په تلو شو او لکه ليونيانو پشان ځان سره لگيا شو: ما ورته دويم شانس ورکړو چې توبه وباسې اصلاح شي خو هغې زما دومره مينې او محبت ته ونه کتل او غوښتل يې (ناساپه د قدم وهلو څخه و دريدې زما خوا ته يې راوکتل سترگې تکې سرې شوې وه په يو لهجه باندې په خبرو کولو لگيا شو چې د زيات

وېرې زما د بدن ويښتيا سيخ ودریدل: هغې غوښتل ما خوشې کړې او د داسې يو هلک سره وتختې چې خپل د پوزې د پاکولو لا نه وو، پوهیږی هغه هلک پدې مټين نه وو هغه يواځې ددې طلاو او پیسو ته پته کړې وه، غوښتل یې دا له کور بهر کړی او هلته ورسره هر کار چې زړه غواړی وکړی..

لاس تړلې مې د هلک سره گیره کړل ورته مې وویل: دا کاونه مه کوه خدای و رسول مې ورته شافیع کړو خو... (جنرال خپل ويښتیانو کې لاس تیر کړو د مغزی او سر رگونه یې راوتلې وه په همغه لهجه یې وویل: خو هغې ستا پشان یو بې لیاقت ته پر ما ترجیه ورکول هغې زه نغوښتم هغې ددې وخت لشمکې پطلونې هلکان غوښتل هغې... (جنرال په یو سرعت خپل ځان تر ما را ورسه ویې چې ما حتا د پاخیدو وخت لا ونکړو زما د سر ويښتیان یې کش کړل دومره چې سترگې مې د اوبنکو ډکې شوې خو هغه بغیر لدی چې زما چغو ته وگوری لکه لیونیانو پشان لگیا وو: د هغې کاکولې غور پیکې هلکان خوبیدل، تا هم د هغې لپاره دا رقم ويښتیان پریخودلې کنه.؟

- ما پخدای که هیس کار کړې وې.. ته و خدای خوشې مې کړه..
جلالدين- د هغې لپاره خپل د کاکا کور کې اوسیدلې کنه، ترڅو د هغې سره یارانه جوړه کړې کنه؟

ما چې هر څه ویل هغه نه آوریدل یواځې په زوره سره یې زما ويښتیان کسه ول، دومره چې زما د سر زخم کوم چې اوس وینه راتلل یې بند شوې وه بیرته خوله خلاصه کړه او وینه بهیدل شروع شول، جنرال زه په یو لاس د سر له ويښتیانو څخه پورته نیولې وم، ناساپه یې د کوټې په دیوال وویستم او همغه حال کې چې لگیا وو ځان سره یې خبرې کول د کوټې یو کونج ته روان شو، په دواړو لاسونو مې خپل سر نیولې وو

احساس مې کوي د سر پوستکې مې بیل شوې او هسې مغزه مې ښکاری دومره درد درلود چې سترگې مې لانشو خلاصه ولې.. د جنرال په لغته چې ویې وهلم د

مجبوري خپل سر لږ پورته کړو او سترگې مې خلاصې کړې د مخامخ صحنې په ليدو
روح مې له جسم خارج شوه... د جنرال لاس کې يو په وينو لړلې تېر وو!

جلالدين- ويلې مې وه زما ناموس ته چې سوک وگورې زه پدې دنيا ورباندې د جهنم
ديدن کوم..

د هغه په وينو لړلې تېر په ليدو مې ژبه بنده راغلې وه او يواځې مې په وېرې ورته
کتل کله چې تېر يې پورته کړو د وهلو لپاره نو اول ځل پدې دومره وقت کې لاس په
گريوان شوم ورسره خپل د ځان د ژغورلو لپاره، خو چيرته زما زور او چيرته د هغه؟
هغه بيا په کلک باندې په ديوال ووهلم چې احساس مې کړو د بدن ټول هډوکې مې
ماتي شول، په ځمکه پروت وم او د زيات درد څخه اوښکې مې تويه ولې چې ناساپه
د تېر تيز والې مې خپل په پښې کې احساس کړو! ضربه دومره کلک وه چې نږدې وو
پښه مې قلم جلا شې تېر زما د پښې په هډوکې کې موبستې وو...

د ډير درد له لاسه مې چغه له خولې ووتل چې جنرال په نهايت بې رحمې خپل پښه
زما پر پښه کيخودل او سنگه چې موږ د لرگې مات کولو وقت کې تېر د لرگې څخه
جلا کو همغسې زما د پښې څخه تېر وباسې چې زما د پښې څخه وينه په ډير تيز
والې سره په بهيدو شول زړه مې غرق غرق کيده او فکر مې کوی چې فشار مې صفر
شوې.. د هيس کار توان راکې نه وو، نور مې درد لا نه احساس کوي جنرال تېر پورته
کړو تر څو بيا زما د پښې په همغه ځای ووهې او زما پښه کامل پری کړی دا ځل....

خپل مرگ ته په تمه وم احساس مې کوي روح مې له وخته د بدن څخه وتلې ده. د
مړې پشان پروت وم تر څو جنرال مې ټوټه، ټوټه کړې او بوجی ته مې واچوې.. خو
ددې څخه مخکې چې تېر بيا دويم ځل زما پر پښه راپريوځې جنرال په يو بيحد
قدرت او انرژي زما څخه لرې په ديوال ولږيدې.. په گنگس انداز مې وکتل چې
شمويل مې په غوسه او قهر د جنرال و سر ته وليده..!

اول خُل وو چې شمويل مې دومره غوسه ليدې بغير لدې چې كوم رحم وكړې جنرال يې وهې او جنرال بدبخت لکه چې شمويل نه لیده! خکه چغې وهل دا سوک دې ما وهې؟ د پير وينو تلو له لاسه کرار، کرار د بې سده کېدلو حال کې وم چې شمويل د جنرال د وهلو خخه لاس واخيست او په تلوار زما خوا ته راغې..

شمويل- ماشوم ښه يې؟

د خبرې کولو توان مې نه درلود... يواځې په حلاص سترگو مې ورته کتل چې شمويل په تلوار او ورخطاي وويل: اوس... اوس پوليسان رارسيرې ما ستا کاکا ته ددې ځاي آدرس ورکړه هغه د پوليسانو سره راروان دې، يو څه لږ نور وزغمه ماشوم.. هر څه سميرې.. (شمويل په ورخطاي لگيا وو او زما پښه يې کتل غوښتل مې ورنه پوښتنه وکړم چې څنگه ذوالفقار ته يې ددې ځاي آدرس ورکړې؟ چې ناساپه د شمويل شاته مې جنرال تېر په لاس وليد..!

او په همغه حال کې مې له خولې چغه ووتل: شمويل شاته دې....

"خلور کال وروسته"

- شمويل په کرار بچې اوس غورځيرې..

خو هغه بغير لدې چې زما خبرې ته غوږ ونيسې همغسې خپل په ساتېرې لگيا وو.
- څه کار لرې د ماشوم سره؟ پرېږده خپل لوبې وکړې..(د هغې په غږ مې مسکا په خوله راغله او پداسې حال کې چې خپل څنگ ته ځاي مې د هغې د کيناستلو لپاره سمه ويې کرار مې وويل: په سترگو د استاد لورې ته امر کوه..
زما څنگ ته په کيناستلو هغې په خندا وويل: امر نه يادونه کوم جناب..
- امهمم ستا يادونه هم زما په سر سترگو قبول او منظور ده اغلې...

استاد لور- نن د بابا کور کې میلمستیا ده موږ یې ور بللې یو..

- په څه مناسبت میلمستیا ده؟

استاد لور- ته خبر نه یې؟

- نه... څه خبره ده؟

استاد لور- عجیبه ده.. ما فکر وکړو چې ته به خبر اوسېږی..

- نه.. نه یم خبر ته راته ووايه څه خبره ده؟ خیرت خو دې؟

استاد لور- طیبه باندي د بابا یو شاگرد دا څو وخته کیږی چې مرکه دې نن بابا لکه

چې اجازه ورکړې ترڅو شپې ته د مشرانو سره په رسمي توگه راشې او بابا ورته

دسمال ورکړی...

- بڼه نو داسې خبره ده مبارک دې وې..

استاد لور- سلامت اوسېږی جناب.. نو ځکه شپې ته ټول د بابا کور ته دعوت یو..

- ذوالفقار دوي هم دعوت دې؟

استاد لور- زړه دې څه غواړی؟ بابا چې موږ دعوت کړې یو مطلب زموږ څخه یې

مخکې ذوالفقار اوسې ته خبر ورکړی...

- اوه نو هغه یې بیا ټکنې زوم دې زه بیچاره یې بیا میریضی زوم یم...

هغې بد بد راوکتل او له ځایه د پاسیدو حال کې وویل: دا ټکنې او میریضی پریږده

پاسیږه لږ گیره دې منظم کړه سم گجر درنه جوړ شوې..

په خدا مې وویل: ولې گجر دې نه خوښیږی..

هغې هم په خدا وویل: نه جناب زما جنټل مین خلک خوښیږی..

په خدا مې وویل: اووو خطرناک مولیانو پیشرفت وکړو نور ساده خلک نه خوښه

ویې چنټل مین غواړی..

استاد لور په خدا وویل: خود نو..

په خدا مې د هغې خواته کتل چې هغې شمویل غیږ کې واخیست او کور خوا ته

روانه شوه، کور ته د ننوتلو مخکې مې ورته ناری کړل: اقرأ..!

هغه مخ راوگرځه ويې او ويې ويل: جان...! څه وايې؟

- هيس..

هغه په خدا خپل سر راته وخوځه ويې او کور ته ننوتل، يو غټه ساه مې واخيستل او خپل سترگې مې آسمان خوا ته ونيول... خدايه شکر دې... تراوسه هم کله ناکله هغه څلور کاله مخکې د زيرزمينې هغه نفس تنگ کوټه او هغه ليونې جنرال تېر په لاس راياديږي او شکر باسم لدې چې هغه ورځ شمويل زما مرستې ته راورسیدی او ويې ژغورلم، کنه د وخت به اوس زما هډوکوي لا په قبر کې خاورې شوې وه...

هې شمويل... هغه ورځ شمويل د جنرال د لاس په تېر هغه په تندې ووهې او جنرال هملته ځای پر ځای مړ شو.. د جنرال د مړه کولو سره سم يو څو پيريانو شمويل لاس تړلې د هغه ځای ويوړې ځکه شمويل خپل د پيريانو نړۍ قانون زما د ژغورنې لپاره مات کړو او يو انسان يې زما په خاطر و وژې.. د هغه ورځ څخه تر نن ما شمويل ندې ليدلې چې چيرته دې؟ څنگه دې؟ مړ دې؟ او که ژوندی دې؟ د شمويل د وړلو څو دقيقې وروسته ذوالفقار او پوليسان راورسيده او زه يې شفخانې ته منتقل کړم..

څو مياشتې وروسته چې لږ وضعيت مې ښه شو او امن امنيت مې ژوند ته راغې، او پيريانو انسانو زما بدبخت د وژلو څخه لاس واخيست ذوالفقار ته مې د استاد د لور خبره وکړل او هغه هم راته وويل: چې زه ستا خبره ستا پلار ته کوم او د مولا کور ته مرکه استوم ستا لپاره خو يو شرط يې درلود؟ او هغه دا چې د مولا مشره لور ذوالفقار ځانته غوښته...! پوښتنه مې ورڅخه وکړل چې تا هغه ليدلې؟ مئين شوې يې ورباندې؟ خو ذوالفقار يوه خبره راته وکړل " نه مې ليدلې او نه هم ورباند مئين يم، اول خو ښه کورنې دې خوښه مې ده او دويم دا چې ستا باجه کيږم نو ځکه غواړم ورسره واده وکړم...

او د قسمت خبره وه استاد هم ومنل او خپل دوه لورگانې مور دواړو ته راکړل، د يو کال وروسته خداي ماته يو زوی راکړو چې ما يې نوم د شمويل په ياد کې شمويل کيځودو، ذوالفقار ته هم خداي يو لور ورکړه.. چې نوم يې ورڅخه راحيل کيځوده او

دا راحیل خانوم څهره کې خپل مور او اخلاق کې د ذوالفقار کاپې وه، کله ناکله په هغه دومره کک سر باندې پاسیږی او شمویل وهې بیچاره زما زوی عاجز راگیر کړی... او هوو زبیر هم اخیر سر د مجردانو له ډلې څخه ووت او خپل د خاله د لور سره یې کوژده وکړل...

خیرن ویل نه.. خو خپل د خاله په لور باندې د ماشومتوب مټین وو، د زبیر په عاشقې دومره حیران نشوم څومره چې د فهیم په دویم ځل عاشقې حیران شوم هغه هم په میښا باندې...؟ او د هغه څخه جالب دا چې د میښا کورنې هم راضي شوه او میښا ورکړل فهیم ته...! او فرشته وغوښته د میښا ورور ته بدل موخې وکړل...! بس نو خدای داسې قسمتونه او تقدیرونه لیکې چې د انسان علم او هوش ورته نه رسیږی..

ددې ټولو خبرو او کیسو څخه ما یو درس عبرت واخیست...! او هغه دا چې د رښتیا هم یوه ښځه د یو کور څخه جنت هم جوړه ولې شې او دوزخ هم...! د جنرال لور یواځې خپل ژوند تباہ نکړو بلکې د پنځه سړیو کورونه یې تباہ او برباد کړل.. د رښتیا هم هغه متل دې چې وایې: جنگ زنها قتل مردها ... د پیغمبر "ص" حدیث برحق دې چې ویې فرمایل: کله چې شیطان پر کوم نیک صالح بنده زور ونه رسیږی او په هیس رقم ورته دوکه ورنشې کړې نو خپل اخیرې چل او فریب کاره ویې چې هغه ښځې دې... النساء حبائیلو شیطان... معنا ښځې د شیطان رسې دې یعنې د هغه د چل او فریب ورکولو غټ ترینه وسله...

نو نیک او ښه ښځه پدې دنیا کې کور درته جنت گرځه ویې او بده ښځه درته دوزخ، لکه څنگه چې جنرال ته یې وگرځه ویې.. په همدې فکرونو کې وم چې ناساپه یو چا وویل: سنگه یې ماشوم... (له وېرې درې متره لځایه وپریدم چې هغه کرار وویل: لکه چې و مې ډاره ولې ماشوم...؟! - شمویل....!

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**